

MỸ HẠNH

MÂY NÈO

Đường yêu

Nhà xuất bản Trẻ

HOÀ, GIẢI T MẠC
HỒI NỮA TRƯC

Mấy Nẻo Đường Yêu

Mỹ Hạnh

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1: Bạch Nam Hoa

Tầng thượng Pacific Hotel, Bạch Nam Hoa đứng bất động, mắt dăm dăm nhìn xuống dưới đường.

Buổi chiều, sau giờ làm việc, đường Phan Châu Trinh đông đặc người, xe. Đà Nẵng nơi chàng sinh ra, lớn lên, qua mười sáu năm có nhiều thay đổi, nhưng sao với chàng quá đôi thân thương.

Lúc Bạch Nam Hoa ra đi, mới là thằng bé con mười ba tuổi. Giờ trở lại đã hai mươi chín rồi, còn là một nhà kinh doanh trẻ tuổi, lỗi lạc. Nam Hoa nhớ lại cảm giác cách đây hai ngày, lúc mới đặt chân xuống phi trường, tìm chàng đập loạn trong lồng ngực, tay run, mặt nhợt, người nữ thư ký và viên phó giám đốc kiêm luật sư của Chấn Hưng công ty kinh hải, cô tiếp viên hàng không thì rối rít đòi gọi bác sĩ khiến chàng lắc đầu lia lịa và định tỉnh lại, nhả nhận nói không sao.

Tuy vậy, Bạch Nam Hoa phải nằm một ngày, trước sự kiên quyết của cô thư ký và luật sư cố vấn kiêm phó giám đốc kinh tế, cả lời khuyên của hai người đại diện công ty Danamexco. Công ty mà chàng liên kết đầu tư lần thứ nhất sau mười sáu năm trở lại Việt Nam. Bây giờ, nỗi xúc động qua đi, duy trái tim chàng vẫn hồi hộp run rẩy, như cung đàn khi nhớ tới nỗi niềm riêng tư canh cánh bên lòng từ mười sáu năm rồi.

Còn một giờ nữa, chàng và hai người cộng sự sẽ dự buổi chiêu đãi do công ty Danamexco mời, tại nhà hàng đặc sản Quê Hương. Trong buổi tiệc thân mật này, người ta sẽ cùng chàng trên cơ bản, thỏa thuận một số hợp đồng cho việc thành lập nhà máy Liên hiệp vật tư sắt thép đầu tiên ở miền Trung Việt Nam. Nếu không có gì trở ngại, hợp đồng sơ bộ sẽ được ký kết sau ba ngày, lúc mà cả chuyên gia kinh tế đôi bên nghiên cứu thấu đáo mọi vấn đề. Rồi sau đó...

- Thưa ông Bạch! Người của Danamxco công ty yêu cầu được nói chuyện với ông. Bạch Nam Hoa từ từ ngẩng đầu nhìn lên cô thư ký của mình, đó là một cô gái rất đẹp, mang giọng máu Trung Hoa chính hiệu. Cô ta chẳng những đẹp, còn là người phụ nữ học thức, nhiều tài năng. Và với Chấn Hưng, công ty nói chung, Bạch gia nói riêng, cô là một nhân viên tận tụy, trung thành. Tên cô ta cũng đẹp như người: Âu Dương Diễm Quỳnh.

- Cô không thể thay tôi trả lời sao?

- Thưa ông Bạch! Họ yêu cầu được nói chuyện trực tiếp với ông.

Bạch Nam Hoa chẳng những trong máu bẩm sinh là người làm kinh tế, anh còn là một nhà ngoại giao, nên dù rất bực vì khoảng thời gian riêng tư của mình bị xâm phạm, chàng vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên đi về phòng khách riêng, chàng không thấy cái mím môi và đôi mắt xéch tuyệt đẹp rợp buồn của cô thư ký.

Cầm máy trên tay, Bạch Nam Hoa nói bằng tiếng Việt chuẩn xác như một người Việt Nam hoàn toàn.

- Bạch Nam Hoa tôi nghe.

- Thưa ông Nam Hoa, xin chờ cho nửa phút, tôi trao máy lại cho giám đốc.

- Ông Bạch! Tôi Thành, giám đốc Danamexco.

Bạch Nam Hoa trở về với cung cách ngoại giao:

- Chào ông Thành ! Rất vui được hầu chuyện cùng ông.

- Ông Bạch! Xin đừng khách sáo. Buổi chiêu đãi hôm nay bất ngờ có sự thay đổi, thứ trưởng bộ ngoại thương vừa từ Hà Nội vào sẽ là khách của Danamexco. Nếu buổi tiệc sớm hơn dự định nửa giờ với ông Bạch có gì trở ngại?

- Ông Thành! Không có trở ngại gì.

- Cảm ơn ông. Tôi cho xe đón ông tại Hotel. Chào ông.

- Chào ông.

Đặt máy xuống, Nam Hoa hỏi Diễm Quỳnh:

- Ông Lưu đâu?

- Trong phòng, thưa ông Bạch!

- Họ sẽ đón chúng ta trước mười tám giờ, cô và ông Lưu chuẩn bị đi.

- Vâng, thưa ông.

Mười tám giờ thiếu mười lăm phút, Nam Hoa cùng hai cộng sự đã có mặt tại tiền sảnh Pacific

Hotel. Diễm Quỳnh tuyệt đẹp trong bộ váy thời trang màu ngọc, chàng và Lưu Thiếu Kỳ rất trang trọng, trẻ trung trong bộ veston màu xám nhạt. Khách ở Pacific Hotel không ai là không nhìn họ một lần. Bởi biết cả bà người Hoa, nhưng lại nói tiếng Việt như người Việt và đang cùng công ty Danamexco thương thảo một hợp đồng liên kết kinh tế, điều để họ chú ý, cả ba đều đẹp và rất trẻ tuổi.

Một chiếc Renault T25 màu trắng bạc chạy chậm và dừng lại ngay trước Hotel. Bạch Nam Hoa nhìn đồng hồ: 18 giờ thiếu 10 phút. Chàng nói với Lưu Thiếu Kỳ.

- Giám đốc Danamexco là người biết quý trọng thời gian. Tôi nghĩ rằng bước đầu tốt đẹp.

oOo

Nghe lại một lần nữa những điều thiết yếu do Lưu Thiếu Kỳ tóm tắt lại, Bạch Nam Hoa thông thả châm thuốc đưa lên môi, anh rít một hơi rồi hỏi:

- Theo cậu, việc Danamexco yêu cầu lập thêm nhà máy thu gọn, sản xuất bù lon các loại, nếu ta đồng ý, có đem lại hiệu quả kinh tế không?

- Thưa ông Bạch, có. Số liệu dự trù đầu và lãi suất tôi sẽ trình với ông vào trưa mai. Bây giờ tôi chỉ nói với ông một điều, trừ thành phố Hồ Chí Minh. có các tư nhân dập bù lon, hãng Lidovít của Việt Kiều Đức mới về thành lập, Hà Nội có nhà máy Từ Sơn, tại miền Trung và cao nguyên Việt Nam chưa có nhà máy nào sản xuất bù lon, đó là không nói về chất lượng.

- Số tiền liên hiệp đầu tư sẽ lên cao gấp đôi?

- Tôi nghĩ chỉ khoảng một phần ba. Lãi suất thì hơn gấp đôi, vì từ nguyên liệu thành sản phẩm giá cao gấp bốn lần, theo số liệu mới nhất về giá cả thị trường tại thành phố Hồ Chí Minh, tôi vừa nhận được cách đây nửa giờ.

Bạch Nam Hoa tặng Thiếu Kỳ tia nhìn tán thưởng rồi nói với Âu Dương Diễm Quỳnh.

- Cô thấy đó, ngoại trừ khả năng nói Việt ngữ, tôi còn có vô số lý do để chọn Thiếu Kỳ làm người trợ lý với tôi trong chuyến liên kết kinh doanh với Việt Nam lần này. Diễm Quỳnh duyên dáng nói:

- Thật ra trong danh sách hai mươi người được đề cử, ông phó giám đốc kiêm luật sư cố vấn pháp lý là đối tượng nặng cân nhất.

Mặt Lưu Thiếu Kỳ vẫn tỉnh bơ trước lời khen tặng khéo léo ấy. Anh nói:

- Lúc xưa anh từng khuyên tôi nên học tiếng Việt và lưu ý về đất nước này. Bạch Nam Hoa cười nhẹ:

- Tôi khuyên cậu mà cậu không có chí thì đành chịu. Thiếu Kỳ! Trong ba ngày tới, cậu liên kết mọi đề án sau khi rà xét lại toàn bộ thị trường và vấn đề trượt giá, thảo một hợp đồng sơ bộ nhưng đừng có ngắc ngoáo nào, hãy trung thực với họ.

Bạch Nam Hoa đứng lên:

- Tôi nghĩ, cả hai đã mệt rồi. Hẹn nhau tại buổi điểm tâm sáng mai. Chúc ngủ ngon. Nhưng không như Thiếu Kỳ và Diễm Quỳnh, Nam Hoa chỉ về phòng thay bộ veston bằng bộ sơ mi thường phục rồi đi thang máy xuống tiền sảnh. Chàng nói với cô gái ngồi tiếp tân:

- Cô có thể giúp tôi tìm một chiếc xe?

Cô gái tặng chàng nụ cười xinh nhất, nhã nhặn nói:

- Thưa ông Hoa! Chiếc Toyota của công ty Danamexco thuộc quyền sử dụng của ông đã đứng hai giờ rồi.

- Ý tôi muốn nói đến một phương tiện di chuyển bình thường cô ạ.

Cô gái buột miệng:

- Cúp 81 được không ạ?

Bạch Nam Hoa cả mừng:

- Vây thì tốt quá!

Cô gái không nén nổi tò mò:

- Tôi rất vui lòng cho mượn nếu ông có thể nói nơi ông đến, để ai có hỏi, tôi trả lời thay ông.

- Tôi mong không ai hỏi tới. Còn việc tôi đi đâu thì dễ thôi, chẳng có gì giấu cô, tôi muốn thăm lại ngôi nhà cũ của mình mười sáu năm trước.

Cô gái long lanh mắt quyến rũ nhìn Nam Hoa:

- Giờ Thủy Tiên mới hiểu được vì sao anh nói tiếng Việt hay đến vậy.

Cô gái chuyển cách xưng hô khiến Nam Hoa dẫu vội vù cười:

- Cô vui lòng chứ?

- Vâng, anh chờ Thủy Tiên một lát.

Nam Hoa nhận chiếc cúp 81 còn mới tinh và giấy xe từ tay Thủy Tiên, nói lời cảm ơn rồi đi ngay. Anh cho xe chạy dọc Phan Châu Trinh, vòng qua Hùng Vương đến chợ trung tâm, chạy thẳng Ông Ích Khiêm về Thanh Bình đi sâu vào đường Thanh Hải, dừng lại trước một cánh cửa sắt kiên cố to lớn. Đây là kho số 1 ngày xưa của tiệm buôn Chấn Hưng do ông Bạch Chấn Hưng cha chàng làm chủ, bây giờ thuộc quyền quản lý của nhà nước.

Bạch Nam Hoa ngồi trên xe bất động, nhìn mãi cánh cửa đóng im lìm mà nghĩ đến một bóng dáng bé nhỏ gây gò Nam Hoa đã gặp...

Nó co ro ngồi trong góc phòng của Tài, người bảo vệ kho số 1, thấy mọi người bước vào, môi nó mím lại, mắt long lên, đứng bật dậy gào:

- Tôi không về chỗ đó, nhất định không về.

Trong lúc mọi người sững sốt, Bạch Nam Hoa lúc ấy mới mười một tuổi chạy tới hỏi:

- Không về nhà à? Tại sao? Ba má mày đánh đau hả?

Con bé đột nhiên nức nở:

- Tui không có nhà, không có ba má, không có ai hết, nhưng tui không thích ở chỗ đó. Bạch Nam Hoa chẳng hiểu sao muốn khóc theo con bé, cậu rụt rè nắm tay nó, nói:

- Vây mi về ở với tao.

Nam Hoa nói như chuyện đương nhiên, khiến người lớn càng sững sốt. Ông Chấn Hưng hỏi Tài, người bảo vệ kho số 1.

- Lầu lui da sao anh nói tui nghe (đầu đuôi ra sao anh nói tui nghe).

Tài là một người đàn ông bốn mươi tuổi, một võ sư về chiều, sau một trận đấu võ đài ở Bình Định bị đá dập phổi, đã bỏ nghề về làm với ông Chấn Hưng hơn mười năm nay. Tính ông trung hậu, ít nói.

- Thưa ông! Sáng nay lúc mở cửa kho, thấy nó nằm ngay trước, gần đám cỏ, mặt thâm tím. Tui tội quá, bồng vô, nó đói lả, ăn hoài vẫn la đói, mà hỏi gì cũng không nói, thì vừa lúc ông tới.

Ông Chấn Hưng suy nghĩ, rồi đến bên con bé từ tốn hỏi:

- Thế lấy cháu pé! Cháu lới thiệt, bác cho ở lại đây, phải cháu chốn diện mồ côi da lây không (Thế này cháu bé, cháu nói thiệt, bác cho ở lại đây, phải cháu trốn viện mồ côi ra đây không?)

Con bé co rúm người, tay run bấu chặt tay Nam Hoa.

- Mi nói cho tao ở phải không?

Thằng bé không do dự gật đầu, chẳng hiểu sao ở tuổi mười một trong lúc đó, nó thấy mình quan trọng ghê gớm, cái nắm tay của con bé gầy gò nhem nhuốc ấy khiến nó có cảm giác như mình là người che chở, bảo vệ con bé suốt đời. Nam Hoa định nói thêm lời hứa, thì Nam Sơn, anh trai đầu của nó đã mười tám tuổi quát:

- Nam Hoa! Không được nói càn, để ba quyết định.

Nam Hoa là con nít, rất được cưng chiều, bị quát trước mặt con bé nó muốn che chở nên đổ quau:

- Mặc gì tới anh. Em ưng nó. Ba! Cho con nuôi nó đi.

Những điều mấy cha con ông Bạch Chấn Hưng nói, mọi người đều nghe. Bởi ông là người có học, dạy con không được nói tiếng Hoa khi có mặt mọi người để tỏ lòng tôn trọng. Chỉ nói khi ở nhà. Họ im lặng chờ ông chủ xử trí. Ông Chấn Hưng rồi bời trước hai thằng con trai, Nam Sơn đã nghỉ học, tính chăm chỉ, phải tội kém thông minh lại hay cộc cằn. Nam Hoa thông minh, nhanh nhẹn, nhưng rất cứng đầu ư ơ gì làm nấy không ai cãi được.

Ông Chấn Hưng quát cả hai:

- Hai thằng mắc dịch, không được cãi nhau, lễ pa tính cho (hai thằng mắc dịch, không được cãi nhau, để ba tính cho).

Ông quay sang nói với Tài:

- Anh Tài, con pé ngó pộ thông minh lẹp gái, anh lui ló đi, lễ nó đào diện mồ côi tội nghiệp. Mai lầy có chỗ tựa lưng. (Con bé ngó bộ thông minh, đẹp gái, anh nuôi nó đi. Mai này có chỗ tựa nương).

Thấy Tài có vẻ vui mừng lẫn lo âu, ông Chấn Hưng hiểu ý:

- Anh cho ló li học, lúc dề dề quét dọn kho trong ngoài sạch sẽ, tui cho nó một tháng hai chục ngàn.

Mọi người và Tài đều hiểu đó là cách làm phước khôn khéo của ông chủ. Tài mừng rỡ xá dài.

- Tôi thân một mình, sợ tuổi già cô quạnh, nay ông chủ ban đưa con, lại cho tiền nuôi nấng. Tôi đội ơn ông.

Ông Chấn Hưng xoa tay lắc đầu.

Thằng Nam Hoa buồn một tí, nhưng rồi lại hớn hở. Bàn tay con bé còn trong tay nó, nó cứ day mãi.

- Mày đừng buồn lo, chú Tài hiền lắm, mày kêu ổng bằng ba là sướng, chú tài giỏi võ lắm, không để ai ăn hiếp mày đâu.

Con bé ráo khô nước mắt, hỏi Nam Hoa:

- Mi nói ưng tao, vậy có ở với tao không?

Nó nói chữ "ưng" của Nam Hoa nói lúc nãy khiến thằng bé khoái, bạn bè trong lớp đưa nào cũng "ưng" nó, giờ có thêm con bé gầy nhom mà nó rất thích này. Thằng bé liếc cha, mặt nghếch ra, ấp úng:

- Tao phải đi học, chừng nào rảnh... tới... ở với mày.

Nam Sơn trợn mắt nhìn em. Ông Chấn Hưng lắc đầu cười. Đúng là con nít. Ông ra dấu cho Tài và những người làm với ông ra ngoài, rồi nói với Nam Sơn:

- Lấy mẫu hàng dzề giới thiệu khách mới. Anh Tài! Cuối tháng dzồi, lóí cô kế toán, chuẩn pị kiểm kê hàng tồn kho.

Và suốt buổi sáng chúa nhật ấy. Nam Hoa ở chơi với con bé có cái tên kỳ cục - Dế Mèn. Nó rất người lớn, dắt con bé đi rửa mặt, chải đầu, cột tóc cho con bé bằng đôi tay non dại, lóng cọng vụng về của mình. Lúc nó phải theo cha ra về, con bé đã gọi nó rất trù mến anh Nam Hoa.

...

Nam Hoa giật mình khi nghe tiếng cửa sắt kêu ken két. Rồi dòng suy nghĩ, anh nhìn qua, một người đàn ông đẩy cửa bước ra, hỏi anh về cảnh giác

- Đó là cổng kho hàng nhà nước. Anh đứng đó hoài làm gì?

Ngọn đèn đường hắt ra ánh sáng vàng nhạt, soi rõ mặt người đàn ông, Nam Hoa nhớ ra, anh cả mừng nói:

- Chú! Chú có nhớ cháu không? Cháu là Nam Hoa, con út của ông Bạch Chấn Hưng cũ kho hàng này đây.

Ông ta nhú mày, nheo mắt nhìn sững chàng rồi à lên:

- Tôi nhớ rồi, anh là thằng bé nghịch ngợm hay đi với con bé trong kho hàng ra đây phá giàn bông giấy nhà tôi.

Nam Hoa ghen thở, hỏi mà run:

- Chú ơi! Chú biết ông Tài và con bé đó giờ ở đâu không?

Người đàn ông mở rộng cửa:

- Vào đây đã, cha! Mười sáu năm rồi, biết bao chuyện đổi dời. Tôi sẽ kể cho anh nghe. Phòng khách nhỏ, ấm cúng, người đàn ông vừa pha trà vừa hỏi chuyện:

- Năm đó, tôi nghe gia đình anh về Hồng Kông, sao giờ ở đây?

- Chấn Hưng công ty cử cháu qua Việt Nam ký hợp đồng liên kết xây dựng, thành lập nhà máy Vật tư - Sắt thép.

Người đàn ông gật gù:

- Té ra vậy. Nhìn anh, tôi biết, anh đã thành công trên đường sự nghiệp như cha anh.

- Dạ! Ở Hồng Kông, việc kinh doanh thường rất mới cạnh tranh được với các công ty nước ngoài. Thừa chú...

- Cậu muốn biết tông tích của con bé Dế Mèn và ông Tài phải không? Ổng bị thương, rồi bất lực đau ốm hoài, con nhỏ dắt ổng đi đâu mất dạng.

Nam Hoa như bị cú đấm mạnh vào ngực:

- Chú ấy bị thương vào lúc nào?

- Hồi năm 1978 bị giàn sắt đè khi leo lên kiểm kê hàng, may cho ổng có võ nên không chết, nhưng dập phổi, gãy mất ba sườn, nằm bệnh viện cả nửa năm. Tôi nghiệp con nhỏ, mới mười bốn, mười lăm, nó cứ như người câm, đi làm thuê mướn đủ cả về nuôi ổng. Hồi ổng xuất viện, cha con đưa nhau đi mất.

Thấy Nam Hoa buồn rĩ, người chủ nhà nói:

- Tôi nhớ hồi đó, con nhỏ thương anh lắm, trưa nào chiều nào cũng ra đầu đường đón anh. Nó từng bị cướp đâm vì anh, mà sao hồi đó gia đình anh đi không đem nó theo? Nam Hoa nói khó

nhọc:

- Chú Tài không chịu đi, cha cháu định thuyết phục, ai ngờ tối đó, có máy bay về Sài Gòn. Mẹ cháu sợ cháu không chịu, cho cháu uống thuốc ngủ. Cháu cũng không nghĩ đi là khó có thể quay về.

Người chủ nhà nhìn anh con trai người Trung Hoa ngồi trước mặt. Anh ta rất đau khổ, điều ấy hiện rõ lên đôi mắt. Nhà họ Bạch ai cũng tốt bụng. Anh ta không quên chuyện ngày xưa có con bé đã từng dám chịu chết thay mình.

Ông ta nói với anh điều cuối cùng được biết.

- Hôm hai cha con đi, tôi có gặp, hỏi đi đâu, cả hai nói chưa biết đi đâu, nhưng cần ra đi tìm phương sinh sống. Tội nghiệp, con bé đi, đầu cứ ngoái lại, không khóc mà sao tôi thấy như nó chết cả cõi lòng.

Nam Hoa cố hỏi:

- Từ đó đến giờ, không gặp Dế Mèn hả chú?

- Nó tên Dế Mèn thật à? Từng ấy tuổi đầu không có tên gọi sao? Vậy mà tôi cứ tưởng đó là tên gọi đùa trong nhà.

Nam Hoa cố ghì một tiếng hét. Đó là nỗi đau khổ dày vò của anh. Bao năm rồi, anh chỉ gọi Dế Mèn, cả trong những giấc mơ. Cô bé gầy gò lem luốc ngày xưa ấy... một cái tên cũng chưa từng có.

oOo

Lúc Nam Hoa về đến Hotel, đã thấy Diễm Quỳnh và Thiếu Kỳ ở tiền sảnh, cô mừng rỡ lao vào anh:

- Trời ơi! Ông đi đâu? Suýt nữa tôi gọi công an...

Nam Hoa nhợt nhạt, mệt mỏi, đi lên thang máy.

- Tôi đã nói với cô tiếp tân, tôi về thăm nhà cũ.

- Nhưng Thiếu Kỳ đi với tôi đến đó tìm, chủ nhà nói không thấy ông.

Nam Hoa vỗ trán, chợt nhớ ra hỏi:

- Sao cô biết nhà cũ của tôi mà tìm?

- Hôm đi, tổng giám đốc có nói với tôi. Tôi chỉ cần chờ theo anh bảo vệ, nhờ chỉ đường. Thang máy dừng lại, cả ba bước ra, Nam Hoa nói:

- Tôi làm phiền hai người. Xin lỗi. Chúc ngủ ngon.

Chàng vào phòng đóng cửa, Thiếu Kỳ nhún vai nói với Diễm Quỳnh:

- Cô phải kiêm luôn việc chăm sóc sức khỏe Nam Hoa. Trừ lúc làm việc, anh ta tinh thần không được tập trung. Chẳng lẽ về Việt Nam làm anh ta xúc động đến vậy? Diễm Quỳnh nhìn sao đêm, có những vì sao rất mờ và cô độc, cô nói âm thầm:

- Không phải! Chỉ vì một con bé mà anh ấy chưa gặp lại đã mười sáu năm. Thiếu Kỳ nhìn Diễm Quỳnh tia nhìn soi mói, dò hỏi:

- Nghĩa là hồi còn nhỏ xíu, cô bé đó là ai?

- Dế Mèn! Theo lời ông Tổng giám đốc nói với tôi.

oOo

Thằng bé ôm Dế Mèn trong tay, gào khóc cuống cuồng.

- Dế Mèn! Đừng chết! Đừng bỏ anh. Dế Mèn!

Cô bé người mềm nhũn, máu từ ngực chảy loang đẫm áo hoa, vẫn gượng nói:

- Nam Hoa! Anh... đừng khóc... Dế Mèn không chết được.

Người ta khiêng con bé đi, Nam Hoa giẫy giụa kêu gào:

- Dế Mèn! Dế Mèn!

.....

- Thưa ông Bạch, thưa ông Bạch!

Có ai đó gọi, lay anh rất mạnh. Nam Hoa bừng tỉnh. Diễm Quỳnh áo quần tề chỉnh, đang cúi xuống lo lắng nhìn anh.

- Thưa ông Bạch! Ông sẽ ốm mất, tôi đã cho mời bác sĩ.

Nam Hoa vùng dậy, tỉnh táo hẳn, chàng thao thức cả đêm, gần sáng mới chớp mắt, quên cả cời giầy lẫn quần áo. Xoa trán, Nam Hoa nói:

- Không cần đâu. Tôi vẫn thường bị ám ảnh về giấc mơ này, các giáo sư bác sĩ nói chẳng việc gì.

Cô nói bác sĩ về và nhớ trả thù lao cho ông ta. Tôi sẽ cùng ăn điểm tâm với quý vị sau mười lăm phút.

- Thưa ông Bạch!

Nam Hoa đi thẳng qua buồng tắm.

- Tắm nước lạnh sẽ khỏe ngay thôi.

Quả thật, chàng xuống restaurant với gương mặt tươi tỉnh. Với bộ âu phục mùa thu, đẹp không chê vào đâu được, chàng ngồi ngay vào bàn, vui vẻ nói:

- Chắc quý vị chờ tôi hăn đói bụng rồi.

Rồi quay sang nói với cô phục vụ:

- Một cacao nóng, một ốp la bít tết. Không cần người phục vụ.

Tặng Diễm Quỳnh nụ cười xin lỗi, Nam Hoa chưa kịp nhắc lý cacao đã thấy Thủy Tiên đứng trước mặt.

- Nam Hoa! Anh thật xấu. Không mời Thủy Tiên điểm tâm để trả nợ sao? Thuộc giai cấp thượng lưu xã hội, lại được giáo dục nghiêm ngặt để trở thành một giám đốc tuổi trẻ tài cao nên hào hoa phong nhã với Nam Hoa đã thành nếp. Anh đứng lên, kéo ghế, tươi cười:

- Rất hân hạnh được cô hạ cố dùng điểm tâm, mời cô ngồi. Giới thiệu với cô đây là... Thủy Tiên nhí nhảnh:

- Thủy Tiên biết rồi, đây là cô Âu Dương Diễm Quỳnh, đây là ông Lưu Thiếu Kỳ, cả hai làm việc cho anh. Cô thư ký Diễm Quỳnh rất xinh và luật sư cố vấn kiêm trợ lý giám đốc Lưu Thiếu Kỳ lại tài hoa chưa vợ. Còn tôi tên là Lê Thủy Tiên, rất hân hạnh làm quen với quý vị.

Nàng rất lịch duyệt bắt tay Diễm Quỳnh. Thiếu Kỳ vốn dĩ là người đàn ông của công việc, cũng phải hôn tay nàng theo đúng phép lịch sự. Nam Hoa hỏi:

- Cô Thủy Tiên dùng gì?

- Giống anh vậy. - Cô nhoẻn miệng cười.

Diễm Quỳnh tức tối về lối gán ghép cố ý giữa nàng và Thiếu Kỳ của cô gái Việt Nam này, nên châm chọc:

- Cô Thủy Tiên có định đợi ai không mà dùng điểm tâm trễ vậy? Dường như quá giờ làm việc rồi mà.

Thủy Tiên có nụ cười xinh đẹp nên cố ý khoe:

- Cô Diễm Quỳnh để ý thật. Sáng nay tôi nghỉ bù vì tối qua trực tiếp tân. Còn điểm tâm trễ vì cố ý chờ anh Nam Hoa dãi trả nợ đã làm cho tôi lo thất ruột.

Diễm Quỳnh ngạc nhiên nhướn mắt:

- Ủa! Ông Bạch là khách của Pacific Hotel mới hai hôm thôi mà. Tại sao có sự quan tâm đặc biệt đó?

Câu hỏi ấy khiến tay Nam Hoa cắt miếng bít tết ở đĩa Thủy Tiên khựng lại. Còn cô gái Việt Nam có nụ cười làm xiêu lòng người cứ thản nhiên:

- Có gì lạ, nếu chỉ một giây đối diện, người ta đã mến nhau. Anh Nam Hoa! Anh có vui lòng nhận Thủy Tiên làm bạn gái không?

- Rất hân hạnh. - Nam Hoa thấy khăn lau miệng xuống bàn, gián dị trả lời. Diễm Quỳnh đẩy đĩa bít tết đang ăn dở đứng lên:

- Bít tết dai quá. Thưa ông Bạch, tôi chờ ông làm việc vào lúc mấy giờ ạ?

- Mười lăm phút nữa. Gọi cà phê đem lên luôn.

Đợi Thủy Tiên ăn xong, Nam Hoa đứng lên:

- Cô Thủy Tiên! Tôi phải làm việc với các cộng sự, luôn tiện cảm ơn cô và hẹn gặp lại. Chàng nghiêng mình, Thủy Tiên lại nói:

- Anh không thích đi xe hơi sao Nam Hoa?

- Trong công việc thì được. Còn việc riêng cá nhân tôi chỉ thích đi xe đua hai bánh. Ở nhà tôi có chiếc mô tô.

- Vậy anh cứ lấy xe Thủy Tiên đi, chừng nào trả cũng được.

- Cảm ơn cô. Lúc nào cần sẽ làm phiền.

- Chào anh Nam Hoa, chào ông Thiếu Kỳ, hẹn gặp lại.

Cô gái đi những bước uyển chuyển khoe cặp đùi đẹp rờn Restaurant. Thiếu Kỳ ngó Nam Hoa, nói:

- Làm việc với anh ở bất cứ nơi đâu, tôi cũng thích, chỉ bức một nỗi, con gái quán quýt bên anh

quá nhiều.

Người của Chấn Hưng công ty có quy luật, khi chơi với nhau xưng hô tùy thích. Nhưng khi làm việc phải gọi nhau theo đúng chức phận. Ông Chấn Hưng nói rằng như vậy sẽ không lẫn lộn được chuyện công và tư. Nên lúc này Thiếu Kỳ hoàn toàn thoải mái, quàng tay qua vai Nam Hoa, người bạn quen thuở còn đi học của mình, sai những bước dài về lại tiền sảnh Hotel.

- Tôi nói có đúng không? Sao anh không trả lời?

Cả hai đi về hướng cầu thang, Nam Hoa cười:

- Đó chẳng phải lỗi của tôi, nếu mẹ tôi trót sinh ra thằng con đẹp trai lại giàu có. Nhưng cậu hẳn đã biết, tôi không muốn lập gia đình, chuyện trai gái qua đường tôi cũng không. Trừ phi...

- Gặp lại Dế Mèn. - Thiếu Kỳ buột miệng.

Nam Hoa dừng lại ở cầu thang ngoắt sườn Thiếu Kỳ:

- Cô ấy nói với cậu? Sao cô ấy biết?

- Anh gọi Dế Mèn to và thăm thiết đến độ tôi lo sợ, suýt tông cửa chạy vào, nhưng cô ấy cản lại.

- Nhưng tại sao cô ấy biết nhỉ? - Nam Hoa ngẩn ngơ lẩm bẩm.

- Là mẹ anh nói với cô ta. Anh không biết bà muốn Diễm Quỳnh làm dâu út Bạch gia ư? Họ vượt lên tầng hai, những bước chân chậm lại, giọng nói Nam Hoa trở nên lạnh lùng:

- Tôi cần biết gì tới điều đó? Khi tôi không một chút gì yêu cô ấy. Tôi chỉ coi cô ấy là một người thư ký có năng lực rất trung thành.

- Diễm Quỳnh với anh môn đăng hộ đối, cô ấy xinh đẹp, tài giỏi.

- Hoàn toàn không phải yếu tố quyết định cho trái tim tôi.

Cả hai không nói gì với nhau nữa. Đến tầng ba, Thiếu Kỳ chuyển qua thang máy. Diễm Quỳnh đã ngồi đợi ở bàn, bên những phin cà phê, tư thế sẵn sàng làm việc. Suốt sáng, cả ba làm việc không nghỉ. Gần đến giờ ăn trưa, Nam Hoa xếp tập hồ sơ:

- Chiều làm tiếp, Thiếu Kỳ! Cậu dự liệu từ ký hợp đồng chính thức, đến xây dựng nhà máy xong, ngắn hết bao nhiêu thời gian?

- Nếu ở Hồng Kông thì sớm nhất phải hơn nửa năm. Dự ký kết xong hợp đồng sơ bộ, ta gọi về Tổng công ty, Tổng giám đốc đã chọn xong ê kíp, kỹ sư thiết kế, xây dựng sẽ cho qua Việt Nam thiết lập đồ án, kiểm tra thực địa. Thưa ông Bạch! Xong chưa? Nam Hoa vươn vai đứng lên:

- Rồi! Chiều nay làm sớm, xong, tôi đưa hai người đi quanh một vòng thành phố này, nơi tôi được sinh ra và lớn lên.

- Chiều nay lúc 14 giờ, giám đốc công ty Danamexco sẽ đưa chúng ta đi thăm địa điểm định xây dựng nhà máy. Ông cần có cái nhìn khái quát. - Diễm Quỳnh lạnh lùng nhắc nhở.

- À! Nếu vậy, buổi tham quan dời lại ngày mai. Tôi nhớ rồi, Nam Ô là mảnh đất lý tưởng cho bất cứ nhà máy nào. Nó cách đây khoảng mười cây số.

- Thưa ông Bạch, tôi cần nhắc thêm. Bà tổng giám đốc yêu cầu ông, ít nhất hai ngày một lần gọi về cho bà lúc mười sáu giờ mỗi ngày. Còn ông Tổng giám đốc bảo tôi lưu ý với ông, có thể gọi về bất cứ lúc nào khi cần.

- Cảm ơn cô, tôi nhớ.

Chương 2: Dế Mèn

Đường phố vào đêm, xe công ty vệ sinh dừng lại bãi đổ rác của trung tâm thương nghiệp. Hàng chục bóng người, đủ mọi lứa tuổi, cả đàn ông lẫn đàn bà, trong những bộ đồ công nhân thùng thỉnh tay áo xắn cao, chân mang boots, vung xẻng xúc rác thấy lia lịa lên xe. Khi xe rác đầy ắp, họ mới dừng tay, một người gầy gò, bố nhẹ loạng choạng. Anh tài xế nhảy xuống chạy lại đỡ lấy cô gái.

- Hoài! Có sao không em?

Cô gái né tránh đôi bàn tay anh tài xế, lùi lại, gượng cười:

- Không có gì, hơi mệt một chút, khỏe ngay thôi.

Một cái hứ dài theo câu cô gái nói từ miệng cô gái đối diện ngoài hai mươi tuổi có gương mặt đẹp lẳng lơ với hàng lông mày nhỏ như hai sợi chỉ.

- Ài cũng mệt cả, sao anh chỉ quan tâm một mình cô Hoài vậy anh Đức? Đức dộp dộp:

- Tôi quan tâm đến ai, việc gì tới cô? Cô Liên à! Hãy để tôi dành cho cô một cảm tình tối thiểu.

Liên tái mặt, cô hiểu Đức giận cá chém thớt. Chỉ vì Hoài đã tránh né bàn tay chăm sóc của anh.

Một người đàn bà lớn tuổi, cao, phốp pháp lên tiếng:

- Tui bây làm chi lúc mô như chó vớ mèo. Con Liên, mi nín đi, không thấy hấn đau đó răng. Thằng Đức! Mi ăn nói chi như dùi đục chấm mắm nêm rứa. Nhẹ nhàng với phụ nữ chút coi. Bà lại bên Hoài, cầm tay cô, cau mày:

- Hoài! Con sốt hung rồi, về nhà đi, mai dì đem sổ khám bệnh xuống cho con. Cô gái kháng cự yếu ớt:

- Con uống thuốc rồi, dì Lành nọ.

- Cũng phải về, để đây mấy anh chị, chú, dì làm thay cho con. Đức! Mi lấy oai tổ trưởng ra lệnh cho hấn coi.

Đức xót xa, anh chưa bao giờ nắm được bàn tay cô như bà Lành nắm, cô không chỉ tránh né mình, mà tránh né mọi đàn ông để ý tới cô. Anh gọi:

- Toàn ơi! Gọi xe chở chị Hoài về nhà.

Toàn còn rất trẻ, khoảng mười tám tuổi, cao lóng khồng như cây tre, ra dìu Hoài đi, chú ta thủ thỉ:

- Em đưa chị về nhà, ra sân vận động mua cháo gà bỏ tiêu hành thật nhiều vô ăn là khỏe liền. Chị bị cảm đó thôi.

Lúc ra xe xích lô, Hoài cương quyết nói Toàn trở vô làm, nó tiu ngửu nhìn theo xe chạy đi. Chiếc xích lô chạy lên Hoàng Diệu, rẽ vào những ngõ hẻm lầy lội, gập ghềnh rồi dừng ở căn nhà nhỏ sát đường xe lửa. Trả tiền bằng đôi tay run rẩy, nói lời cảm ơn người xích lô già trung hậu, Hoài gượng đi những bước bình thản vào nhà. Trên chiếc giường tre ọp ẹp, cha cô đang ho hức hắc, thấy cô, rồi ngồi dậy hỏi:

- Hoài về đó hả con? Sao sớm vậy?

Cô gái không đến ngồi bên cha như mọi lần, cô sợ cha sẽ nắm bàn tay nóng sốt của mình, sẽ biết, sẽ buồn lo vô ích, hơn nữa cha cô chẳng khỏe mạnh gì.

Bỏ bộ áo quần lao động vào cái thau móp méo, sồn sứt để ở góc nhà, cô trả lời cha:

- Hôm nay hết việc sớm ba à. Con lại buồn ngủ.

- Vậy con đi ngủ đi. Hôm nay ba thấy khỏe.

Cô gái lẳng lặng đến chiếc giường của cha cô, mỗi lần ngồi xuống hay trở mình, giường kêu cọt két như than thở cảnh nghèo.

Thả cái mừng cũ kỹ, lũng nhiều chỗ, nhưng được vá cẩn thận, giặt sạch sẽ, Hoài nằm dài xuống giường, cô sốt không ngủ được, nhưng cố gắng không rên, không trở mình, sợ tiếng động làm mất giấc ngủ của cha.

Căn nhà trở nên im vắng, có tiếng thạch sùng chắt lưỡi đầu đó, tiếng gió thổi bụi tre bên ngoài kêu kẻo kẹt khiến Hoài cảm thấy ảo não thê lương trong lòng. Cô khóc! Không một tiếng nước nỏ, nước mắt cứ lặng lẽ thi nhau rơi. Cô thương cha, tủi phận và nhớ ray rứt một người.. Một người mà ngày xa nhau hai đứa mới mười hai mười ba tuổi. "Người ta" bỏ về xứ không lời từ biệt, "người ta" quên mất đứa con gái mỗi ngày chờ anh Nam Hoa đi học về, ghé lại thăm, dạy học chữ, tập viết tên Nam Hoa - Dế Mèn trên trang sách. Người ta quên rồi ngày ấy, sợ đến chết khiếp khi bị tên cướp để dao vào cổ, và con bé gầy nhom có tên Dế Mèn đã lao vào tên cướp bằng cả quyết tâm, cả sức mạnh bất ngờ trong hình hài bé nhỏ, nó muốn cứu anh Nam Hoa của nó, nó muốn giết chết tên cướp bẩn thỉu kia, chỉ vì đã làm anh Nam Hoa sợ hãi...

Nó không giết được tên cướp, nó bị một vết đâm thỉ mạng, nhưng anh Nam Hoa của nó không việc gì, cha nó về kịp, một cú đá thôi vào quai hàm, tên cướp nằm gục. Anh Nam Hoa khóc gào ôm nó, van xin nó đừng chết. Nó hứa! Vì nó rất "ưng" anh Nam Hoa. Nó đã giữ lời, nhưng anh Nam Hoa không giữ lời. Anh bỏ nó ra đi vĩnh viễn, quên cả lời thề sẽ "ưng" nó suốt đời. Bên nhau suốt đời, Nam Hoa! Nam Hoa! Anh quên rồi phải không? Mười sáu năm rồi, anh không trở lại, Dế Mèn của anh chờ trong câm nín mỗi mòn, chờ anh đến chết. Chỉ tội cho cha, bệnh vì thương tật, lại yếu già, giờ trông cậy duy nhất vào em.

Dòng nước mắt cô gái khô cạn, dòng suy nghĩ cũng đứt đoạn, cô chìm vào cơn mê do sốt cao. Cô thấy mình là Dế Mèn, nằm trong căn phòng sang trọng, sáng choang. Có giường nệm, drap gối trắng tinh... Có bao người chung quanh nhìn cô âu yếm, có anh Nam Hoa khóc đến sưng húp mắt, cầm tay nó vuốt ve. Nó cười yếu ớt:

- Anh Nam Hoa!

- Dế Mèn! - Anh Nam Hoa lại khóc.

- Sao anh khóc?

- Anh thương em nên khóc.

Lần đầu tiên Nam Hoa gọi nó là em, xưng anh. Đó là mùa đông năm 1974, trước tết một tháng là những ngày đầu của tháng một năm 1975 dương lịch. Dế Mèn nghe mà mát rượi cả lòng, nó nhoẻn miệng cười, nó sung sướng đến cú ngó hoài anh Nam Hoa. Nó mới mười tuổi, chưa biết gì về chuyện gái trai. Nó chỉ biết "ưng" anh Nam Hoa lắm, vì anh Nam Hoa không để ông chủ đưa nó về cô nhi viện, vì anh Nam Hoa dạy nó biết chữ, dỗ dành khi nó khóc, chơi với nó để nó ăn gian mà lại cười. Vì... Ôi, vì nhiều thứ lắm. Kể hoài không hết được, nhưng cái chính yếu là vì nhờ anh Nam Hoa, nó đã có một người cha, sẽ không còn ai gọi nó là con bé mồ côi, con bé ăn mày nữa.

- Anh Nam Hoa! Anh đừng khóc. Con trai, khóc xấu lắm. Anh thường nói vậy mà.

- Dế Mèn! - Lạ thật anh ấy lại khóc.

Dế Mèn không thấy bất cứ ai ngoài anh Nam Hoa của nó nữa, nó ngóc đầu dậy. Nam Hoa la:

- Đùng em!

Con bé thấy đau nhói ở ngực, đành nằm xuống, lại ráng nói:

- Anh cúi xuống đây, Dế Mèn lau nước mắt cho.

Thằng bé không chịu, Dế Mèn năn nỉ mãi, bà Chấn Hưng và toàn gia đình, cả ông Tài đều lặng thinh nhìn cảnh tượng đó. Sau cùng người mẹ nói:

- Nam Hoa! Dế Mèn thích vậy, con chịu nó chút đi.

Thằng bé kề sát mặt xuống. Dế Mèn sung sướng lau nước mắt cho anh Nam Hoa bằng đôi bàn tay xanh gầy, yếu ớt của nó. Nhưng nó lau hoài mà nước mắt anh Nam Hoa vẫn không khô, cứ thay nhau chảy mãi, chảy đầm ướt cả mặt nó.

Hai gương mặt còn thơ ngây kề sát nhau, thằng Nam Hoa qua màn nước mắt thấy gương mặt "Dế Mèn của nó" lung linh huyền ảo, đẹp lạ kỳ, nó chột sợ hãi, nó sợ Dế Mèn biến mất ra khỏi cuộc đời nó. Nó ôm gương mặt cô bé, mặt tái đi, nó hôn bất kể vào má vào trán Dế Mèn, nói rồi rít:

- Dế Mèn! Dế Mèn! Em đừng có bỏ anh nhé! Đừng đi đâu hết. Dế Mèn! Em hứa đi. Con bé ngộp thở trước những cái hôn bất ngờ, người lớn nhìn nhau, con bé sung sướng đến run người. Nó từng thêm khát biết bao, được có ai ôm trong tay, hôn nó âu yếm. Nó từng nhìn lên qua song cửa ngôi nhà phía trước, nó thấy có người đàn bà thật đẹp cứ ôm hai đứa trẻ tuổi nó hôn hoài, hai đứa nhỏ kia khi được hôn, nhoẻn miệng cười rồi hôn trả lại mẹ của chúng. Bây giờ nó được anh Nam Hoa hôn, lại hôn nhiều gấp mấy lần bà đẹp nọ hôn hai đứa con. Ôi, nó sung sướng đến muốn ngất đi. Nó run rẩy đưa tay ôm má anh Nam Hoa nói bệu bạo:

- Em không có ba má hôn, giờ có anh rồi, có ba rồi, em không phải là đứa mồ côi, là đứa ăn mày, anh Nam Hoa! Em hôn anh nữa.

Nó hôn anh Nam Hoa của nó đến khi cả mũi miệng mặn chát nước mắt, bởi cả hai đứa cùng khóc, nó nghe hồn lâng lâng niềm hạnh phúc từ lâu đã mất.

Ông Tài tỉnh giấc, người già, lại có bệnh, thường ít ngủ, ông nghe tiếng giường tre kêu cọt két, Hoài đang lăn lộn, miệng lẩm nhẩm gọi Nam Hoa.

Ông không nghĩ con đâu, bởi mười sáu năm nay, từ thuở Hoài con nhỏ, nó thường hay mớ gọi tên con ông chủ, lúc đầu ông nghĩ rồi đôi tháng sẽ qua đi, bởi trẻ con mau quên luyến cũng mau quên, nhưng thời gian trôi đi, qua bao cực khổ, những đêm mớ gọi ngày một nhiều cho đến một ngày, có người muốn hỏi cưới nó, ông mới biết, từ tình thương trẻ thơ, con ông đã nuôi dưỡng thành tình yêu và quyết tâm ở vậy đợi chờ. Thật là một điều không tưởng nổi, ông giận dữ, la hét, nó nhìn ông tia mắt van lơn, cầu khẩn, miệng không nói một lời.

Ông chịu thua, và từ sáu năm nay là niềm ân hận ngày một lớn dần khi ông nhìn Hoài ngày một héo gầy xơ xác. Nó âm thầm như chiếc bóng, từ chối mọi tình cảm, ngày đan may, gánh nước tưới, đêm là công nhân đổ rác, nó làm tất cả để kiếm tiền lo thuốc men, nuôi ông để đêm đêm lại sống với một bóng hình xưa cũ. Ôi! Giá ngày ấy ông cứ ra đi theo chủ, thì con ông đâu phải chịu cảnh này. Nó là đứa con gái xinh đẹp, nhất định Nam Hoa sẽ yêu nó và dù cách biệt về giai cấp, hẳn ông bà chủ không phản đối hôn nhân, bởi Nam Hoa có còn là con của ông bà, cũng do Dế Mèn cứu sống. Nhưng lúc ấy, ông có ngờ đâu, ông chỉ nghĩ đơn giản ở đâu không sống được, vả lại ông là người Tàu đâu mà về Tàu.

Bà Chấn Hưng đã đến khóc với ông, nói thằng Nam Hoa đòi hai cha con ông đi cùng. Ông viện lẽ Dế Mèn mới bình phục, cũng không được. Cuối cùng, ông bày bà cho nó uống thuốc ngủ.

Nó giờ ra sao? Là một người đàn ông cao lớn khỏe mạnh, điển trai, hay một gã công tử nhà giàu ăn chơi vung vãi? Nó đã hai mươi chín tuổi, chắc có vợ con rồi. Người Tàu thường cưới vợ cho con sớm để cầm chân lo sự nghiệp, nó có nhớ gì đến Dế Mèn của ông không?

Hai chữ Dế Mèn lại khiến tim ông đau nhói. Ngày ấy, ông nhận nó là con, ông Bạch Chấn Hưng nói:

- Anh li làm khai sanh cho ló li học (anh đi làm khai sanh cho nó đi học). Ông dạ, nhưng cứ lần nữa, bởi con nhỏ không chịu đi học, nó lừ mắt vùng vằng:

- Con to vầy học với tui nhỏ chút, không. Để anh Nam Hoa dạy con ở nhà. Ảnh hứa rồi. Ông là người võ biên, sống đời trôi nổi nên quan niệm việc học với con gái không quan trọng. Ông thấy Nam Hoa đến dạy ra dáng "ông thầy" lắm, con bé học rất lẹ, mấy tháng đã biết đọc, biết viết thì yên tâm, rồi quên bém luôn chuyện làm khai sinh cho nó. Cho đến ngày đưa con bé vào bệnh viện, người y tá hỏi tên, ông ngớ ra, chợt hiểu nhiều điều, tại sao con người phải có họ tên.

Ông đã ngập ngừng, giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt gân guốc, áp úng hai tiếng Dế Mèn. Người y tá trở mắt, ông lại áp úng:

- Tại nó mồ côi, tôi chưa đi làm khai sinh.

Bệnh án ghi họ tên vồn vẹn hai chữ Dế Mèn. Ông Bạch Chấn Hưng rầy ông. Ông hứa ngày nó lành lại sẽ đi làm khai sanh. Nhưng đến Tết, con bé vẫn nằm ở Teresa dưỡng đường. Rồi giải phóng....

.....
Hoài lăn lộn, cô mê sảng ú ớ. Ông Tài bước ra khỏi phòng, ngọn đèn dầu leo lét đủ soi rõ mặt Hoài bơ phờ. Ông Tài đặt tay lên trán con và giật nẩy mình, nó nóng như lửa, ông cuống quýt.

- Hoài! Hoài! Con sáng rồi?

Ông luýnh quýnh thả mình chạy qua giường mình, ông dùng thuốc hoài nên cũng biết sơ, lấy thuốc giảm sốt và một viên typho, ông lay Hoài nói:

- Con! Ráng uống thuốc đi.

Cô gái nửa mê nửa tỉnh, uống thuốc rồi nằm rữ. Ông Tài thức trắng đêm canh chừng con. Tim ông càng nhức nhối khi thấy Hoài tiều tụy, nhan sắc tàn tạ theo thời gian. Nó hai mươi tám tuổi, gần một nửa đời người. Mà con gái như hoa nở có thì. Hoài ơi! Ba có lỗi với con, giá ngày ấy...

Buổi sáng, Hoài mở mắt, thấy cha ngồi trên ghế đầu kê sát giường. Cô hiểu cha biết mình đau. Thấy Hoài ngồi dậy, ông Tài đứng lên:

- Ba nấu cháo rồi, con đi rửa mặt, ăn cho nóng.

Hoài e dè nắm tay cha, cô vẫn còn hâm hấp nóng:

- Con bớt rồi, ba đừng lo, cảm thường thôi.

Ông Tài quay lưng, dáng ốm gầy, còm cõi:

- Con đau, chớ nên giấu ba ráng sức, nhà chỉ có hai cha con.

Ông nhe răng, Hoài bứt rứt, ôm cha lại:

- Con không sao đâu, ba đừng giận.

- Ba không giận, chỉ buồn, ba giờ...

Ông bỏ lửng câu nói, đi lại ngồi trên chiếc giường tre ọp ẹp, nó kêu lên như than thở cảnh nghèo.

Hoài ngồi xuống theo cha:

- Cha con mình nương nhau sống, dù cực mà hạnh phúc, êm đềm.

Ông Tài nhìn sâu vào mắt con, đôi mắt thâm quầng:

- Có thật hạnh phúc êm đềm?

- Sao ba hỏi vậy?

- Hoài! Đã mười sáu năm rồi.....

Ông lại nhe răng, không nói được, bởi đôi mắt con ông rực lên ngọn lửa tình, mười sáu năm, hai cha con chưa từng nói với nhau một lời về Nam Hoa. Chỉ nhìn thôi đã hiểu. Hoài ơi! Ba xin con. Ông kêu thầm.

Cô gái cúi đầu, âm thầm:

- Ba ơi! Con xin ba!

Trời ơi! Cả hai cha con xin nhau điều biết rằng không ai muốn, ông giữ trong lòng, nó thốt ra

lời.

- Hoài! Nó không trở lại đâu con. - Ông nói bằng âm thanh run rẩy.

Cô gái quay mặt, giấu mắt rung rung:

- Con biết! Nhưng ba ơi...

- Rồi ba cũng phải chết để khỏi là gánh nặng cho con, ba muốn con có chỗ dựa nương, thẳng Đức rất tốt. - Ông Tài như hụt hơi, ông mừng vì còn có can đảm nói ra điều muốn nói.

Hoài ráo hoảnh nước mắt, hốt hoảng quay lại:

- Ba nói vậy! Làm sao ba chết khi còn khỏe thế này. Ba mới là chỗ để con nương tựa, để con... -

Cô nói nhỏ hẩn lại - có một gia đình. Ngày ấy con là đứa ăn mày, bị đưa vào cô nhi viện...

Hoài đứng lên, cô sợ phải nói chuyện với cha:

- Con rửa mặt, ăn cháo ba nấu là giải cảm ngay. Sáng nay con đi giao hàng cho Hợp tác xã mây tre.

- Để ba đi, con ở nhà nghỉ cho khỏe.

- Không. Con bớt rồi, đi cho khuây khỏa, nằm là bệnh luôn đó ba.

Quả thật, ăn cháo xong. Hoài tháo mồ hôi, mặt tươi tỉnh hẳn, nghỉ chút, cô gọi chiếc xích lô quen, bỏ lên mấy tấm mây đan chở đến đường Phan Châu Trinh.

Chương 3: Dế Mèn - Nam Hoa

Cả giờ ngồi chờ mấy cô ở Hợp tác xã khen chê, Hoài mệt lả, nhưng rồi cô cũng nhận được tiền.

Thở ra nhẹ nhõm, Hoài đi, tiền nằm trong túi áo, cô thầm tính toán.

- Mình ra chợ Hàn, mua ít thịt, cả mười ngày chưa bồi dưỡng cho ba, mua ít thuốc để dành, ba thường đau bất chợt, mua vài viên thuốc cảm cho mình - Cô gái buồn bã - Chắc phải kỳ lương tới mình mới mua được bộ đồ lót, còn áo quần ba, đã cũ quá rồi. Cô gái chợt thấy mệt ở ngực, cố thở nhanh lấy không khí vào buồng phổi, mắt cô hoa lên, quay cuồng, ráng gương vài bước, cô hiểu mình sẽ ngất đi. Cô lê vội vào căn nhà cao tầng, có nhiều xe hơi đậu, cô nhớ đây là khách sạn Thái Bình Dương, nó còn có tên Pacific Hotel. Cô đứng tựa vào tường, thầm van xin đấng vô hình nào đó đừng để cô ngất đi.

Rất nhiều người ra vào cửa chính, họ đều hào nhoáng, sang trọng. Mắt Hoài mờ hẳn, tay cô bấu chặt vào tường...

Có ai đó giữ chặt vai cô, nên cô chưa ngã xuống. Giọng ai bên tai trầm ấm, có chút lo lắng:

- Cô ơi! Đừng như cô muốn ngất đi?

Rồi giọng con gái trong trẻo hơi lơ lơ:

- Cô ta bệnh! Này cô! Đi bệnh viện nhé.

Hoài ráng lắc đầu, yếu ớt:

- Tôi mệt chút thôi, cảm ơn.

Cô định bước đi, cô biết đây là khách sạn sang trọng. Những người ở đây đều sang trọng, không nên phô bày vẻ nghèo nàn ở đây. Nhưng cô không bước nổi, cả đôi tay giữ vai cô, cô cũng không hất ra được, cô chưa từng để ai chạm đến mình.

Giọng nói ấm dịu lại vang lên:

- Diễm Quỳnh! Gọi bác sĩ!

- Vâng. - Cô gái ấy trả lời.

Hoài lắc đầu, cố vùng ra, lời rời rạc:

- Không, xích lô... tôi ... phải ... về.

- Cô cần nằm nghỉ một lát. Thiếu Kỳ! Giúp tôi đưa cô ta vào trong.

Hoài không thể phản đối được nữa, cô đã cạn nghị lực cuối cùng và ngất đi. Nam Hoa! Phải, người ấy chính là Nam Hoa. Anh hốt hoảng, bỗng xốc Hoài chạy vào sảnh khách sạn, đặt xuống phô-tơ dài.

Diễm Quỳnh mời bác sĩ tới. Ông ta khám và chích thuốc. Người nhân viên khách sạn đề nghị đưa cô gái vào bệnh viện. Ông bác sĩ lắc đầu:

- Để cô ấy quyết định lấy, vì cô ta phải nằm rất lâu.

- Tại sao? - Nam Hoa ngạc nhiên hỏi.

Ông bác sĩ chưa kịp trả lời, Hoài đã tỉnh lại, cô mất ít thời gian để hiểu mình đang ở đâu. Cô hoảng sợ vùng dậy, người ta đứng quanh cô khá đông, ông bác sĩ từ tốn hỏi:

- Cô thấy khỏe chưa?

Hoài đứng lên, mặt tái xanh chuyển màu hồng, họ toàn là những người sang trọng, cô ấp úng:

- Tôi đã khỏe, cảm ơn ông. Tôi.. tôi... xin phép đi...

Ông bác sĩ mỉm cười:

- Cô có bệnh, chứ không khỏe đâu, thế này nhé! Cô đi khám và chụp phim phổi coi thế nào, đây là địa chỉ của tôi.

Nam Hoa nãy giờ đứng lặng nhìn cô gái, ở cô ta có một cái gì khiến anh thấy nôn nao trong lòng, anh không định nghĩa nổi. Cô ta có mái tóc dài, kẹp gọn sau gáy, mặt ốm, trắng xanh, tay gầy nổi gân, chứng tỏ cô thuộc giới làm lao động nhọc nhằn. Nhìn cô không đoán được tuổi, như ba mươi ngoài, cũng có thể chỉ mới hai mươi, bởi bờ môi mím chặt vẫn đỏ màu con gái. Nếu cô ta không nghèo khổ hẳn là rất đẹp. Kìa! Đôi mắt cô ta ngơ ngác nhìn quanh rồi dừng sững lại ở anh. Trời ơi! Đôi mắt rười rượi buồn. Đôi mắt khiến anh có nỗi nhớ mơ hồ như sương khói.

Hoài bối rối khi nghe bác sĩ nói, cô nhìn quanh, mắt cô gặp Nam Hoa ở sát bên ông bác sĩ, cô rùng mình, cúi đầu rồi ngẩng lên rất nhanh.

- Ông là bác sĩ à? Ông đã chữa cho tôi tỉnh lại và thấy khỏe. Cảm ơn ông. Cô chột e dè, đưa tay nắm túi áo, giọng nhỏ lại:

- Tôi phải trả bao nhiêu tiền cho ông?

Người bác sĩ nhìn cô ái ngại, trong ông nổi lên niềm thương xót, ông lắc đầu chưa kịp nói. Một giọng nói ấm dịu đã cất lên:

- Cô không phải trả khoảng tiền nào cả.

Hoài lại rùng mình, giọng nói ấy, cô nghe khi đang sắp ngất đi. Ông ta đã sai một cô gái nào đó gọi bác sĩ. Có lẽ là cô gái đang đứng sau ông ta. Cô ta đẹp không thể tả, cái đẹp thuần túy của người phụ nữ Trung Hoa. Cũng chính ông ta đã đỡ đôi vai mình nâng dậy. Ông ta là một người trẻ tuổi nhân hậu, có lẽ vì vậy mà giọng nói kia làm mình ấm áp cả cõi lòng. Hoài một lần nữa nhìn quanh.

- Vậy xin cảm ơn các ông, các bà! Tôi phải về.

Cô đi ra cửa, Nam Hoa buột miệng gọi:

- Này cô! Cô tên gì?

Hoài hơi dừng bước, tim cô chột nhói đau, buồng phổi nghẹt lại không thở nổi. Bây giờ cô đã có một cái tên nhưng người ấy không về, để hỏi như người đàn ông này.

- Thưa ông, tôi tên Hoài.

Cô gái đi rồi, cô nhập vào dòng người ngược xuôi trên phố. Ông bác sĩ cũng ra về, mọi người ai trở về việc nấy, chỉ Nam Hoa còn ngồi bàn thần ở đó nơi cô gái nằm ban nãy. Thiếu Kỳ đưa mắt cho Diễm Quỳnh, cô hỏi Nam Hoa nhẹ nhàng:

- Thưa ông Bạch! Bây giờ là mười giờ, ông cố định dời buổi tham quan thành phố mà ông làm người hướng dẫn?

- Không. - Nam Hoa đứng lên nói tiếp - Cái gì đã nói thì phải làm, chúng ta đi. Nam Hoa đích thân lái xe, gần hai giờ đồng hồ, anh đưa Diễm Quỳnh và Thiếu Kỳ đi khắp thành phố. Thiếu Kỳ nhận xét:

- Nó nhỏ thua thành phố Hồ Chí Minh rất nhiều.

- Nhưng có nhiều cảnh đẹp thiên nhiên, tôi tiếc mình không có thời gian, cậu biết không, bãi biển Đà Nẵng tuyệt vời.

Diễm Quỳnh có chút cay đắng:

- Con gái Đà Nẵng Việt Nam cũng rất tuyệt vời. Chẳng thế mà ông Bạch trở lại đây, còn tạo cho công ty Danamexco nhiều thuận lợi.

Nam Hoa thẳng thắn đến tàn nhẫn:

- Phải. Để trả một phần nào ân nghĩa mảnh đất này đã cưu mang Bạch Gia. Công ty Chấn Hưng được như hôm nay là nhờ những đồng tiền làm ra ở nơi đây. Bạch Nam Hoa cũng sinh ra và lớn lên ở đất này. Nó được như bây giờ là nhờ một cô bé không họ tên cứu sống. Để Mèn với tôi là một phần đời, tôi không thể quên.

Xe Nam Hoa chạy vòng vèo, và dừng lại trước đài truyền hình thành phố. Diễm Quỳnh nhíu mày:

- Thưa ông Bạch! Đã tới giờ ăn trưa.

- Chờ tôi mười phút.
Anh trở ra trễ năm phút nữa, mặt trở nên đăm chiêu, cho xe chạy về nhà hàng Quê Hương.
Thiếu Kỳ hỏi:
- Anh vào làm gì ở trong đó vậy?
- Tôi nhờ nhắn tin tìm Đế Mèn, điều đơn giản ấy mà mấy năm nay nghĩ không ra. Nếu không có lớp phấn hồng hắt Nam Hoa sẽ thấy Diễm Quỳnh nhợt nhạt. Nhưng cô vẫn ngoan cường theo đuổi bóng hạnh phúc, cô quyết đập tan niềm hy vọng của Nam Hoa.
- Thưa ông Bạch! Ông có lạc quan quá sớm không? Có thể Đế Mèn đã đi rồi, rồi bỏ xứ này hoặc cô ta không như ông. Rất hiếm có một tình yêu chung thủy mà thời gian là mười sáu năm xa cách, thuở ấy Đế Mèn là đứa trẻ mười hai.
Nam Hoa bẻ một vòng cua rất gắt, gương mặt thoáng nhả lại, nhưng rồi dẫn ra ngay, chỉ bờ môi mím chặt như nói lên quyết tâm không dời đổi.
- Cám ơn cô đã có lòng lo lắng cho tôi, nhưng tôi còn cả một đời để tìm kiếm Đế Mèn. Nhất định tôi sẽ tìm ra, trừ phi cô ấy chết. Cô biết đó, ký xong hợp đồng liên kết xây dựng nhà máy sắt thép với Danamexco thì Việt nam là quê hương thứ hai của tôi. Cho đến khi ăn xong bữa trưa tại nhà hàng đặc sản Quê Hương, Diễm Quỳnh không hé môi nói thêm câu nào. Lúc ra về, nàng đi trước, Thiếu Kỳ nói với Nam Hoa:
- Anh tàn nhẫn với một cô gái như vậy, mai sau trời sẽ trả báo đó.
Nam Hoa nghiêm trang:
- Vì tôi rất quý cô ta, tôi không muốn mất một cộng sự, một thư ký tài giỏi, trung thành.

Chương 4: Đế Mèn - Đế Mèn

"Cô đi khám và chụp phim phổi coi sao... Cô có bệnh". Câu nói ấy ám ảnh Hoài suốt đường đi chợ, đến lúc về. Cô lo âu. Cô biết mình mấy hôm nay thường sốt nhẹ về chiều. Hôm qua sốt cao, cô vẫn đi làm, mong công việc lao động nhọc nhằn sẽ giúp cái thân thể bé nhỏ của cô gượng được, và bệnh lui đi như mọi lần.

Bây giờ, ông bác sĩ làm cô giật mình, ông ta muốn cô chụp phim nghĩa là đã có vấn đề. Hoài suy nghĩ đến bản thân, nấu cơm, làm thức ăn hoàn toàn theo quán tính, điều ấy không qua được mắt ông Tài. Ngồi vào ăn cơm, ông hỏi:

- Con mệt lắm hả Hoài? Còn sốt không?

Hoài chối bay biến:

- Dạ hết sốt rồi, con có mệt gì đâu.

- Bà thấy con như người mất hồn, nếu đau thì đừng gượng, làm đơn xin nghỉ vài bữa. À! Lúc nãy dì Lành, thằng Đức có tới đưa sổ khám bệnh và một ký cam.

Nói tới Đức, Hoài thấy khó chịu với cha, bởi ông rất thương chàng trai ngoài ba mươi mà rụt rè như con gái này (đó là lời ông thường nói, chớ ông chẳng hề biết có lúc Đức dữ tợn như thế nào).

- Dì Lành có nói gì không ba?

- Bà rầy ba, sao để con đi ra ngoài, thằng Đức thì nói con đi khám bệnh rồi nghỉ vài ba bữa.

Hoài tránh cái nhìn của cha.

- Dạ, hai giờ con đi.

Hai cha con ăn cơm trong yên lặng. Ông Tài ăn xong đi nghỉ. Hoài cũng trở lên giường nằm. Cô thấy mệt, cái mệt của cơn sốt chiều sắp tới, sốt nhẹ nhưng âm ỉ kéo dài. Hoài có hai giờ để nghỉ ngơi. Cô không ngủ được. Cô nhớ tới đôi mắt người đàn ông sang trọng ấy. Họ nhìn sững nhau trong vài ba giây. Cô đã rùng mình, (chẳng hiểu tại sao), phải chẳng đôi mắt ấy có gì quen thuộc, gợi nhớ. Không! Ta, Đế Mèn cũng là Hồ Thị Bạch Hoài. Với con người ấy, cách xa nhau một trời một vực.

Nhưng tại sao mình run khi anh ta nhìn mình nhỉ? Và giọng nói có cái gì thân thiết làm ấm cả cõi lòng mình? Hoài không tự trả lời được, điều cô hài lòng nhất, là khi anh ta hỏi tên, cô sung sướng để trả lời. Bởi cô bây giờ có được một cái tên, giữa xã hội cô thấy mình được bình đẳng với bao người.

Lồng ngực cô lại nhói đau, cô nhớ đến ngày xưa có chú bé mắt sâu, đuôi mắt dài như con gái, chú hơn cô một tuổi, mà làm như người lớn. Chú ngang nhiên nắm tay con bé nhem nhuốc dắt đi rửa mặt. Khi chải mái tóc rối, rậm rịt của nó, đã hỏi:

- Mi tên gì?

Con bé không biết mình tên gì, nó nhớ hồi nó còn bé quả là có một cái tên, nhưng rồi cái tên biến mất theo cuộc sống bị đọa đầy của nó. Người ta gọi nó là "con ăn mày", cả người đàn bà lượm nó ở đâu đó đem về bắt nó kêu là mẹ cũng gọi như vậy. Nó chấp nhận không chút phản đối. Còn bây giờ, chẳng hiểu sao nó không muốn cho người bạn mới quen này biết ba chữ đó, nó càng không muốn nghĩ đến thời gian đã qua. Nó là đứa bé lẫn lộn ngoài đời từ thuở biết đói no, nên nhanh chóng nghĩ tới một cái tên lúc hôm qua đám bạn ở cô nhi viện gọi nó. Chẳng là khi nó vào đến đó, thân không có gì ngoài tay khư khư ôm một lon để mới bắt được đêm rồi.

- Tui tên Dế Mèn.

Thằng Nam Hoa há miệng đến suýt buông rơi cái lược, nó hỏi gặng:

- Tên Dế Mèn à?

- Ừ. Tên Dế Mèn. Tui thích chơi dế lắm.

Thằng Nam Hoa mười một tuổi, học lớp nhất, đến hè là học sinh trung học làm gì chẳng hiểu tại sao con bé có tên Dế Mèn. Nó thương xót hỏi:

- Mi thích tên Dế Mèn à?

- Tên mình sao không thích? Anh có thích tên tui không?

Con bé bất chợt gọi Nam Hoa bằng anh, khiến chú nhóc sượng ran cả người, vội gật đầu lia lịa:

- Thích lắm! Từ nay tao gọi mi là Dế Mèn, mi gọi tao là... - Thằng nhóc thấy ngượng không nói.

- Anh Nam Hoa!

Nam Hoa đã cột thun vào lon tóc buồng bình của Dế Mèn, cái công việc này với nó thật quá sức nên nó thở khi thả lược xuống, nằm dài ra cái giường, hỏi:

- Răng mi biết tao tên Nam Hoa?

- Lúc này tui nghe gọi.

Thằng bé chợt moi từ túi ra mấy viên kẹo đưa cho Dế Mèn, con nhỏ sáng mắt ngồi ăn ngon lành, Nam Hoa nằm trên giường nhìn Dế Mèn ăn mà thấy vui vui trong lòng. Hà! Bây giờ mình có một đứa em tên thiệt ngộ: Dế Mèn. Nó mơ màng nói:

- Tên Dế Mèn hay đó chứ, có ai có tên đó đâu, ngoài con dế mèn của ông Tô Hoài. Thằng bé chẳng hề ngờ, cái thái độ của mình đã làm con bé nung nấu một quyết định. Nếu anh Nam Hoa thích, thì vĩnh viễn mình sẽ là Dế Mèn.

Và... Ông Tài cha nuôi nó đã hỏi, đã muốn đặt cho nó một cái tên, nó lắc đầu cương quyết:

- Không. Con thích tên Dế Mèn.

Ông Tài không phải là mẫu người biết thuyết phục, ông gọi nó cái tên ông đặt, nó chẳng buồn thưa, cứ lằm lỳ, ông gọi Dế Mèn, nó cười tươi, tung tăng chạy đi làm mọi việc. Vậy là ông mặc nhiên chấp nhận tên Dế Mèn của nó.

Hết mùa hè năm ấy, ông muốn nó đi học, lại phải làm khai sinh, nó hỏi ông:

- Tên Hồ Thị Dế Mèn được không?

- Tên Dế Mèn chỉ gọi ở nhà thôi, không ai khai vào giấy tờ được đâu con.

- Vậy thì thôi. Con chỉ thích Dế Mèn, anh Nam Hoa nói sẽ tới dạy con học, khỏi cần học trường tốn tiền nghe ba.

Nó rất thông minh học đâu nhớ đấy. "Ông thầy Nam Hoa" hãnh diện lắm khi nghe nó khoe tính tiền dùm ba và cô thủ quỹ không sai đồng nào

- Nam Hoa!

Hoài gọi anh từ tiềm thức mỗi khi nhớ về dĩ vãng. Gương mặt cô ôm ấp trong tim từ mười sáu năm vẫn là gương mặt một chú bé con, nhưng lạ thay, đôi mắt của người thương lại là đôi mắt của người đàn ông ở Pacific Hotel. Nó nhìn cô đắm đắm. Hoài hốt hoảng vùng dậy. Mình sao thế này? Phải đi khám bệnh thôi, cơn sốt nhẹ kéo dài này làm mình suy kiệt đến mê sảng mất. Cô thay bộ đồ tươm tất nhất, một chiếc quần đen và áo bà ba màu vàng nắng nhạt, đội chiếc nón lá, cô nhìn cha ngủ, rón rén khép cửa đi ra. Cô khựng lại. Đứng đứng với chiếc Honda 50 rõ ràng đang đợi cô. Đức nói nhỏ:

- Anh đưa em đi khám!

Hoài cúi mặt, cô không muốn, thật tình không muốn Đức có hy vọng nào từ ba năm nay theo đuổi.

- Hoài cảm ơn anh, em tự đi một mình được.

- Về Đa Khoa xa lắm, em không có xe lại đang sốt.

- Hoài đi bộ quen rồi.
Đức buồn bã:
- Hoài! Đừng nghĩ anh lo cho em vì đang muốn được em nhận lời yêu anh. Hãy nghĩ chúng ta cùng chung cơ quan, phải giúp đỡ nhau khi cần.
Cô gái vẫn bước đi. Đức dắt xe leo đèo đi theo, qua những con đường ngoằn ngoèo, đến dãy bồ tre, họ chẳng nói thêm lời gì. Mặt Hoài nhợt xanh, Đức không chịu nổi:
- Hoài! Không nghĩ tới bản thân phải nghĩ đến cha em, em cố bẽ gì, làm sao cha lo cho em được, rồi ai lo cho cha trong cảnh già?
Hoài cắn môi, đứng lại. Đức cả mừng:
- Lên xe đi em.
- Anh phải hứa một việc.
- Được! Được!
- Nếu có gì, không được mét với ba tôi.
- Có gì là sao?
- Hoài không muốn ba Hoài lo lắng nếu Hoài có bệnh.
Đức quả quyết:
- Anh giấu biệt, nói với ba em có ích gì? mấy người ở sở và anh sẽ lo cho em. Đến bệnh viện, Hoài vào khám, Đức ngồi chờ lòng bồn chồn, lo sợ vẫn vợ. Hoài trở ra, mặt càng tái, Đức hấp tấp hỏi:
- Em đau gì?
Cô gái mím môi, nén lời:
- Bác sĩ cho giấy đi chụp phim phổi.
Đức lật đật:
- Anh biết phòng quang tuyến, anh đưa em đi.
Hoài gượng cười, một năm hai lần, mọi công nhân đều đến bệnh viện. Làm gì không biết phòng ấy ở đâu. Lần rồi phổi đợt trước, bác sĩ khoa quang tuyến đã khuyến cáo cô, phổi rất xấu, cần điều trị một thời gian. Cô dạ, nhưng rồi bỏ qua không lý tới, tiền không có ăn và lo thuốc cho ba, có đâu mua thuốc cho mình. Đến nay gần một năm rồi, điều gì sẽ đến với cô?
Nửa giờ đợi rửa phim với Hoài dài vô hạn. Người nam y tá bước ra gọi:
- Cô Hồ Thị Bạch Hoài ! Vào gặp bác sĩ trưởng khoa.
Ông bác sĩ trưởng khoa dáng người cao to, thô kệch, có giọng nói lơ lơ người miền Bắc vùng cao. Ông nhìn cô, lắc đầu lia lịa:
- Cô phải chuyển về Bài Lao thành phố đi, tôi sẽ phê vào phiếu chụp, có bệnh phải chữa hiểu chưa?
Hoài run rẩy:
- Về Bài Lao thành phố thưa bác sĩ, nghĩa là...
Ông bác sĩ phẩy tay:
- Bệnh viện lao của Đà Nẵng đó. Ô! Bây giờ nó không còn là chứng bắt trị, ở Việt Nam người ta gọi là căn bệnh xã hội, cô điều trị từ sáu tháng đến một năm sẽ lành, đừng có mặt mày méo đi như vậy, ra ngoài chần đi.
Hoài thấy trời đất quay cuồng, chết cả ruột gan, cô gượng nói lời cảm ơn ông bác sĩ, lê bước ra ngoài. Thấy Đức, cô chột nổi điên:
- Anh đừng lại gần tôi, tôi bị lao rồi.
- Em nói gì hả Hoài?
- Tôi bị lao, anh nghe rõ chưa? - Hoài nói lớn.
Mọi người ngồi ở đó đều nhìn hai người. Đức nói với cô gái, giọng ôn tồn:
- Có gì mà em la lớn. Đau thì chữa. Lao vì lao tâm lao lực cũng dễ chữa thôi. Miễn em đừng bi quan.
Hoài rã rời, thái độ ôn tồn của Đức khiến cô thấy mình có tội với anh. Ráng không để rơi nước mắt, Hoài trở ra phòng khám cán bộ công nhân viên, nhìn vào phim chụp và bác sĩ phê ngay vào sổ khám. Chuyển Bài Lao - Ký tên.

Chương 5: Nam Hoa

Nam Hoa vận sơ mi ngắn tay sọc mờ màu nhạt, quần thụng xếp ly. Trông anh như mọi

thanh niên Việt Nam trên đường phố, rất giản dị, bình thường, chỉ có dáng cao lớn, đẹp trai là khiến các cô nhân viên bưu điện liếc nhìn. Anh gọi về nhà qua đường điện thoại quốc tế. Đúng như lời Diễm Quỳnh nói, mẹ anh đang cầm máy, anh nói:

- Mẹ ơi! Con, Nam Hoa đây!
- Bốn năm ngày mới gọi cho mẹ. Con có hiếu chưa? Công việc thế nào?
- Rất tốt. Thưa mẹ. Sau khi nói chuyện với mẹ con sẽ gọi cho ba.
- Chùng nào con về?

- Con đợi đoàn kỹ sư xây dựng qua kiểm tra thực địa xong mới về. Sau đó sẽ họp và ký hợp đồng liên hiệp chính thức.

Bà Ngọc Mai mẹ của Nam Hoa rất thương thằng con út thông minh tài năng của mình. Bà chỉ không đồng ý với nó một điều... bà hỏi đến chuyện muốn hỏi:

- Con có thời gian tìm Đế Mèn không?
- Con về kho cũ, người ta nói chú Tài và Đế Mèn đã đi đâu mất từ năm 1978. Nghe giọng con trĩu buồn, bà Ngọc Mai nén vui mừng vào lòng, an ủi con:
- Đừng buồn, con còn công việc, sự nghiệp phải lo, chuyện ấy mười sáu năm rồi, biết chùng đâu nó đã có chồng con.

Nam Hoa chợt giận hờn vô cớ:

- Mẹ mong con không gặp được Đế Mèn phải không? Con nói cho mẹ biết, con sẽ tìm ra cô ấy dù có là bao nhiêu năm, dù ở Việt Nam hay ở bất cứ nơi nào.
- Nếu nó có chồng con? Nó hai mươi tám rồi, hồi hai đứa con xa nhau nó mới mười hai, biết gì.

Nam Hoa uất ức:

- Là tại mẹ chia rẽ chúng con, người ta nói ngày cô ấy rời kho, chú Tài bị bệnh nặng, không còn làm việc được. Họ đi trong bệnh tật đói nghèo. Mẹ...

Nam Hoa ghen lời, anh không thể hận mẹ mình, bởi hồi ấy anh mới mười ba tuổi. Có ai ngờ anh sẽ yêu một hình bóng trẻ thơ của cô bé tên gọi Đế Mèn.

- Mẹ! Nếu cô ấy đã có chồng con rồi, con cũng sẽ nói cho cô ấy biết. Chúng ta có lỗi với cha con họ.

Bà Ngọc Mai nén tiếng thở dài:

- Mẹ đồng ý điều đó, Nam Hoa! Con cứ làm những gì lương tâm cho phép làm. Có gì nói với mẹ nữa không?

- Mẹ khỏe chứ?

- Rất khỏe. Thằng Nam Sơn với vợ nó mới về ăn cơm cùng nhà mình lúc trưa. Chấn Bình nhắc chú Nam Hoa mua đồ Việt Nam về cho nó.

- Con nhớ! Con gọi lời thăm anh chị Nam Sơn, Thanh Yên, Ngọc Lan, Thoại Vi. Mẹ nối dây cho con nói chuyện với ba.

- Khởi cần, hôm nay ba con ở nhà, đợi chút mẹ gọi, giữ gìn sức khỏe nhé. Mẹ rất yên tâm khi có Diễm Quỳnh bên con.

Ông Bạch Chấn Hưng, chủ công ty sắt thép Chấn Hưng không nói chuyện với con thuần về công việc:

- Bà sẽ họp đầu ngành Tổng công ty, thông báo số tiền dự toán đầu tư. Hợp đồng với bên thiết kế xây dựng ba ký rồi, đợi con gọi cử Lưu Thiếu Kỳ đem đề án, hợp đồng về, ba sẽ cho họ qua ngay.

- Sáng mai con ký hợp đồng sơ bộ, con nghĩ cử Thiếu Kỳ về hay hơn, công ty Danamexco rất đáng được ta liên kết.

- Con có dự định gì khi đến giai đoạn xây dựng nhà máy? Công nhân thì sao?

- Điều ấy Thiếu Kỳ sẽ trình bày rõ với ba khi về đến Hồng Kông, con có chủ ý, nếu Thiếu Kỳ phê phán con đối với Danamexco đã tạo cho họ nhiều ưu thế thuận lợi, ba chớ nên tin. Ông Bạch Chấn Hưng cười:

- Nam Hoa, ba là ba của con mà. Con cũng biết tại sao ba đặt tên con là Bạch Nam Hoa. Việt Nam là quê hương thứ hai của Bạch Gia, ba không quên điều đó.

- Cảm ơn ba. Con gác máy nhé.

- Khoan đã, nếu tìm gặp chú Tài và con bé Đế Mèn, câu đầu tiên con nói là ba xin lỗi họ. Nam Hoa ghen ngào:

- Dạ, thưa ba. Mong rằng con gặp được họ.

Chàng gác máy, trở ra ngoài, trả xong tiền điện thoại, lững thững lấy xe chạy dọc theo đường Bạch Đằng. Tiếng máy xe êm nhẹ khiến Nam Hoa nhớ đến cô chủ nhân nhí nhảnh, xinh đẹp của nó. Thủy Tiên, tên một loài hoa quý. Cô ta có cảm tình với Nam Hoa, anh biết rất rõ điều ấy qua vẻ mặt Diễm Quỳnh, mỗi lần anh mượn xe Thủy Tiên, cô thường nói lạnh lùng:

- Thưa ông Bạch! Muốn làm quen với cô ta không cần tìm có mượn xe. Nếu ông thích đi, chiều nay Danamexco sẽ mang đến, hoặc ta mua vậy, không có bao nhiêu đâu, ông sẽ có phương tiện đi khắp hang cùng ngõ hẻm tìm Đế Mèn.

Nam Hoa cười nói đồng ý trước cái nhún vai của Thiếu kỳ. Hắn giờ Diễm Quỳnh và Thiếu Kỳ đi mua xe chưa về đến.

Nam Hoa cho xe chạy luôn về Ông Ích Khiêm, nơi có căn nhà cũ của gia đình chàng ngày xưa, bây giờ là cửa hàng nhà nước bán vật tư. Chàng tắt xe vào quán giải khát đối diện. Mong rằng quán chưa đổi chủ. Điều mong ước ấy thành sự thật. Đó là người đàn bà năm xưa bán sinh tố cho chàng lúc nào cũng thêm đường với một trái táo khô.

- Cậu dùng gì?

Nam Hoa xúc động, vẫn chiếc áo bà ba đơn sơ như thuở nào, chỉ mái đầu chớm bạc và gương mặt hằn nếp nhăn. Lúc nào cũng câu nói ba chữ ấy. Anh nắm tay bà:

- Dì Sang! Con đây! Nam Hoa, con ông Chấn Hưng, dì không nhìn ra con sao? Bà Sang trố mắt. Thằng con út ông Chấn Hưng. Trời thần đất địa ơi, bà có năm mơ không? Nó lại về Việt Nam, cao lớn dường này. Ôi cha mẹ! Bà ngó sững. Nam Hoa đỡ bà ngồi xuống ghế.

- Chú Sang đâu? Mấy anh chị đâu?

Trần tĩnh mấy phút, bà Sang mới nói:

- Tụi nó lấy chồng, lấy vợ đi hết, còn hai đứa ở với dì thôi, chú Sang chết mấy năm rồi. Bệnh xơ gan cổ trướng, dì hết tiền hết bạc với ông, cháu ơi.

Nam Hoa nhìn quanh, quán giải khát ngày xưa rất đông khách, giờ tiêu điều, vẻ trống hoang của ngôi nhà cho thấy chủ nhân đã kiệt quệ tiền bạc.

- Giờ còn ai ở với dì?

- Thằng Quang dạy học tuốt trong Điện Bàn, cuối tuần mới về. Thằng Toàn, con không biết nó đâu, hồi con đi nó mới hai tuổi, giờ mười tám tuổi, ăn học không đến nơi đến chốn, mới vào làm công ty vệ sinh được mấy tháng. Kìa, nó về tới rồi.

Một gã con trai cao lớn không, mặt non choẹt dựng xe đạp chạy vào nhà, la toáng:

- Mẹ ơi!

Gã con trai khựng lại khi thấy Nam Hoa, bà Sang vẫy tay:

- Ba con thường kể, ông Chấn Hưng người Tàu tốt bụng giúp ba số tiền mua nhà. Đây là con trai út của ông ở bên Tàu mới về, con chào anh Nam Hoa đi.

Toàn e dè đưa tay:

- Chào anh Nam Hoa. Em là Toàn.

Nam Hoa bắt tay gã con trai thật chặt, hỏi:

- Dì nói em làm ở công ty vệ sinh sao giờ chưa đi làm?

Toàn hơi ngượng ngó mẹ, bà Sang lắc đầu:

- Gì mà con xấu hổ, con người xấu, chớ việc làm nào cũng giúp ích xã hội cả. Toàn ngược nhìn Nam Hoa:

- Em ở đội xe rác thành phố, tối mới đi làm, ban ngày đi học thêm về điện - điện tử. Nói, mà bụng Toàn nghĩ thầm: Quái! Anh người Tàu, sao giống người mình vậy ta, tiếng nói cũng vậy, hết giống dân Việt Nam.

- Em có chí vậy tốt, từ nay anh thường qua lại Việt Nam, mình nối lại tình quen biết cũ. Cả bà Sang và Toàn đều nhoén miệng cười. Sực nhớ ra, bà hỏi Toàn:

- Sao đang học lại chạy về?

- Con thấy anh Đức chở chị Hoài đi khám bệnh, sực nhớ tối nay phải hùn tiền đi thăm chỉ. Mẹ! Cho con hai ngàn.

- Có vậy mà chạy về? Đến tối cũng còn kịp mà.

- Con học xong rồi, lo về bán với mẹ.

- Vậy con ngồi đây nói chuyện với anh Nam Hoa, mẹ qua đây chút.

Một chút của bà Sang, khi trở lại, đi theo bà có cả chục người, họ vây lấy Nam Hoa, anh nhớ ra họ, tất cả đều ở chung một quãng đường, đều quen biết với gia đình anh. Vậy là chào hỏi loạn

xa, ôm nhau tíu tít. Nam Hoa trả lời liên tục về gia đình anh. Nghe nói anh trở lại Việt Nam liên kết kinh doanh với Danamexco mở nhà máy sắt thép và bán nguyên liệu vật tư, ai cũng chúc mừng, tấm tắc khen ông Chấn Hưng có con tài giỏi, lại tình nghĩa keo sơn. Toàn ra ngoài để người lớn trò chuyện, anh thấy Đức chở Hoài chạy xe qua, bèn gọi lớn.

- Anh Đức!

Đức không nghe, chạy luôn, nghĩ sao Toàn phóng xe chạy theo. Vừa đạp vừa nghĩ Hoài chẳng đời nào ngồi cho ai chở, anh Đức chở lên, chở về chắc chị bệnh nặng rồi. Toàn đạp đi quên cả chào Nam Hoa, khi anh đứng lên từ giã ra về không thấy Toàn đâu nữa. Bà Sang lắc đầu, nói với anh:

- Nó cứ như con lật đật, chạy đi rồi, theo anh tổ trưởng của nó.

Nam Hoa cười:

- Con sẽ ghé lại thăm dì và Toàn khi có dịp.

oOo

Nam Hoa về đến Pacific Hotel đã mười sáu giờ, Thủy Tiên đón anh ngay bên ngoài. Hôm nay cô bạn đầm trông thật đẹp, khỏe mạnh, màu hồng của áo làm cô thêm phần trẻ trung rực rỡ.

- Anh Nam Hoa! - Giọng cô có chút nũng nịu.

- Chào Thủy Tiên, tôi trả xe và cảm ơn cô bằng một tách cà phê cacao, cô có vui không? Mặt cô gái rạng rỡ:

- Rất vui lòng, vì hôm nay là dịp cuối cùng anh mượn xe Thủy Tiên. - Cô gái xịu buồn. Nam Hoa cất xe rồi cùng Thủy Tiên qua quán cà phê bên cạnh, anh lịch thiệp kéo ghế mời cô ngồi.

- Thủy Tiên uống gì?

- Anh uống gì, Thủy Tiên uống nấy.

- Vậy tôi uống cam vắt với Thủy Tiên, con gái uống cam tươi nhiều da rất đẹp. Đợi Nam Hoa kêu nước uống xong, Thủy Tiên mới tấn công:

- Anh Nam Hoa rành về thẩm mỹ con gái vậy chắc nhờ cô thư ký xinh đẹp hết lòng hướng dẫn. Nam Hoa thản nhiên lắc đầu:

- Cô thư ký của tôi chỉ nói với tôi về những cuộc tiếp chuyện, những con số, tôi biết điều ấy ở mẹ và chị tôi, cả hai đều muốn mình tươi mát, xinh đẹp để giữ hạnh phúc gia đình.

- Anh Nam Hoa có vẻ chịu bác và chi?

- Với phụ nữ trong gia đình, đó là yếu tố để được yêu thương.

Người phục vụ đưa hai ly cam vắt tới, Nam Hoa khuấy đều đặt trước mặt Thủy Tiên.

- Mời Thủy Tiên.

- Mời anh Nam Hoa. - Cô gái duyên dáng nói.

Hớp từng hớp nhỏ nước cam vàng óng. Thủy Tiên mắt không rời Nam Hoa, anh có vẻ dăm chiêu.

- Anh Nam Hoa đang suy nghĩ gì?

- Không có gì.

- Anh nói dối, có phải nghĩ đến cô thư ký xinh đẹp đang chờ anh về.

Nam Hoa nhướn mày:

- Cô ấy về rồi ư?

Thủy Tiên khó chịu:

- Nếu chưa về, sao em biết từ nay anh không còn mượn xe em nữa? Điều em lạ, sao cô ấy và ông luật sư của anh lại mua một chiếc 81 cũ mèm.

Nam Hoa mỉm cười giãi giải:

- Công việc kinh doanh buộc tôi phải ghép mình vào giới thượng lưu xã hội, đi đây đó phải phô trương vẻ hào nhoáng bên ngoài, cho nên tôi muốn có những lúc được sống giản dị bình thường như mọi người khác, chiếc xe có thể khiến tôi trở nên xa cách với những người thân yêu của tôi nếu gặp lại.

Nam Hoa nói với Thủy Tiên, mà thật ra nói với lòng mình. Anh đang nghĩ đến hình ảnh người đàn ông sáu mươi già nua bệnh hoạn, đến cô bé Đế Mèn của anh, chân trần chạy nháy vì không quen mang dép. Họ nhất định đang cực khổ ở một nơi nào đó, họ nguyện rửa anh đã quên lời hứa năm nào. Đế Mèn có thể vì không chữ nghĩa, vì chẳng ai thân quen đã không kiếm được việc làm nuôi cha, có thể cô ấy đi vào con đường.... Nam Hoa đột nhiên toát mồ hôi, anh lắc đầu

xua đi ý nghĩ rồ dại. Không đâu! Dế Mèn của anh ngay từ khi mười tuổi đã tỏ ra kiên cường, nhất định không có...

- Anh Nam Hoa! Anh làm sao vậy?

Nam Hoa đứng dậy:

- Xin lỗi Thủy Tiên! Tôi rất mệt cần nghỉ một lát.

Thủy Tiên hốt hoảng, anh ấy xanh thật, cô nói:

- Để em gọi bác sĩ.

Nam Hoa xua tay:

- Không cần !

Anh gọi tính tiền, rồi như quên cô gái ngồi với mình này giờ, anh chạy nhanh về Hotel bước lên thang máy, rảo về phòng.

Diễm Quỳnh ngồi ở phòng khách, tay đang mân mê cành cúc trắng, thấy anh gọi to:

- Ông Bạch!

Cô chạy ra, Nam Hoa vẫn đi, cô chạy theo.

Nam Hoa dừng lại ở phòng mình.

- Xin lỗi cô, tôi cần yên tĩnh, cô và Thiếu Kỳ đi ăn cơm không cần gọi.

Anh đóng sập cửa, bỏ Diễm Quỳnh đứng sững bên ngoài, không thấy quần áo, anh nhào xuống giường, nện mạnh tay vào nệm. Tay anh không đau mà tim gan nhức nhối. Nếu cô ấy không đi vào con đường ấy, nếu không lấy chồng sinh con, nhất định sẽ như... sẽ như... Bỗng dưng hình ảnh cô gái ban sáng hiện ra xanh xao, gầy guộc, áo quần sạch sẽ nhưng không che dấu được vẻ cũ kỹ, cô ta có đôi mắt rười rượi buồn, nhìn anh ngơ ngác. Nam Hoa nhói lòng, có thể Dế Mèn như cô ta, bệnh nặng đến ngất giữa đường, không một người thân bên cạnh. Dế Mèn! Em có như cô ấy không? Khốn khổ đến vậy, đôi mắt cô ta nhìn anh như trách móc, như oán hờn số phận để cô phải khổ, còn anh và mọi người chung quanh quá sang trọng, dư thừa. Dế Mèn! Nếu gặp nhau, em có nhìn anh như cô ấy nhìn anh? Dế Mèn! Anh xin em! Cho anh tìm được em, dù em có là gì, anh vẫn quỳ dưới chân em nói câu tạ lỗi. Dế Mèn ơi!

Nam Hoa nhắm nghiền mắt, vẫn thấy rõ bóng dáng Dế Mèn. Lạ thay, vẫn cô bé bận áo hoa, tóc rẽ cột chùm, mà đôi mắt của người con gái ban sáng, mắt đen sâu thẳm rười rượi buồn. Cô bé đang ngồi với Nam Hoa trên bờ biển, tay vọc cát, miệng liến thoắng:

- 9 lần 7 - 63, 9 lần 9 - 81. Anh Nam Hoa, thuộc hết rồi.

Cô bé vênh mặt:

- Cần gì đến trường, anh đi học bao nhiêu chữ về dạy em đủ rồi, đỡ tốn.

Nam Hoa không đủ lý lẽ để cãi với Dế Mèn, đành nhả nhó đem lời cha dạy nói lại:

- Quý con! Phải đi học cho có bằng này, bằng kia, mai sau mới làm ăn ra tiền chứ, không có học, dốt nát chẳng ai ưng đâu.

Dế Mèn trợn mắt:

- Hôm gặp em, anh Nam Hoa nói ỪNG em mà? Em chỉ cần anh với ba ỪNG, còn ai thì không cần. Bộ anh hết ỪNG em rồi à?

Thằng bé ấp úng:

- Ai nói mi tao không ưng mi? Nhưng ỪNG này khác với ỪNG kia.

- Tại sao khác? Cũng Ừ...N....G mà?

Thằng Nam Hoa chịu, chẳng biết nói sao cho Dế Mèn hiểu, đành ngẩn tò te nhìn con bé vọc cát, miệng toé toét cười:

- Anh Nam Hoa ơi!

- Gì?

- Tắm biển!

- Tao không biết bơi.

Với Dế Mèn đó là điều không thể hiểu nổi.

- Tại sao? Anh lớn hơn em mà.

- Mẹ tao nói, số tao bị bà Thủy chấm, không được học bơi, tắm sông, tắm biển, sẽ chết đuối.

Con bé lại càng không hiểu:

- Học bơi mới khỏi chết đuối chứ. Đi! Ra tắm với em, em dạy anh bơi.

Nó nín tay Nam Hoa, chú chàng ghì lại, hỏi:

- Dế Mèn biết bơi à? Học ở đâu?

- Chẳng học gì hết, tự nhiên biết bơi.
- Tao thích tắm lắm, nhưng hứa với mẹ rồi.
Con bé hiểu, anh Nam Hoa hứa, nghĩa là làm.
- Vậy anh đưa em ra doi cát xa kia chơi!
Đế Mèn chỉ tay về tí phía xa, có doi cát lộ ra biển, trên ấy vắng người hơn đây. Hai đứa nắm tay nhau tung tăng đi, cát trắng biển xanh, núi to đen thẫm tí ngoài xa, gió thổi lồng lộng, hai đứa vui đùa đuổi chạy đến lần doi cát.
Đế Mèn dụ khi:
- Anh Nam Hoa, ra ngoài doi cát chơi, có cá bé tẹo lợi nhiều lắm.
Gì chứ cá, Nam Hoa rất thích, nó có một hồ riêng, cấm tiệt anh Nam Sơn, chị Ngọc Lan đụng vào.
Đế Mèn không gạt, nước chỗ doi cát trong vắt, cá lợi nhiều vô kể, Nam Hoa say sưa nhìn.
- Bên này nữa, anh Nam Hoa.
Chỗ đó Đế Mèn biết nước rất sâu, xoáy thành vực, nên dù nước cạn vẫn lút đầu hai đứa. Nam Hoa đi tới, Đế Mèn xô nó xuống nước rồi nhảy theo ngay. Nam Hoa chới với, hét la, Đế Mèn nắm áo:
- Anh đừng sợ! Đừng vùng vẫy, thả nổi thân hình tự nhiên, đầu ngẩng lên, tay khoát nước ra hai bên, mạnh đó! Như vậy hai chân đạp mạnh trườn mình về phía trước, đó! Như vậy... cứ vậy.
Nam Hoa vâng lời mẹ, chưa từng tắm biển, chới với không phải nhút nhát, qua giây phút mất bình tĩnh, nó theo lời Đế Mèn học bài bơi đầu tiên, nó thấy Đế Mèn nắm áo thì yên tâm, bơi, đạp loạn xạ ngẫu. Đế Mèn kiên trì níu áo anh Nam Hoa bơi theo bằng một tay. Từ sáng đến trưa, Nam Hoa đã bơi được vài thước nước. Thấy môi Nam Hoa tím lại, Đế Mèn mới chịu thôi lên bờ.
Thằng bé cứ nằm thở dốc dưới tia nắng mặt trời chói chang, Đế Mèn cười toe:
- Đó là tại anh bận áo quần, chiều nay cởi ra hết, bận quần đùi thôi sẽ bơi hay hơn. Nam Hoa không giận nổi Đế Mèn, bởi cậu đang sung sướng vì đã biết bơi, té ra tập bơi không khó. Vậy mà mẹ nhát đủ điều, để tụi bạn mỗi lần rủ đi biển hoặc cắm trại, thấy Nam Hoa lắc đầu, là cười chế giễu, chọc ghẹo nói nó thỏ đế. Được rồi nhé! Hết mùa hè này biết tay tao.
Thấy Nam Hoa ướt sũng, ông Tài la trời, bảo đi tắm lại, thay quần áo phơi ngay, kéo bà chủ bắt chọt xuống là chết. Hôm ấy ông Tài gọi điện thoại về nhà ông chủ xin phép cho Nam Hoa ở lại chơi trên kho số 1 đến chiều về vì Đế Mèn đang muốn anh Nam Hoa dạy thêm toán.
Sau đó, mặc kệ Nam Hoa kéo tay nắn nỉ, ông Tài vẫn phết vào mông Đế Mèn nắm cây, tóa đom đóm, con bé mặt tái xanh, nhưng không khóc, thằng Nam Hoa rơm rớm nước mắt, miệng méo xệch, Đế Mèn ngoan ngoãn vòng tay xin lỗi cha, rồi kéo thằng Nam Hoa chạy vô kho, nó đang bận cái quần đùi ông Tài, lưng rộng phải túm lại bằng dây thun, một cục trước bụng.
- Anh giận em không?
- Không. Đế Mèn đau không?
Con bé xuýt xoa:
- Đau lắm. Nhưng vẫn cứ lòi, em chịu năm roi, anh biết bơi, lợi hơn nhiều. Nam Hoa nghe lý luận của Đế Mèn mà cứ ngớ ra. Mấy đứa bạn ỪNG nó có đứa nào như Đế Mèn đâu, chịu thiệt thòi về mình để nó nhận cái lợi.
- Đế Mèn! Mai anh đem kẹo đến cho mi.
Con bé cười rúc rích:
- Hối lộ em hả? Anh mà xưng mi, anh phải xưng em.
- Anh gọi không được. - Nam Hoa ấp úng nói.
Con bé lại cười:
- Vậy cứ gọi mi tao, miễn lòng anh ỪNG em là được rồi, em vui lắm, vì anh ở với Đế Mèn hoài, đến lúc anh học em mới buồn, vì đón anh hoài mà cả tuần có khi anh đến chỉ hai lần.
- Hoài! Hoài! Hoài!
Cái tiếng ấy dội vào tiềm thức Nam Hoa khiến anh sức nhớ. Cô gái ngắt xỉu có đôi mắt khiến anh nôn nao bứt rứt ấy tên Hoài, mà lúc này ngồi ở nhà bà Sang anh cũng nghe nhắc đến Hoài. Anh Đức chở chị Hoài đi khám bệnh. Thế này nhé! Cô đi khám chụp phim phổi đi... Một sự trùng hợp ngẫu nhiên về tên người hay đúng là cô gái đó? Cô ta cũng bệnh, cũng đi khám chiều nay, Đức là tổ trưởng của Toàn, nhưng là gì của cô gái? Nam Hoa! Mày điên rồi à? Có liên quan gì tới mày? Nếu đúng cô gái ngắt xỉu ở đây, nếu đúng họ là gì của nhau? Anh bực tức nhồm dậy,

chạy vào phòng tắm, nước từ vòi sen tỏa ra mơn man khắp người khiến anh tỉnh táo, lấy khăn lau khô người, anh sức nhớ chưa lấy y phục thay. Quấn chiếc khăn ngang người, Nam Hoa ra khỏi phòng tắm, anh chợt đỏ mặt đứng sững. Âu Dương Diễm Quỳnh đang bước vào, mắt tròn xoe nhìn anh. Nam Hoa lúng túng, Diễm Quỳnh sượng trân.

- Xin lỗi ông Bạch!

Cô lui ra khép cửa, Nam Hoa thay nhanh áo quần. Quái quỷ! Mình đã nói cô ta đi ăn cơm với Thiếu Kỳ đừng chờ mà.

Anh nhìn ra cửa kính, ngoài phố đã lên đèn. Anh cầm máy sấy, thản nhiên sấy khô tóc, mặc kệ Diễm Quỳnh đứng chờ.

Anh mở cửa, đã chính tề trước mặt cô thư ký không chê vào đâu được.

- Tôi không thích lay-ơn đỏ, cô bảo người của khách sạn thay đi.

- Vâng, thưa ông Bạch.

- Cô và Thiếu Kỳ chưa đi ăn?

- Ông Kỳ nói chờ ông, thấy đã mười tám giờ, ông vẫn chưa ra, ông Kỳ nói tôi vào xem ông có đau không.

Nam Hoa qua phòng khách, những đóa cúc đại đóa trắng tinh khiết ở bàn khiến anh dịu lòng, màu trắng bao giờ cũng khiến anh yêu thích.

Thiếu Kỳ hỏi:

- Anh có gì không?

Tay Nam Hoa bắt giắc vuốt lên đóa cúc trắng.

- Không có gì, tôi gặp vài người quen cũ của gia đình.

- Anh muốn ăn cơm ở đâu?

- Một restaurant nào ở bờ sông đi. Cô Diễm Quỳnh nói ngay với quầy tiếp tân, trước lúc tôi trở về, thay hoa trong phòng tôi. Bất cứ hoa gì miễn màu trắng.

Chương 6: Diễm Quỳnh - Lưu Thiếu Kỳ

Cô ngắm mình trong gương, mấy ly rượu khai vị trước bữa ăn tối khiến má cô ửng hồng. Cô đẹp và biết mình đẹp, trong bộ váy xòe màu tím lấp lánh, phôi đôi bàn tay trắng, tròn lẳn, xâu chuỗi hạt trai trên ngực khoe cái cao sang và khuôn ngực vun đầy, khiến mỗi bước chân cô đi, mọi người đàn ông đều nhìn theo. Vậy mà duy nhất mình anh không thấy, không một lời khen, chỉ khó chịu với mấy đóa lay-ơn đỏ ở thư phòng. Cô bực tức trừng mắt với mình trong gương, cô vút bóp đầm xuống giường, cởi nữ trang vùng vãi, cởi luôn bộ váy, cô đã tốn một số tiền lớn để mua, mong được một lời khen mà không được, giẫm xuống chân, trên thân thể cô chỉ còn những mảnh lụa tơ nhỏ xíu, che đậy tối thiểu nơi cần che đậy.

Cô lại ngắm mình, dòng nước mắt lặng lẽ chảy ra, tiếng lòng cô gào thét, Âu Dương Diễm Quỳnh có chỗ nào không đẹp? Cũng giàu sang, học thức, cũng duyên dáng bắt thiếp, cũng xứng lứa vừa đôi với anh. Tại sao anh hờ hững, tại sao? Chỉ vì một con nhỏ mồ côi đến cái tên không có hay vì anh không phải đàn ông? Nam Hoa! Anh nói đi, anh nói đi !

Có tiếng gõ cửa phòng, trong vô thức, Diễm Quỳnh buột miệng:

- Vào đi!

Cô choàng tỉnh, định la lên, cửa phòng đã bật mở. Diễm Quỳnh chết trân, Thiếu Kỳ cũng đứng sững. Anh chợt thấy dòng nước mắt còn lẩn trên má phẫn, anh chợt hiểu, và bỗng dưng nổi giận, chẳng hiểu giận ai? Giận Nam Hoa hờ hững vô tình? Hay giận một Diễm Quỳnh si ngốc? Anh bước nhanh tới (tay đã khóa chặt cửa), Diễm Quỳnh thấy, định kêu lên, nhưng cổ cô nghẹn cứng. Thiếu Kỳ đã đến sát bên, anh nói nhỏ, giọng gần từng tiếng:

- Tôi muốn chứng minh cho cô thấy, đời không phải có duy nhất một Bạch Nam Hoa là đàn ông.

Vòng tay Thiếu Kỳ, người nổi tiếng không thích đàn bà, nóng hổi, cũng như thép nguội, siết lấy Diễm Quỳnh, bờ môi ngạo mạn luôn vắng nụ cười giờ cháy lửa đam mê, gấn chặt vào môi người con gái đẹp, cao sang, nụ hôn dài, đắm đuối, Diễm Quỳnh như mê như tỉnh phó mặc thân hình trắng như bông của mình vào tay Thiếu Kỳ không cử chỉ nào phản đối. Đôi tay người đàn ông ấy, vuốt ve lên tấm lưng trần, lên bờ vai đều đặn, lên chiếc eo thon nhỏ, rồi hơi xô ngã đầu cô ra phía sau, anh hôn lên tai, lên cổ mịn màng, bờ môi. Xuống gần phía ngực, Diễm Quỳnh chợt rên lên, thân oằn oại áp sát vào Thiếu Kỳ, tay vòng qua siết lấy thân hình anh. Cơ thể cô bị

kích thích, xác thịt đòi hỏi được vuốt ve nhiều hơn, được hôn nhiều hơn, được...

Thiếu Kỳ thô bạo, hai tay đang mơn trớn vạt xô mạnh Diễm Quỳnh ngã dài xuống nền gạch hoa, bưng cả bình nước lọc để trên bàn đi tới đổ mạnh xuống Diễm Quỳnh, cô rùng mình ngơ ngác, tỉnh lại, cả tóc tai, thân hình ướt sũng, nước chảy loang đầy. Thiếu Kỳ xốc cô đứng dậy.

- Cô thấy chưa? Tình yêu là cái gì để cô sống chết vì nó đến mê mẩn, tằm tối cả hồn? Tôi có yêu cô đâu? Cô có yêu tôi đâu? Tại sao tôi hôn, cô vẫn bị kích thích, vẫn khao khát tôi? Có phải chất đàn ông của tôi khiến cô muốn được dâng hiến? Vậy thì đời đâu chỉ có một Bạch Nam Hoa, cô mở mắt nhìn xa một chút, trông rộng một chút, đã có hàng chục, hàng trăm Bạch Nam Hoa để cô chọn lựa, tội gì phải lụy vì một người chẳng yêu mình? Tội gì chôn tuổi trẻ mình bên người đàn ông đã chết linh hồn ấy?

Âu Dương Diễm Quỳnh khóc, nước mắt đầm đìa, thân run rẩy. Thiếu Kỳ thở khì, anh đi tới phòng tắm, lấy khăn lông lớn, lau khắp người cô, cả tóc tai, rồi bỗng xốc cô vào giường, lấy mền phủ lên, giọng lạnh tanh:

- Cởi đồ lột ra!

Phút chốc, mấy mảnh lụa nhỏ xíu đã rời khỏi thân nàng, nằm dưới mền. Thiếu Kỳ với tay lấy chiếc áo ngủ đưa tới.

- Có cần tôi quay mặt để cô bận vào không?

Diễm Quỳnh vẫn khóc, dù tay đón lấy trông vào người. Thiếu Kỳ kéo ghế đến ngồi sát giường.

- Cô đã tỉnh táo chưa? Muốn uống một viên an thần hay muốn trò chuyện với tôi? Hay muốn tôi cút xéo và gọi dùm cô Bạch Nam Hoa?

Diễm Quỳnh yếu ớt:

- Anh đừng đi!

Thiếu Kỳ quay đi về phía bàn, dẫu nụ cười:

- Tôi buồn ngủ lắm, chỉ có thể trò chuyện với cô nửa giờ. Vậy cô uống một viên an thần. Anh đích thân đỡ cô ngồi dậy uống thuốc, xong, ngồi xuống châm thuốc hút.

- Nào! Cởi mở nỗi lòng đi.

Diễm Quỳnh đã khô nước mắt:

- Tôi yêu anh ấy khi bước chân vào đại học, tôi học năm đầu, anh ấy học năm cuối. Cả trường ai cũng biết đến Âu Dương Diễm Quỳnh, trừ anh ấy. Tôi đau khổ vẫn gương làm tỉnh, bởi mẹ tôi thường nói: "Phớt tỉnh trước mặt người mình yêu sẽ khiến họ chú ý đến mình".

- Mẹ cô là chủ hãng quần áo thời trang chứ không phải một nhà tâm lý học về tình yêu.

- Cha tôi nói, những điều mẹ tôi biết về đàn ông không bao giờ sai.

Thiếu Kỳ nhún vai:

- Vì cha cô làm chính trị, điều cốt yếu của người làm chính trị duy nhất biết đến vợ mình.

- Anh cho tôi liều thuốc.

- Có ho sặc lên không đó?

Diễm Quỳnh cười buồn:

- Tôi thường hút thuốc về đêm, khi nhớ ray rút tới anh ấy. Thật nực cười, có khi nhớ mà hai đứa cách nhau chỉ một bức tường.

Thiếu Kỳ châm điều thuốc đưa cho Diễm Quỳnh. Nàng rít một hơi, nhả khói thành vòng rất điệu nghệ, mắt mơ màng nhìn theo vòng khói bay.

- Để anh ấy biết tới Diễm Quỳnh, tôi tìm cách làm quen với chị anh ấy, ở hiệu thời trang của mẹ tôi. Ngày tôi được mời về nhà chơi là ngày sinh nhật anh ấy, tôi mua hai mươi ba bông hồng nhung, một cà vạt có kẹp khảm ngọc. Cả vạt sáu năm rồi tôi chưa thấy anh ấy mang lần nào, còn hoa anh ấy chỉ yêu duy nhất loại hoa màu trắng.

- Hừ! Cô yêu như một con ngốc, trong khi mẹ cô, cha cô lại hoàn toàn tỉnh táo với tình yêu.

- Sao anh biết?

- Giới thượng lưu Hồng Kông gọi cha mẹ cô là cặp vợ chồng tim lạnh. Với người thích quyến rũ mình thì lạnh nhạt, với nhau đối đãi như khách.

- Tôi tưởng anh chỉ biết những con số.

- Tôi còn biết nhiều thứ lắm, cô chớ lầm.

Diễm Quỳnh đỏ mặt:

- Sinh nhật xong, anh ấy đi Luân Đôn học thêm một năm, học gì tôi không rõ vì không dám hỏi, tôi đếm từng ngày đợi anh về. Hôm đón ở phi trường, tôi liêu đi, gặp anh ấy chẳng nói được

tiếng nào, cứ run lên.

Diễm Quỳnh mắt hơi khép lại:

- Tôi thề học xong, một bước không rời Nam Hoa. Tôi ra trường đầu đầu, bao công ty mời chào, tôi quyết gạt đi, đưa đơn vào công ty sắt thép Chấn Hưng xin chân thư ký. Mẹ và chị anh ấy, nói với ông Chấn Hưng cho tôi làm thư ký riêng của anh. Hôm tôi đến nhận việc, anh biết Nam Hoa nói sao không?

- Hồi đó tôi đi Nhật chưa về.

- Nam Hoa hỏi tôi biết đánh máy không? Tôi gạt. Hỏi tôi biết gì về các loại sắt thép không? Tôi lắc đầu. Anh lạnh lùng trả tôi về phòng nhân sự Tổng công ty. Thiếu Kỳ lắc đầu:

- Với chúng tôi, hấn không hề mặt sắt, dạ đá như vậy, có lẽ hấn biết cô.... Thiếu Kỳ nín ngang, mắt Diễm Quỳnh khép lại, tay rời điều thuốc đã tắt, anh nhẹ lấy, bỏ vào gạt tàn, kéo mền đắp cho cô, rồi đi ra khép cửa lại. Anh nhìn qua phòng Nam Hoa, đèn tắt, anh biết Nam Hoa chưa ngủ, lưỡng lự một chút anh về thẳng phòng, chuyện gì hãy để ngày mai. Còn giờ cứ đi ngủ đã. Mười mười anh biết chắc, Nam Hoa đang trần trố nhớ đến con bé có cái tên kỳ cục: Dế Mèn

Chương 7: Dế Mèn - Nam Hoa

Cô gái bước đi đều đặn về hướng cây cầu bắc ngang dòng sông. Cô mang gương mặt vô hồn, không cảm nghĩ gì mãi.

Đà Nẵng mùa thu, trời khuya dịu mát nhưng đêm nay hơi lạnh, có lẽ do ảnh hưởng một cơn bão xa nào. Phố xá dù khuya vẫn ngập ánh đèn, người người vẫn qua lại, có kẻ chỉ chiếc áo bình thường, có kẻ lộng lẫy hào nhoáng, có đôi chỉ chiếc xe đạp, có cặp váy túm, quần thụng, đèo nhau trên chiếc Dream cùng nhau đến dự một buổi dạ vũ nào đó. Nhưng tất cả bọn họ, không thể biết cô gái đi bên đường ấy đang muốn gì và cô là ai? Tại sao một bóng, một mình lang thang trên hè phố?

Cô gái lướt qua hết đường Trưng Nữ Vương rẽ về hướng cây cầu, cô đi mãi rồi dừng lại ở giữa nhịp cầu ấy. Cô đứng, mắt hướng về thành phố muôn sắc màu. Gió thổi, cô thấy lạnh, tóc bay tung trong gió, cô mặc kệ, đôi tay bắt chéo ôm lấy bờ vai gầy guộc như muốn ôm trọn cả cuộc đời đầy mất mát đau thương của cô.

Vô số ánh đèn từ những con tàu, từ các ngôi nhà, quán nước, nhà hàng hai bên bờ sông hắt xuống dòng nước, biến thành từng quãng sáng lung linh. Những con tàu bất động, dòng nước trong đêm biến màu đen sẫm êm đềm trôi, và dòng nước mắt của cô gái âm thầm chảy.

Cô quyết định sao đây ngày mai của mình? Của người cha triền miên bệnh hoạn? Cô thương cha lắm, bởi cha đã cứu mang cô, thuở mới lên mười, mái tóc này, cha là người đầu tiên chải, bàn tay thô kệch vụng về chải mãi vẫn không xuôi. Tấm thân này có được manh áo lành, là do cha đem tấm lòng người đàn ông không vợ đi chợ may cho. Cô không phải lê lết nơi xó chợ đầu đường, từ con ăn mày trở thành kẻ khốn nạn bên lề xã hội, làm dĩ, ăn cắp, là hoàn toàn nhờ ở tấm lòng cha. Cô không bị gọi là trẻ mồ côi, lớn lên không nhờ vào lòng từ tâm của khắp mọi người, cô có một người cha, có một mái nhà, có họ, có tên, đều do cha cho tất cả.

Vậy đúng hay sai khi cô muốn hủy mình đêm nay dưới dòng sông này? Cô không trả lời được. Cô chưa bao giờ khóc cho ai thấy từ thuở mười lăm, nay cô mặc tình để nước mắt tuôn dòng, để tự hỏi lòng, chết hay là sống? Chết! Nghĩa là chấm dứt bao nhọc nhằn đau khổ một kiếp người, nghĩa là không còn đợi chờ "người ta" nữa, cũng có nghĩa là để cha đói, no, ốm lạnh, sống chết mặc tình. Sống! Nghĩa là không thể làm việc, phải nằm nhà thương, phải có tiền lo thân, lo cha, cơm thuốc như mình. Điều ấy không thể thực hiện được.

Có con đường thứ ba nào không? Cô gái hỏi trong lòng, nên chẳng ai trả lời cho cô. Cô nhìn xuống dòng sông, một, hai con thuyền nhỏ đang trôi qua gầm cầu, con thuyền nan lướt trên mặt nước êm đềm không sóng gió. Còn con thuyền đời của Bạch Hoài thì đang là giông bão loạn cuồng. Biết tính sao đây? Ông trời ơi! Biết tính sao đây? Cô gái đôi tay ôm lên vai gầy, thờ thần bước, rồi dừng lại, tay bám vào thành cầu, cô nhìn sững lên trời cao, sao nhấp nháy đầy trời. Cô qua bên kia cầu, lạ làm sao cũng một dòng sông, cũng một chiếc cầu mà bên này sáng rực ánh đèn, muôn vàn rực rỡ, còn bên kia là đêm tối mênh mông. Cô nhìn vào quãng đêm tối mênh mông ấy không có đến một con đom đóm nào bay cả đừng nói chi là ánh đèn, cũng như cô không có tia hy vọng nào, nơi nương tựa nào nếu không chấp nhận sự giúp đỡ của bạn bè. Nhưng được bao lâu? Người ta giúp nhau khi ngặt, ai giúp đói nghèo, giúp được một lần, ai

giúp một tháng, một năm. Nam Hoa! Nam Hoa! Anh ở đâu? Có biết Đế Mèn của anh đang đi đến cùng cực nỗi khổ và nỗi nhớ. Ôi! Giá được nhìn lại anh một lần thôi, xem anh như thế nào, rồi trao anh bốn phen dưỡng nuôi cha già, em có chết cũng đành. Nam Hoa!

- Cô ơi!

Hoài giật nẩy mình, không vì người đang đứng bên cô, mà vì giọng nói trầm ấm quen thuộc. Cô ngược mặt lên, người đàn ông sang trọng ấy, đang đứng ngó sững vào cô, đôi mắt có đuôi, sâu hun hút tròn lại.

- Là cô!

Hoài thối lui một bước, mắt nhìn quanh, đã vào khuya, trên cầu vắng lặng, còn mỗi cô và người đàn ông đã từng cứu giúp cô. Nhưng ông ta muốn gì? Cô nổi lòng sợ hãi, lùi bước nữa, bước nữa, rồi cắm cổ chạy.

- Cô ơi! Cô ơi!

Nam Hoa! Phải, người đó là Nam Hoa, anh ngủ không được, trở dậy xuống lầu, lấy xe chạy vòng quanh thành phố, rồi hướng về phía cầu, thuở đó, anh còn bé, từng ao ước được đứng đây nhìn thành phố vào đêm. Với cha mẹ anh, anh chị anh, đó là điều ngốc nghếch, vô lý không sao hiểu nổi. Anh dỗi, mẹ hỏi:

- Nam Hoa! Con nói xem, nhìn cây cầu, có ích lợi gì nào? Làm sao lại phải tốn thời gian, tốn xăng dầu, để ba chở con từ đây đến đó ngó cầu rồi về.

Anh không thuyết phục được người lớn làm việc đó, anh tỏ tâm sự với Đế Mèn, nó hoàn toàn thông cảm với anh.

- Anh Nam Hoa! Đứng ở cầu nhìn sông, nhìn tàu, ghe chạy, gió mát, sương phải biết, chừng nào lớn, anh dắt em đi nhé.

Thằng bé không giữ lời hứa, nó giấu biệt chuyện nó đã đến đứng ở cây cầu, không với Đế Mèn mà với đám bạn học của nó.

Trường Thọ Nhơn, chỗ nó học năm sau đó, đi tới cây cầu không xa mấy, dù không được nhìn ban đêm, nó cũng đến được ban ngày.

Và đêm nay, anh đến nơi này, mong nhìn thành phố thân yêu dưới những ngọn đèn, anh gặp cô gái ngất xỉu trên tay anh lúc sáng, cô ta đã khám bệnh chưa? Tại sao cô có mặt tại đây? Chẳng lẽ để nhìn thành phố như anh? Thưa ông tôi tên Hoài! Cô ấy tên Hoài, chẳng biết có phải là chị Hoài gì đó của Toàn không?

Cô ấy thấy anh, hốt hoảng chạy đi, cô đã chạy xuống khỏi cầu. Nam Hoa bối rối, anh lên xe phóng theo. Vài phút, anh đã rượt kịp.

- Cô ơi!

Hoài vẫn cắm cổ chạy, tóc tơ bời trong gió, mặt tái xanh vì mệt... vì... chẳng rõ vì sao. Kiên nhẩn rà xe theo, lạ thật, chẳng hiểu để làm gì.

Cô gái đứng phắt lại, trợn mắt:

- Tại sao ông đi theo tôi?

Nam Hoa lạnh lùng:

- Tôi... tôi... À, cô đi khám bệnh chưa?

Cô gái lạnh lùng:

- Điều ấy liên quan gì tới ông?

- Ông bác sĩ nói cô bệnh nặng, cần điều trị lâu dài, sao cô không đi bệnh viện lại ở đây?

- Tôi ở đâu, hay không đi chữa bệnh chẳng liên quan gì tới ông, yêu cầu dừng theo tôi. Nam Hoa thấy đôi mắt còn sừng đỏ vì khóc của cô gái, anh thăm hiểu ngay tại sao. Ở Hồng Kông, nơi anh đang sống cũng có chứng bệnh này, nó thường xuất hiện ở những người nghèo, phải chịu nhiều lao khổ. Nó không khó chữa, nó chỉ buộc ai muốn chữa phải có tiền nhiều. Cô ta không có tiền nhiều, nhất định vậy. Nỗi ái ngại, xót xa cho người con gái, khiến Nam Hoa dẹp tự ái, anh nói rất ôn tồn.

- Có phải cô rất khó khăn trong đời sống nên không lo chữa bệnh phải không? Nếu cô tin tôi, tôi sẽ giúp cô, hoàn toàn không vì điều gì cả, là giúp mà thôi.

- Cảm ơn. Tôi không cần, ông đừng theo tôi.

Cô gái nói mấy câu cộc lốc, bỏ đi. Nam Hoa nhìn sững theo.

Trời ơi! Cô ta cương quyết làm sao. Cô gái khuất ở khúc rẽ, Nam Hoa còn nhìn theo. Anh quyết ở trong lòng, mai mình đến gặp dì Sang, hỏi Toàn xem có phải cô ấy không? Mình sẽ liệu bề

giúp đỡ.

oOo

Cô gái trở dậy, còn kinh hoàng vì giấc mộng đêm rồi, cô mơ thấy cha chết vì đói, thân gầy trơ xương với miệng sùi nước dãi.

Cô mơ thấy cả Nam Hoa, anh về, lạnh lùng nhìn cô... Cô là ai ? Đế Mèn là ai? Tôi không biết. Anh đi, cô chạy theo ôm lại, anh phũ phàng xô cô ngã dài xuống đất, bỏ đi... Anh đi với một người, đẹp và sang trọng lắm, cô ta áo dài Thượng Hải, đẹp kiêu sa với đôi tay trần trắng nõn, cô ta nhìn cô, cái nhìn khinh thị, kiêu kỳ. Cô ta là người Hoài đã gặp ở Pacific Hotel, còn Nam Hoa của cô lại là người đàn ông ấy.

Hoài trấn tĩnh mình, mà sao vẫn run, cô ngồi chập lâu, mới xuống giường. Cô rửa mặt, chải đầu, nhìn mình trong gương, một gương mặt ốm nhom, xanh mét. Mới hơn năm giờ sáng, ba chắc còn đang ngủ. Giá có một tí phần hồng đánh vào sẽ giấu được vẻ tiều tụy của mình.

Hoài vẫn sốt, cái sốt ngằm dai dẳng và vài tiếng ho khan bất chợt, cơ thể lúc nào cũng ướt mồ hôi. Cô khó ngủ, mệt mỏi, không thích ăn, thỉnh thoảng tức ở lưng ở ngực. Sáng nay phải đi làm xét nghiệm, làm thế nào để nói với ba đây? Chuyện bệnh tật của mình, cô lo lắng sợ mình lây bệnh cho cha nếu giấu, còn nói ra sợ cha đau lòng.

Hoài ngồi lại vào giường, co ro ôm đầu gối. Cô nhìn quanh căn nhà được cất bằng đôi tay của cha và món tiền ông Chấn Hưng để lại. Nó còn quá ít để cất ngôi nhà vì phải còn để lo thang thuốc cho cha cả năm trời. Căn nhà này được cất lên, do hàng chục cái giấy xác nhận, cam đoan giới thiệu của những người tiếp quản kho một Chấn Hưng. Nó vốn ven hai mươi mét vuông, là cả mồ hôi, nước mắt hai cha con suốt tháng trời. Hoài trộn hồ bằng đôi tay lóng cọng tuổi mười lăm, ông Tài xây gạch làm tường bằng bàn tay thô kệch của một cựu võ sĩ đã về chiều. Nhà lợp tôn, nền đất, tường xây gạch không tô, mà Hoài thấy nó đẹp hơn bất cứ ngôi nhà nào bởi giờ cô có thể tự hào, đã có một ngôi nhà thật sự. Hoài lại ứa nước mắt, cô thật sự hờn, bạc nhược chẳng để cha tuổi già an nhàn, giá ngày ấy mình đi học...

Không! Cũng chẳng ích gì. Bệnh tật thường có ở những kẻ khổ nghèo. "Tôi sẽ giúp cô chữa bệnh, hoàn toàn không vì một điều gì". Hình dáng người đàn ông sang trọng ấy, câu nói của ông ta lại về bên tai Hoài cứ ngân nga mãi. Thế gian này có ai tốt mà không vì lợi ích bản thân? Nói dối! Nói dối! Nhưng "người ta" nói dối để làm gì? Mình có gì để anh ta muốn lợi dụng? Giọng nói ấy! Đôi mắt ấy! Trời ơi! Sao khiến mình nghe ngọt dịu cả lòng. Nam Hoa! Bây giờ anh ra sao? Có giống người ta không? Giọng nói ấm làm em xao xuyến cả hồn. Nam Hoa ơi! Em chờ đợi đến mỗi mồn, để nói với anh hai điều thôi. Ngày xưa ấy, cô bé Đế Mèn cũng có mẹ cha, và bây giờ em có một cái tên, như mọi người, cái tên gói trong nỗi lòng thương nhớ dành cho anh. Ông Tài đã dậy, ông nhìn con, giấu tiếng thở dài, nó xanh xao quá, càng ngày càng ốm lại, nó đau gì? Chẳng lẽ vì nhớ thương. Không đâu! Có nhớ thương nó vẫn kiên cường âm thầm chịu đựng, nó đau vì cực khổ quá đó thôi. Để có tiền thang thuốc cho ông, nó phải gánh nước thuê, giặt mướn, đan mây, đêm đến là công nhân công ty vệ sinh đi xúc rác cho cả thành phố. Nó đau thật rồi, khi nó là chỗ tựa nương duy nhất của ông. Ông đứng lên, đi lại bên con. Hoài ngẩng đầu lên:

- Con khó ngủ quá ba!

Ông Tài ngồi xuống, cầm tay con:

- Hoài! Con đau gì sao ba hỏi không nói?

Hoài nghẹn ngào. Chẳng thể giấu mãi, nhưng cũng không nên để ba lo quá.

- Đợi sáng nay, con đi làm xét nghiệm mới biết ba à!

- Có nặng không con?

- Không có gì đâu ba. Bác sĩ nói xét nghiệm xong, chữa ít lâu sẽ lành.

Sợ cha hỏi thêm, Hoài rời giường, lấy chổi lông xăng quét nhà, nói chuyện tíu tít:

- Mấy bữa nay trời chuyển, chỗ sườn gầy có nhức không ba?

- Có chút đỉnh. Hoài nè!

- Thuốc con mua ba uống hết chưa?

- Còn đó con, năm nay ba thấy khỏe hơn năm ngoái.

Hoài dựng chổi vào góc nhà:

- Sáng nay con nấu cơm, ăn với cá khô, con dọn ba ăn trước, con đi thử nghiệm về mới ăn được.

Một loáng cô đã dọn lên cái bàn gỗ cũ kỹ tô cơm bốc khói và đĩa cá cơm kho khô.

- Thừa ba, con đi.
Thoát khỏi đôi mắt cha, Hoài thở phào, biết chừng đâu mình không có gì. Cô ra tới đầu ngõ, Đức chạy xe vào. Biết chẳng thể từ chối, cô đành để cho anh chở qua trung tâm bài lao. Xong, chở về, ngang Phan Châu Trinh, cô nói:
- Anh cho tôi xuống chỗ hợp tác xã mặt mây chút được không?
- Đi đâu cũng được. Em tới chi vậy?
- Họ còn thiếu ít tiền.
Lần này đợi lấy tiền, Hoài nhất định nói Đức về, thấy cô cương quyết, Đức đành đi, hẹn lúc nhận kết quả sẽ xuống chở.
Hoài lấy được tiền, nhận mây xong hẹn chiều xuống lấy rồi lững thững đi xuống nhà thuốc tây quen thuộc cô thường mua ở ngã năm. Ngang qua Pacific Hotel, chẳng biết sao tim cô đập nhanh trong lồng ngực.
Vừa lúc ấy, Nam Hoa, Thiếu Kỳ, Diễm Quỳnh bước ra, người tài xế cung kính chào cả ba rồi mở cửa xe, Diễm Quỳnh vào trước, Nam Hoa đi vòng qua bên kia, anh khựng lại, vì thấy Hoài. Dường như cô cũng thấy anh, bởi cô cúi mặt, chân như ríu lại, đột nhiên cô băng qua đường, một chiếc xe phóng tới, phanh kịp, tiếng thắng xe kêu rít lên thật ghê rợn, người tài xế thò đầu ra chửi toáng, Hoài chết lặng, xấu hổ, mặt cứ xám ngoét. Tiếng xe kêu rít, dừng lại ngay Hoài, khiến Nam Hoa thấy máu như đông cứng ở khắp thân mình, anh cố ghìm một tiếng hét muốn bật ra cửa miệng, cô gái còn đứng đó, mà anh tưởng chiếc xe kia cán nát cô rồi. Tự dưng anh thở phào, anh sung sướng chẳng rõ tại sao mình như vậy? Chỉ là cô gái ngất xỉu trong tay mình hôm qua. Tại sao? Tại về yếu đuối, nghèo khổ hay tại đôi mắt rệu buồn kia khiến anh mãi nghĩ về?
Hay tại đêm qua, mình dùng xe gọi cô ời! Vì tưởng cô gái muốn tự tử, chẳng ngờ là cô ta? Hay tại về cương quyết đến không ngờ, và dáng cô nhỏ nhoi chạy khuất dần khiến anh nhớ mãi? Cô ấy có biết đêm qua là đêm đầu tiên trong đời Nam Hoa quên Đế Mèn để thao thức về cô không? Nhất định không biết, nhưng cô sợ chạm mặt anh vội băng qua đường thì anh biết. Hoài đi rồi, Nam Hoa còn bần thần đứng mãi, người tài xế mấy lần thưa ông, anh cũng chẳng nghe. Diễm Quỳnh mở cửa xe, bước ra:
- Thừa ông Bạch! Còn mười lăm phút nữa, đến giờ hẹn với Danamexco. Nam hoa giật mình, anh ngượng, nhìn đồng hồ, sáng nay, ngày ký hợp đồng liên kết sơ bộ, anh ngồi vào xe, nói với tài xế:
- Chạy đi !
Anh tránh nhìn vào gương chiếu hậu, sợ gặp ánh mắt soi mói của Diễm Quỳnh.

oOo

Đón cả ba là ông Thành, giám đốc Danamexco, thư ký của ông và người đàn ông lạ mặt, khoảng năm mươi tuổi, dáng cao, nét mặt cương nghị với vầng trán rộng. Giám đốc Danamexco giới thiệu:
- Đây là anh Lê Cương, người của bộ Ngoại thương, đại diện bộ vào đây cùng ký hợp đồng. Họ bắt tay nhau, trang trọng nhưng không kém phần thân mật. Vào đến phòng họp, đã có bảy, tám người thuộc ban lãnh đạo công ty ngồi chờ. Nam Hoa trở lại với tác phong làm việc nhanh nhẹn, cương quyết khi ngồi vào bàn.
- Thừa các vị, chúng ta bắt đầu làm việc.
Suốt ba giờ đồng hồ, mười hai con người bàn bạc, thảo luận không nghỉ. Ông Thành, giám đốc Danamexco là người thận trọng. Chưa có nhiều kinh nghiệm trong việc làm ăn với các công ty nước ngoài, trước và sau khi về Danamexco, ông nghiên cứu kỹ bản hợp đồng này đã ba ngày, không tìm thấy một chút mảnh khoe lơ lửng nào của giới kinh doanh tư bản như ông thường được nghe và biết. Vì vậy ông càng đắn đo, có rất nhiều trường hợp, các công ty Việt Nam làm ăn với nước ngoài, bị lừa vì những thủ đoạn quá tinh vi, xảo quyệt của họ do thiếu kinh nghiệm về làm ăn kinh tế. Ông hiểu, nếu mình đặt bút ký, là chịu toàn bộ trách nhiệm trước công ty, trước nhà nước.
Nam Hoa ở tuổi hai mươi chín với tài năng bẩm sinh, với học thức và trí thông minh sẵn có, với kinh nghiệm đã học được ở cha mình, một kẻ tay trắng làm nên sự nghiệp và cả cái dòng máu làm ăn của người Trung hoa cộng vào, anh thấy, anh hiểu tại sao toàn Danamexco phải đắn đo, cân nhắc. Anh kiên nhẫn, bàn bạc, giải thích. Bây giờ anh hoàn toàn là giám đốc công ty

Chấn Hưng, chi nhánh sắt thép. Anh đem hết tài ngoại giao khôn khéo của mình vào cuộc họp, anh rất quý thời gian nên không muốn nó kéo dài đến cả buổi chiều.

Điểm Quỳnh làm phen sự thư ký riêng của mình, nghiêm túc. Thiếu Kỳ mặt lạnh tanh, thao thao bất tuyệt giải thích về tại sao phải có điểm này, điểm kia... Công pháp quốc tế về kinh doanh.

Lê Cương ngồi nghe, không nói một lời nào. Chung quanh ông là một người, có bốn người để ông chú ý, ông nghe hết mọi lời nói của họ, ông đọc thuộc lòng bản hợp đồng. Ông nhìn rất lâu ở một người, Bạch Nam Hoa, không khó khăn gì để có lý lịch con người trẻ tuổi đang ngồi trước ông.

- Sinh ra khi Bạch Gia đã giàu có trên mảnh đất này.

- Rời Việt Nam khi mười ba tuổi.

- Học rất giỏi và tốt nghiệp một trong những đại học kinh tế danh tiếng nhất Hồng Kông

- Tu nghiệp ở Anh quốc và học thêm về sắt-thép.

Ở anh có hai điều khiến ông chú ý. Anh ta hai mươi chín tuổi, giám đốc một công ty lớn, lại không có quan hệ tình ái lãng nhãng và chưa lập gia đình, điều ấy thật hiếm có với một thanh niên như anh ta. Điều nữa là ngay từ mười lăm tuổi, ngoài giờ học, anh ta luôn là cái bóng của Tổng giám đốc công ty Bạch Chấn Hưng, nghĩa là tuổi hai mươi chín anh ta đã có mười bốn năm kinh nghiệm thương trường. Người làm hồ sơ lý lịch này nhấn mạnh thêm rằng, ở tuổi mười bảy, mười tám, anh ta đã giúp cha nhiều việc đến độ nhiều người cứ quên hẳn ông Tổng giám đốc để tới hỏi ý kiến Nam Hoa, con ông.

Bây giờ anh ta đang ngồi trước ông, mọi cái ở anh ta khiến bất cứ ai cũng ngưỡng mộ dù nữ hay nam, và ông không có quyền để vẽ bề ngoài kia đánh lừa, vì ông phải chịu trách nhiệm trước Bộ, trước nhà nước.

Quanh bàn họp trở nên yên lặng.

Đã 11h30, người luật sư cố vấn pháp lý của công ty Danamexco công nhận bản hợp đồng không có chỗ nào phạm pháp lý hai nước. Ông Lê Cương nhớ lại điều cuối cùng ở bản điều tra người ta gởi cho ông.

Công ty Bạch Chấn Hưng từ ngày phát triển ở Hồng Kông, nổi tiếng làm ăn trung thực, đàng hoàng, không một kiện tụng nào xảy ra. Họ rất được tín nhiệm trên khắp thị trường sắt, thép thế giới.

Ông hướng mắt nhìn qua giám đốc Danamexco, ông Thành gật đầu. Người bạn ông đã dám gật đầu nghĩa là dám làm dám chịu. Ông mỉm cười.

Bản hợp đồng đã ký vào lúc mười một giờ bốn mươi phút. Tất cả rời phòng họp. Danamexco mời bữa cơm thân mật. Lúc bắt tay Lê Cương về khách sạn, Nam Hoa nói:

- Thưa ông, tôi rất lấy làm hân hạnh được quen biết ông, một người trí thức Việt Nam chân chính.

Lê Cương giản dị:

- Tôi cũng vậy, ta còn gặp nhau.

Nam Hoa bắt tay giám đốc công ty Danamexco.

- Thưa ông Thành, trong thời gian ngắn nhất, đoàn kỹ sư chuyên viên đo đạc xây dựng sẽ qua Việt Nam điều tra thực địa và cùng các kỹ sư Việt Nam lập đồ án xây dựng.

- Chúng tôi sẵn sàng.

- Chào ông.

Trưa hôm ấy, Nam Hoa không ngủ trưa theo thói quen, anh ngồi hút thuốc, ngắm những cành cúc đại đóa trắng cắm ở bình. Chẳng ai hiểu lòng anh vui như thế nào. Bây giờ anh đã thực sự trở về quê hương thứ hai của mình. Nơi đây là nơi chôn nhau cắt rốn, nơi đây có người con gái anh chưa biết mặt dù yêu đến hơi thở sau cùng.

Dế Mèn! Em có khác lắm không so với thuở em mười hai tuổi.

Chương 8: Lê Cương

Ông nằm, mắt nhìn lên trần nhà. Từ lâu lắm rồi, ông quen với sự cô tịch. Ông ít tiếp khách, không thích những cuộc chiêu đãi tiếp tân. Nhà ông ở Hà Nội, thường treo bảng vắng nhà vì không muốn "bị quấy rầy". Người ông coi là tri kỷ chỉ có Thành, giám đốc Danamexco. Thành nhỏ thua ông năm tuổi, hiểu ông như ông tự hiểu mình. Ông từ Hà Nội về không ở khách sạn,

lại ở nhà Thành, vì lẽ duy nhất đó. Có tiếng gõ cửa, Thành ở bên ngoài:

- Anh Cương!

- Chú vào đây!

Ông vẫn nằm ở giường, Thành vào, ngồi xuống một bên. Họ im lặng khá lâu.

- Có chuyện gì? - Lê Cương hỏi.

- Chùng nào anh ra Hà Nội?

- Điều ấy có gì quan trọng?

- Vợ em nói, bàn với anh, hay về trong này nhận một công việc gì đó, dù sao nơi đây cũng là quê cha đất tổ.

Lê Cương ngồi dậy, ông nhìn thẳng em kết nghĩa của mình. Nó bây giờ là giám đốc một công ty làm ăn với nước ngoài, địa vị, quyền thế, bạc tiền không biến đổi được bản chất nó, đó là điều an ủi cho ông.

Ông rời giường, ngồi vào ghế salon bọc nệm, bộ bàn ghế này ông Thành đóng rất nhỏ, để phù hợp với căn phòng ông dành riêng cho anh mình.

Ông Cương châm thuốc hút:

- Chú thím đã biết tại sao tôi không về mà!

- Vợ em nó nói, cứ nghĩ anh một mình thui thủi ở ngoài đó, mỗi khi đông về, nó chạnh lòng.

Lê Cương cười buồn, mắt nhìn khói thuốc bay, tránh ánh mắt Thành ngó mình chờ đợi.

- Sao chú không nói chú muốn, lại đổ thừa cho Hoa làm gì? Nói dứt khoát nghe, anh không về đây, Đà Nẵng, Quảng Nam có quá nhiều đau khổ. Với anh, mỗi lần về đây, anh càng ray rứt, thấy mình có tội với vợ con, chú đừng khuyên anh nữa.

Ông Thành biết không thể nói thêm, ông lảng qua chuyện khác:

- Anh nhận xét gì về Bạch Hoa Nam?

- Con người được lắm, nhìn anh ta tôi tiếc mình đã già, giá trẻ lại hai mươi tuổi để học hỏi chuyện làm ăn, chuyện kinh doanh.

- Đây là lần đầu tiên em làm kinh tế với nước ngoài, em mong thành công, không phải cho mình, mà là vì ngày mai của đất nước.

Lê Cương chăm chú ngó em:

- Anh biết, chú đã dùng cảm thế nào để đem tuổi bốn mươi lăm của mình, đem cả cuộc đời sự nghiệp mình đặt vào việc này. Cứ yên tâm, có anh cùng gánh vác với chú. Họ chia sẻ với nhau điều ngắn gọn muốn nói rồi im lặng.

Ông Thành lơ đãng đặt tay vào nút mở tivi, màn ảnh sáng lên. Cả ông và ông Cương chú ý lắng nghe câu nói của người phát ngôn...

"Nhắc lại lần nữa... Tin tìm thân nhân thất lạc sau mười sáu năm. Ông Bạch Hoa Nam trước ở Việt Nam, là con út Bạch Chấn Hưng tiệm buôn đồ sắt cổ ở Ông Ích Khiêm-Đà Nẵng. Nay nhận tin tìm ông Tài, không rõ họ, nguyên quận Bình Định, xuất thân võ sư, làm người bảo vệ kho hàng số I Chấn Hưng từ năm 1965. Ông Tài và con gái ở đâu, nhận tin này đến khách sạn Thái Bình Dương, số... Phan Châu Trinh để gặp. Bạch Hoa Nam". Ông Thành buông câu nhận xét:

- Ông ta là người có tình nghĩa.

Lê Cương cười nhẹ:

- Nói tới tình nghĩa, chú mềm lòng lắm, biết chùng đâu anh ta nhận lệnh của cha tìm Tài vì một điều bí ẩn nào đó?

Thành cười xòa:

- Anh lây máu trình thám nhiều đó nghe. Em nói vậy, vì có nghiên cứu sơ qua hồ sơ gia đình họ Bạch. Những người quen biết họ đều nhận xét họ trung tín, nhân hậu. Vì vậy những người giúp việc đều tận tụy trung thành. Có thể họ muốn gặp lại vì tình xưa nghĩa cũ.

Lê Cương buột miệng:

- Muốn biết có khó gì, chú mời anh ta một bữa cơm gia đình, khoe tài nấu ăn của vợ chú. Hợp đồng ký rồi, coi như quen biết.

Thành đứng dậy, tắt tivi:

- Anh đề xuất đó nghe, nói thật em cũng muốn vậy, nếu đúng, mình giúp anh ta tìm kiếm, có lẽ sẽ tốt cho công việc chung hơn.

Lê Cương làm thinh không nói. Với ông, điều đó chẳng nghĩa gì, kinh nghiệm ở tuổi năm mươi cho ông biết khi thấy Nam Hoa. Anh rất đàng hoàng nhưng không phải hạng người dễ lẫn lộn

việc công, tư vào nhau.

Chương 9: Diễm Quỳnh - Thiếu Kỳ

Cô cố giữ mình ngồi thản nhiên, khi nghe đọc hết lời nhắn tin của Bạch Nam Hoa. Khi anh đứng lên rời phòng tiếp khách, cô gục xuống bàn, không khóc.

Người họ Âu Dương rất hiếm nước mắt, khóc một lần đã quá đủ rồi.

Thiếu Kỳ dụi thuốc hút dở vào gạt tàn, ngó cô, nói thật tàn nhẫn:

- Cô có ba con đường để chọn lựa, một là chịu thua, rồi bỏ chức vụ thư ký riêng của mình, trở thành Âu Dương Diễm Quỳnh. Hai là nhân cơ hội tôi về Hồng Kông sáng mai, cô trở hết nghề thuật quyền rũ, chài mồi để ngủ cho được với ông giám đốc, ông ta là người có đạo đức, nhất định vì việc đó sẽ để cô mang họ tên ông ta suốt đời. Nói riêng cô nghe một điều, ông ta có thể kháng cự nổi khi mà cô mặc áo quần, cung kính gọi ông ta là ông Bạch, chớ nhất định không kháng cự nổi, khi cô phô bày tấm thân tuyệt mỹ của mình ở trên giường nệm, trong phòng kín, ôm ông ta trong tay, rên rỉ mời chào. Điều này tôi dám nói với cô, vì tôi đã trải qua đêm rồi, người có máu lạnh như tôi đã không chịu nổi cô, thèm khát cô đến cả đêm thao thức, thì Nam Hoa nhất định thua. Còn điều thứ ba nó dễ lắm, nếu cô không làm được hai điều trên thì chết mẹ nó đi, sống làm gì cho thêm gai mắt.

Anh bỏ đi, Diễm Quỳnh sững sờ, lâu lắm cô mới về phòng. Ngày mai phải đưa anh ra phi trường về Sài Gòn bay đi Hồng Kông mà cả đêm cô thao thức không ngủ. Cô nhớ đêm qua, chuyện đã xảy ra, nhớ đã kể anh nghe nửa chừng chuyện cô cực khổ thế nào để trở thành nữ thư ký riêng của Nam Hoa. Cô biết mình sẽ không kể cho Thiếu Kỳ nghe đoạn sau chuyện ấy. Cái đoạn ở hoa viên Bạch gia cô gặp mẹ Nam Hoa. Cô còn nhớ rõ ràng hôm ấy, cũng cuối thu như bây giờ.

Vườn nhà họ Bạch muôn hoa khoe sắc. Bà Ngọc Mai đón chờ cô ở ngôi tiểu đình. Bà rất đẹp ở tuổi ngoài năm mươi, bên bộ váy dài màu lam, đính hồng ngọc trên ngực áo, bộ váy rất đẹp, là hàng mới nhất của hãng quần áo thời trang nhà cô, cô đã đích thân đem đến tặng bà, bởi biết bà bận nó vào sẽ thêm phần yêu mến cô vì sắc đẹp bà tặng thêm mấy phần nhờ bộ váy áo này. Bà đã ôm cô trong tay, dịu dàng ngồi xuống ghế, hái một đoá hồng cài lên tóc cô rồi nói rất dịu dàng.

- Nó nói rất đúng, nên bác trai chẳng thể làm gì, cả bác đây cũng vậy. Nó là giám đốc công ty chuyên về vật tư, kim khí, con là thư ký riêng, không biết gì thì làm sao làm việc? Thấy cô buồn thắm như hoa quỳnh héo buổi bình minh, bà lại nói:

- Con học giỏi, thông minh, hay bỏ thời gian tìm hiểu về sắt thép coi sao? Bác sẽ cố gắng để chức thư ký riêng đó dành ba tháng chờ con.

Diễm Quỳnh mừng rỡ đứng lên ôm lấy bà Ngọc Mai hôn lia lịa vào má bà.

- Con cảm ơn bác, chừng đó thời gian đủ rồi, bác hứa, đừng quên nhé.

- Bác không quên, thật ra thằng Nam Hoa nó thật kỳ cục, khó chịu, nó nói không cần thư ký riêng, có Lưu Thiếu Kỳ làm phó giám đốc kiêm luật sư cố vấn pháp lý là đủ rồi. Con định đi học ở đâu?

- Con đi Mỹ, ba con có người bạn là chuyên gia về lĩnh vực này.

Bà Ngọc Mai vuốt ve bàn tay người con gái đã yêu con bà đến độ si dại, dắt nàng đi dạo trong vườn, bà ái ngại và yêu mến cô.

- Diễm Quỳnh! Thật ra, con không cần hy sinh nhiều vậy, con cứ là Diễm Quỳnh họ Âu Dương danh tiếng lẫy lừng, cứ là bạn con gái bác, cứ đến đây chơi, ăn cơm, biết chừng đâu thằng Nam Hoa nó chịu, tội gì làm thư ký riêng cho nó?

Diễm Quỳnh nói trong xót xa:

- Con muốn để anh ấy hiểu, con yêu anh ấy. Nếu là vợ, con sẽ xứng đáng, cùng kề vai sát cánh với chồng trên đường sự nghiệp.

Bà Ngọc Mai mỉm cười ầu ỹm ngó cô rồi đứng lại ở cuối hoa viên, bà cũng là con người biết thưởng thức cái đẹp.

- Con nhìn kìa, vườn hoa này, bác đấu tranh với nó để có nhiều màu sắc thắm tươi thế này. Nó cứ khẳng khẳng đòi trồng độc các loại hoa màu trắng, cái màu tinh khiết nhưng cũng là màu tang tóc nếu trắng cả hoa viên.

- Anh ấy chịu ý bác nên mới đẹp thế này.

- Ủ! Nhưng nó yêu cầu chạy quanh hoa viên toàn các hoa màu trắng, xen lẫn tím, con nhìn xem bốn mùa hoa đều nở, thằng Nam Hoa chỉ đi quanh vườn chớ không bao giờ bước vào tiểu đình.

Diễm Quỳnh băng khuâng:
- Tại sao anh ấy lại thích màu trắng nhỉ?
Bà Ngọc Mai phẩy tay:
- Ôi ! Cái thằng lúc nào cũng khác người, Diễm Quỳnh, mai này con làm con dâu bác, con chịu nó hàng trăm chuyện kỳ cục.
Người mẹ nắm tay Diễm Quỳnh đi về ngôi nhà mát, bà kể tội con bằng giọng tự hào suốt buổi Diễm Quỳnh ngồi với bà. Sau cùng bà nói:
- Bác quý thương con lắm nghe Diễm Quỳnh! Có điều Bạch gia từ nào tới giờ không ép duyên con cái, bác mong một ngày không xa, Nam Hoa sẽ thấy con đáng được nó yêu thương.
Hôm ấy, cô đã nắm tay người mẹ, ngồi đón gió thu mơn man tóc, hít ngàn hương hoa, ngắm bao cánh bướm muôn sắc màu vờn khắp hoa trong vườn. Đá lát lối đi là sỏi trắng, trong những bồn hoa là sỏi xanh, cô thấy mình tràn ngập niềm hy vọng được yêu. Cô quyết tâm xa anh ba tháng để được bên anh suốt đời.
Cô đã đạt thành nguyện vọng kề cận bên anh nhưng suốt đời thì...
Điều thuốc thứ mấy đã tàn trên môi Diễm Quỳnh, cô ngồi bất động ở salon. Cô nhớ những gì đã qua, xót xa cho những gì sắp tới. Cô biết mình thức trắng đêm nay.

Chương 10: Dế Mèn

Hoài nhìn vào kết quả xét nghiệm không hiểu gì, cô nhân viên xét nghiệm nói với cô bằng giọng không cảm tình khi cô e dè hỏi mình bệnh gì.
- Chị qua lại bác sĩ khám bệnh đi, tìm vi trùng lao không có.
Đức chịu khó hơn lúc nào hết, nhưng viện bài lao trả lời không thấy vi trùng lao thì không thể điều trị. Đức tức giận. Hoài mừng rỡ:
- Anh Đức! Vậy tôi đâu có bị ho lao phải không?
Đức lần đầu tiên cáu với cô:
- Cô biết gì. Thằng bạn tôi nói, đợi tìm ra vi trùng lao là sắp chết rồi đó.
- Bộ bạn anh giỏi hơn bác sĩ đây sao?
- Nó cũng là bác sĩ, nó coi phim nói cô bị rồi.
Hoài không tin:
- Tôi thấy mình đâu có sao, chỉ cảm cúm thôi.
Vậy là mặc kệ Đức nói, Hoài bỏ về khoe với ba mình không có bệnh gì hết. Cả ngày hôm đó, cô thấy mình khỏe hẳn, không sốt, cô làm đủ thứ việc, cười nói tíu tít cùng cha, ông Tài vui lắm. Đến tối cô đi làm, Đức đã được cô đe cấm nói chuyện cô bị nghi lao phổi, nên Đức chẳng dám hé răng. Đến nơi, khoác áo lao động vào, Hoài hỏi khi nhìn quanh không thấy Toàn.
- Dì Lành ơi! Toàn đâu?
- Nó xin phép nghỉ đi Nha Trang rồi, nghe nói đột xuất vì chuyện gì đó.
- Hèn gì nó không đến chơi với con.
Công việc hằng đêm chẳng có gì thay đổi. Hoài xúc rác đổ lên xe, tránh cái háy nguyệt của Liên. Được nửa chừng, cô thấy chóng mặt, cố gắng làm vì sợ Đức nghi ngờ, Hoài chẳng biết mình đang làm một việc vô ích, chân cô muốn quỵ xuống, choáng váng, hoa mắt, ngực cô râm ran khó chịu, cổ họng ngứa ngáy muốn ho. Cô không gượng được, lão đảo lại một gốc cây, cô muốn ngồi nghỉ, bỗng ho tràn dài đến xé cả lồng ngực, một dòng nước ấm, mặn trào lên cổ cô, tuôn ra ngoài. Máu! Máu! cô kinh hoàng, mọi người đi lại bên cô kinh hoàng. Cô vẫn ho, máu vẫn bắn ra, loang dưới nền đất. Đức chạy lại, tuôn vào, anh chết điếng, hét.
- Gọi xe, mau!
Hoài lả xuống, Đức bỗng xốc cô lên tay chạy tuôn ra đường, một chiếc cúp trời tới, mọi người chặn lại. Đức ngồi nhanh vào xe.
- Cấp cứu!

Chiếc xe chạy hết tốc lực về Đa Khoa. Hoài đã mê man dù cô không ói ra máu nữa. Người ta lập tức chuyển cô về khu truyền nhiễm. Rồi lấy máu xét nghiệm đủ thứ. Sáng hôm sau, khi Thiếu Kỳ ra sân bay về Sài Gòn, khi Nam Hoa đến nhà bà Sang mẹ Toàn, thì Hoài, hai tay chuyền hai bình serum, nằm trên cáng thương xe hồng thập tự có Đức, bà Lành, chở lao vút về viện bài lao Hội An. Ở đó Đức có một người quen là bạn học ngày trước.

Thủy Tiên đón anh ngay tiền sảnh khách sạn, chiếc áo dài màu vàng hoàng yến cô bận hôm nay khiến cô vừa dịu dàng, vừa lộng lẫy.

- Nam Hoa! Anh có tin nhắn, phải có quà Thủy Tiên mới đưa số điện thoại. Nam Hoa hào hoa rất mực:

- Tôi mong có vinh hạnh đó, chỉ sợ cô Thủy Tiên không bằng lòng.

Thủy Tiên cười khoe răng khểnh duyên dáng.

- Vậy anh Nam Hoa phải giữ lời nhé.

Cô đưa số điện thoại, Nam Hoa nhắc máy quay số.

- Alô. Tôi, Bạch Nam Hoa.

- Tôi! Thành ở Danamexco đây. Anh Nam Hoa, tôi lấy tư cách cá nhân mời anh bữa cơm thân mật tại nhà, anh có vui lòng?

Nam Hoa vui vẻ:

- Rất hân hạnh được ông mời.

- Vậy hẹn anh 17h30 phút chiều nay, tôi đến đón tại Hotel.

- Khởi cần ông Thành, ông nói địa chỉ tôi đích thân đến, nói trước, có cả cô thư ký của tôi.

Ông Thành đọc địa chỉ, Nam Hoa chào tạm biệt rồi đặt máy xuống, Thủy Tiên mắt lúng liếng:

- Sáng chủ nhật, Thủy Tiên thường đi biển một mình.

Nam Hoa cười ý nhị:

- Nghĩa là sáng mai, nhưng trời không nắng mấy, đã sang cuối mùa thu rồi.

- Thủy Tiên sợ đen lắm, nắng thu không làm hư da con gái như nắng hạ.

- Rất hân hạnh! Cô Thủy Tiên, tôi chờ cô lúc 8 giờ được không ạ?

Cô gái cắn môi cúi mặt, cô là nhân viên khách sạn, việc quan hệ với khách không được phép.

- Anh Nam Hoa đón Thủy Tiên tại nhà nhé. Địa chỉ đây!

Nam Hoa cầm xong, Thủy Tiên đã biến mất, anh mỉm cười, con gái là vậy đó, gần rồi xa, làm đủ cách để người ta chú ý đến mình, nhưng chẳng dễ dàng cho tất cả, nếu chưa có gì tròng vào cổ gã con trai kéo đi. Thủy Tiên thích anh, chuyện đó hẳn nhiên rồi, nhưng con gái Việt Nam, chuyện yêu nhau không phóng túng như con gái các nước anh từng đi qua. Với Diễm Quỳnh, lại càng không giống. Nghĩ đến Diễm Quỳnh, Nam Hoa không nén được tiếng thở dài, ít nhất trong bảy ngày tới, anh một mình với cô, đó là điều anh kkkhông thích chút nào. Điều không thích hơn nữa, bây giờ 10h30, một giờ sau đó, anh cùng cô ăn trưa ở một nơi nào, cô sẽ săn sóc anh như một người vợ hiền, bằng cả sắc đẹp lộng lẫy và vẻ quý phái ít cô gái nào có được. Người ta sẽ nhìn anh mà ao ước, còn anh cố gắng chịu đựng, bởi anh là Nam Hoa, ông giám đốc trẻ tuổi, hào hoa, được giáo dục ngay từ tấm bé phải coi phụ nữ như một đóa hoa, phải biết nâng niu, quý trọng.

Thang máy dừng lại, Nam Hoa chạm mắt Diễm Quỳnh ngay phòng khách. Cô đang cầm lại bình hoa lay-ơn trắng muốt, vừa kịp ngẩng lên thấy anh, cô thẳng người lên dịu dàng nói:

- Ông đã về. Hẳn ông đi thăm những người quen cũ. Diễm Quỳnh cứ sợ phải ăn trưa một mình.

Nam Hoa không thể lạnh lùng:

- Một giờ nữa nhé Diễm Quỳnh. Chúng ta đi ăn cơm ở cái nhà hàng mới mở đường Bạch Đằng.

- Vâng, thưa ông Bạch.

Nam Hoa đi thẳng về phòng, còn thoáng thấy nụ cười tươi như hoa của cô thư ký. Anh bực tức nằm dài ra giường nguyên rửa mình. Nam Hoa! Biết đó là cái rọ còn đâm đầu vào, rõ chán! Đã nói với cô ta phải lạnh lùng, để ghét kia mà, còn gọi Diễm Quỳnh xưng chúng ta, khiếp thật! Cô ta cứ như được cả trái tim mình qua nụ cười.

Anh lăn mình, úp mặt vào gối, gương mặt đẹp tuyệt của Diễm Quỳnh được thay thế bằng gương mặt bé tẹo có tóc đuôi gà lúc lắc của Dế Mèn. Hôm ấy, mừng một tết, Dế Mèn còn xanh khướt dù bác sĩ bảo đã hoàn toàn bình phục cho về nhà ăn tết. Dế Mèn đón anh Nam Hoa ở cổng, áo đầm xòe trắng tinh, tất trắng, giầy trắng, hai bím tóc cài hoa cúc trắng. Anh Nam Hoa cứ đứng ngẩn tò te nhìn, bởi Dế Mèn của nó lạ quá, xinh quá! Đến độ nó sợ mình mơ, nó dụi mắt, gọi:

- Dế Mèn!

- Anh Nam Hoa!

Con bé, nhỏ thua anh Nam Hoa một tuổi, mà đứng thua anh Nam Hoa cả cái đầu, chạy ào tới

đánh đu lên cổ anh Nam Hoa.

- Anh Nam Hoa! Đẹp không? Má anh may cho đó.

Thằng Nam Hoa chặt lưỡi, hít hà:

- Đẹp hết biết, anh ưng lắm, từ rày bận đồ này hoài nghe.

Toàn gia ông Bạch Chấn Hưng năm ấy đi thăm cha con ông Tài trước hết, và từ nhỏ đến lớn đều lì xì cho Đế Mèn những bao đỏ đầy nhóc tiền, đến Ngọc Lan, chị kế Nam Hoa, tính hách dịch, nũng nịu vì là con gái một, cũng cho Đế Mèn phong bì to. Ngọc Lan mười sáu tuổi, tính hơi hợm, bốc đồng thấy Đế Mèn đeo cứng cổ Nam Hoa, vọt miệng nói:

- Má à! Lớn lên cho hai đứa ưng nhau, khỏi tốn tiền cưới, má ngó coi ! Cái thằng đầu lừa này chỉ chịu chuông mỗi Đế Mèn. Còn con nhỏ mới từng ấy đã dám chịu chết thế cho nó. Bà Ngọc Mai tròng mắt ngó đứa con gái của mình, thằng Nam Hoa đỏ mặt, tuổi 13 nó đã hiểu lờ mờ chuyện gái trai, chỉ có Đế Mèn vẫn vô tư, quàng tay qua cổ anh Nam Hoa khanh khách cười.

- Chị Ngọc Lan! Anh Nam Hoa nói ưng em nhất đời, phải không anh Nam Hoa? Thằng Nam Hoa đỏ mặt, nhưng không ngần ngại gật đầu ngay. Bởi trong lòng nó duy nhất mình Đế Mèn là nó ƯNG, nó thích ở bên Đế Mèn suốt đời. Đế Mèn lại khanh khách cười, nắm tay anh Nam Hoa chạy đi, người lớn nhìn theo lắc đầu. Ông Tài ngần ngại nói:

- Cậu chủ rất chịu con nhỏ, nên nó cứ vậy hoài!

Ông Chấn Hưng xua tay:

- Con nhỏ mới hơn mười tuổi đã biết hy sinh cứu con tôi, đừng nói là chịu, mai này Bạch gia coi con bé như con trong nhà, anh đừng có ngại.

- Thừa ông chủ, còn thằng ăn cướp đó - Ông Tài hỏi vì nơm nớp lo, chuyện ông đá bể quai hàm bằng cú đá độc.

- Cái lầy xong dzồi, té ra xằng đó, ló liên, chốn khu tâm thần dza, băng bột xong dzồi, lừa nó đè khu tâm thần chớ lại, không sao lâu. (Cái này xong rồi, té ra thằng đó nó điên, trốn khu tâm thần ra, băng bột xong rồi, đưa nó về khu tâm thần trở lại. Không sao đâu). Bà Ngọc mai để một phong bì to xuống khay trà:

- Chú Tài à! Cái lầy (này) lể (để) tắm bồ cho con đỏ (nhỏ), tội nghiệp ló (nó) ốm dom (nhom). Đế Mèn từ đâu chạy tuôn vào, đưa cho cha cả đồng phong bì.

- Đây nữa nè ba, con không thích giữ, thích được anh công thôi.

Con bé lại cười khanh khách, nhưng ra ngoài đã nắm tay Nam Hoa nói:

- Anh Nam Hoa! Em đau chỗ này, để em về nằm - Con bé để tay vào chỗ bị thương. Nam Hoa tái mặt muốn gọi mẹ, nhưng con bé bịt miệng cậu:

- Đừng! Bữa nay ngày tết, đừng làm má anh lo. Đi! Anh dắt em vào kho, em muốn nằm. Hồi đó cả hai đều không biết, bệnh mới lành, hoạt động quá sẽ gây mệt. Thằng Nam Hoa run rẩy đưa Đế Mèn vào nằm trong cái giường ở kho...

Nam Hoa vùng dậy, nhắm mắt, lắc đầu mấy cái, xua đi hình ảnh vừa chợt đến trong anh, không phải gương mặt Đế Mèn mà là gương mặt cô gái tên Hoài, cô ngắt xỉu trên tay anh, mặt trắng xanh không chút máu. Anh bỗng cô chạy vào khách sạn, mùi nước hoa không có ở cô, nhưng mùi con gái tinh khiết cứ phảng phất trong hơi thở anh. Ta quên rồi sao? Cứ nhớ "người ta", Đế Mèn biết được chắc buồn ta lắm. Nam Hoa! Đừng quên lời hứa, nếu không gặp lại Đế Mèn, thì không yêu ai.

Có tiếng gõ cửa, Nam Hoa biết là Diễm Quỳnh, anh nói, trước khi đi vào phòng tắm:

- Chờ mười lăm phút, cô Diễm Quỳnh.

Nam Hoa rất hài lòng vì giọng mình đã trở lại vẻ lạnh lùng cổ hủ.

oOo

Nhà ông Nguyễn Thành, giám đốc Danamexco không phải lâu năm, tầng bảy như Diễm Quỳnh đã tưởng tượng, nhưng có khoảng sân khá rộng để xe. Nhà hẹp, dài, chia nhiều phòng. Vợ chồng ông Thành và Cương đón họ đưa lên tầng trên, gian phòng rất trang nhã, ấm cúng bởi màu sắc hài hòa giữa những sắc xanh trắng và màu gỗ quý của ghế bàn. Họ nhanh chóng làm quen với nhau, bữa cơm kết thúc sau một giờ trong không khí thân mật. Diễm Quỳnh chinh phục được bà Hoa vợ ông Thành vì sắc đẹp cao sang, vì trình độ kiến thức, vì vẻ bất thiệp, quý phái của người phụ nữ thượng lưu. Còn bà được Diễm Quỳnh thích, vì bà chân thật, giản dị và vì đã hết lời ca ngợi cô.

Hai người phụ nữ về phòng riêng để đám đàn ông nói chuyện "làm ăn", đó là cách nói của Hoa.

Còn ở ba người đàn ông thì khác.

Thành hỏi Nam Hoa bằng cả nhiệt tình.

- Anh tìm người sao không nhờ chính quyền địa phương? Tôi có nghe trên đài, nếu anh cần, tôi sẽ giúp.

Nam Hoa rít một hơi thuốc, nỗi niềm thương nhớ lại trở về ray rứt trong anh.

- Tôi ngại sự làm phiền, vả lại nó thuộc vào chuyện tình cảm riêng tư.

Nếu không vì mấy lon bia chắc Nam Hoa chẳng nói vậy. Và câu nói làm ông Thành, ông Cường ngạc nhiên. Lê Cường điềm đạm nói:

- Anh muốn thanh toán với ông ta một ơn nghĩa cá nhân à? Nếu tôi không lầm, anh rời Việt Nam khi còn nhỏ?

Nam Hoa vụt đứng dậy, anh thấy trong lòng tràn ngập nỗi ưu tư, phiền muộn.

- Phải. Và mười sáu năm rồi, tôi chẳng thể quên, cô bé mười một tuổi đã nhận một lưỡi dao đâm lút ngực thay tôi. Đó là con nuôi của ông ấy.

Anh nín ngang câu nói:

- Có lẽ tôi phải về.

Cả Lê Cường và Thành đều đứng lên theo, câu nói của Nam Hoa khiến họ tò mò. Lê Cường là người sâu sắc, ông nói:

- Tôi muốn dạo phố giữa đêm, có lẽ ta đưa cô thư ký của anh về rồi mình đi chơi một vòng.

Nam Hoa! Bây giờ chúng ta không phải là người của công việc, cứ coi như bạn bè nhé.

Đó là điều Nam Hoa muốn, anh nhận lời ngay. Mười lăm phút sau, Diễm Quỳnh đã về tới Hotel. Ba người đàn ông phóng xe dọc Trần Phú, hướng về Cổ Viện Chàm. Ông Thành đề nghị uống cà phê ở nhà hàng Thanh Lịch, ngồi nhìn sông Hàn, Nam Hoa lắc đầu:

- Cho xe chạy chậm khắp thành phố hay hơn, tôi muốn được nhìn lại nơi mình sinh ra, lớn lên, nơi có cô bé tên gọi...

Nam Hoa nín ngang, gương mặt anh trở về nỗi ưu tư, vầng trán hằn nếp nhăn. Chẳng hiểu sao Lê Cường thấy thương gã Tàu này, anh ta 16 năm vẫn không quên được cô bé cứu sống mình, có phải vì vậy, 29 tuổi, anh chưa một lần yêu và chưa lập gia đình? Giữa anh và mình, đều có nỗi niềm đau, nhưng mình đã già. Anh ta còn trẻ, anh ta là người có một tấm lòng. Bây giờ mình chắc chắn điều đó, nếu giúp được anh ta, với mình là một niềm vui.

- Nam Hoa nè! Anh yên chí đi, chúng tôi sẽ nhờ người tìm dùm anh. Đừng buồn như vậy, anh còn hy vọng tìm kiếm được, chớ tôi chết dần mòn cả trái tim vì chẳng còn chi để kiếm tìm.

Ông Thành yên lặng lái xe, Nam Hoa nhìn sững Lê Cường.

- Ông cũng tìm kiếm à? Đây là đất nước của ông, chuyện ấy có chi là khó?

- Vậy mà tìm vẫn không được, anh biết tại sao không? Vì họ đã không còn.

- Tại sao?

- Để tôi kể anh nghe...

Ngày ấy Lê Cường mới cưới vợ. Anh, một anh giáo nghèo ở thôn quê, không cha mẹ, cưới cô gái đẹp nhất ở thôn xóm bên dòng sông Thu Bồn. Cưới vợ rồi, anh nhận quê vợ là quê mình, cất mái nhà tranh nhỏ làm tổ hạnh phúc. Anh dạy học, vợ anh lo chuyện ruộng đồng. Năm sau, hai vợ chồng mừng vui chờ đứa con ra đời, cũng năm ấy Lê Cường tham gia hoạt động.

Đứa con chào đời, không ở trong nhà hộ sinh như hai vợ chồng chuẩn bị, nó khóc oa oa ngoài sông khi mẹ nó giặt đồ xong, xuống sông tắm.

Hai vợ chồng đặt tên con là Thu Thủy, nghĩa là nước sông Thu. Con bé lớn mau như thổi, dân làng đùa, gọi nó là bà Thủy, bởi nó biết đi là đã biết bơi rồi.

Năm Thu Thủy lên ba, Lê Cường hoạt động bị lộ phải nhảy núi. Ngày đi, vợ anh có mang. Anh đi rồi, người vợ bị bọn Hội đồng xã hành chế đủ điều, chị vẫn cắn răng chịu đựng. Lê Cường không ngờ ngày ra đi cũng là ngày vĩnh biệt. Đứa con trong bụng mẹ chưa kịp chào đời, chết theo mẹ nó trong trận can, ngôi nhà cháy tan, Thu Thủy mất tích. Tin gửi lên núi báo cho Lê Cường biết, quanh nhà gần cây dồng đồng, có nhiều mảnh thịt xương chắc pháo đập trúng con nhỏ rồi, họ lượm từng mảnh thịt bỏ vào hủ sành chôn cất và dựng lên bia mộ. Lê Cường từ ngày ấy như chết cả cõi lòng. Giải phóng anh về, khóc ròng bên hai ngôi mộ trên bờ sông Thu. Anh cố níu kéo hy vọng mong manh Thu Thủy còn sống, anh tìm kiếm nhưng vô vọng. Từ đó, Lê Cường để cả linh hồn chết theo vợ con và dù đường công danh anh ngày càng thênh thang rộng mở, anh đi nhiều nước, quen biết nhiều người, nhưng không nghĩ chuyện xây dựng lại

một gia đình dù chẳng thiếu người xứng đáng muốn làm vợ anh.

Lúc Lê Cương vẫn tất tể xong chuyện mình, ông Thành đã dừng xe ở vườn hoa gần công viên Chàm. Cả ba bước ra ngồi trên ghế đá. Trời mùa thu se lạnh, đường phố vắng người. Lê Cương châm thuốc hút, trầm ngâm một lúc mới nói:

- Tôi chẳng thích kể chuyện mình cho ai nghe, bởi tôi nghĩ trong chiến tranh có hàng triệu gia đình chịu đau khổ gấp vạn lần tôi. Hôm nay nói anh nghe, bởi anh có gì làm tôi cảm động. Anh, một người Trung Hoa, lớn lên trên đất nước này, mười sáu năm giàu sang sung sướng, vẫn không quên câu chuyện thời thơ ấu, có con bé chết thay mình. Nam Hoa! Chúng tôi hứa sẽ giúp anh. Cô bé ấy năm nay bao nhiêu tuổi, tên gì?

Một cảm giác chua xót lại ngập tràn trong lòng Nam Hoa, mắt anh cay xè.

- Năm nay cô ấy hai mươi tám tuổi rồi, có tên... Tôi không biết cô ấy tên gì, thuở xưa cô ấy được gọi là Dế Mèn.

Thành tặc lưỡi:

- Chiến tranh gây nên nhiều hậu quả thật kỳ quặc. Con người mà không có họ tên. Có phải cô ta làm con nuôi ông Tài vì nó mồ côi không?

- Đúng vậy!

Lê Cương thần thờ:

- Hai mươi tám tuổi, nó bằng con Thu Thủy nhà tôi.

Nỗi đau xưa trở về khiến mặt Lê Cương u ám, ông nhìn mãi về khu di tích Chàm im vắng thả hồn xa rời thực tại. Ông Thành lo ngại, choàng tay qua vai ông nói:

- Ở đây trời lạnh, ta tìm chỗ nào uống tách cà phê anh Cương, Nam Hoa! Đi nhé! Nam Hoa gạt đầu, cả ba trở ra xe, ông Thành lái đến thẳng nhà hàng Quê Hương. Đó là nhà hàng nổi nấu đặc sản Á Âu trên sông Hàn, ban đêm là một dancing thanh lịch. Ông Thành tự gọi ba ly cà phê sữa, cả ba nhìn những giọt cà phê đen nhánh nhỏ xuống cùng yên lặng, tận phía trong, dàn nhạc chơi một bản nhạc êm đềm, nhiều người dìu nhau ra sàn nhảy, bất giác Nam Hoa nhớ lại cô gái tên Hoài, cô ta nghèo, điều ấy chắc chắn, cô ta không tiền chữa bệnh, trong lúc đó cũng những con người như cô ta, lại vung tiền ở các nhà hàng, các dancing vì tiền quá dư thừa, trời bất công đến vậy. Gương mặt xanh xao của cô gái hiện ra trong mắt anh, gọi anh nổi nhớ mông lung, mơ hồ, dường như họ đã biết nhau từ lâu lắm. Không nén được, Nam Hoa thốt nhiên thở dài.

Ông Thành ngó anh:

- Anh nhớ Dế Mèn à? Yên chí! Chúng tôi sẽ tìm cho anh.

Nam Hoa buột miệng:

- Không. Một cô gái tên Hoài.

Lê Cương nhắc ly cà phê đặt ra bàn, ngó anh cười nhẹ:

- Té ra ở Việt Nam, anh có đến hai người để nhớ.

Nam Hoa để mặc ông Thành pha nước sôi vào cà phê cho mình, anh nhìn ra sàn nhảy, giọng đều đặn nói:

- Tôi nhớ mỗi Dế Mèn của tôi, còn cô gái ấy khiến tôi thương xót nhiều.

- Cô ta làm sao?

Nam Hoa ngắn gọn kể chuyện Hoài, tay cầm muống quậy đều tách cà phê nói tiếp:

- Tôi đến nhờ dì Sang người quen biết cũ định hỏi Toàn, con dì, có đúng cô Hoài ấy không, nhưng Toàn đã đi Nha Trang rồi, tôi muốn giúp cô ấy, nay đành chịu chẳng biết có dịp gặp lại không?

Nam Hoa thốt lên tiếng than và nổi uất ức trong lòng.

- Đời sao lắm bất công, cũng con người như nhau, tôi, anh, nhưng cô gái ngoài kia (Nam Hoa chỉ tay ra sàn nhảy) sống quá đầy đủ vật chất, còn cô gái đó vì nghèo nên mang bệnh, làm sao có tiền chữa bệnh, cô ta sẽ chết mòn mỏi mất thôi.

Lê Cương, ông Thành nhìn nhau. Người thanh niên Trung Hoa này, càng lúc càng tạo cho cả hai cái nhìn nhiều thiện cảm, anh ta quả có một tấm lòng.

Ông Thành bưng tách cà phê:

- Nam Hoa! Uống đi rồi về nghỉ, tôi chẳng những tìm Dế Mèn cho anh, có thể tìm luôn cả cô Hoài nào đó, thật ra bây giờ chẳng thiếu kẻ khốn khổ đâu, nếu cô Hoài đó gặp chúng ta, coi như cô ta có nhiều may mắn.

Tiếng chúng ta của ông Thành, khiến Nam Hoa ngạc nhiên.

Lê Cương nhẹ cười, ông biết người em kết nghĩa tính vẫn nhân từ.

Chương 11: Cha và Con

Đêm qua ông Tài thức suốt đêm, khóc thật lặng lẽ, âm thầm. Tuổi ngoài sáu mươi của ông, một cựu võ sĩ, khóc là điều không thể có, vậy mà ông khóc, khóc cho con gái vì ông giờ sống chết chẳng biết ra sao.

Đức đã chở ông về Hội An, tấm thân già nua ốm yếu cứ run lên, chân không bước nổi. Thấy con nằm mê man, máu đọng lổm đổm trên ngực áo, ông chết cả lòng theo con. Ông đã quỳ thụp dưới chân cô bác sĩ nhỏ tuổi thua cả Hoài, van xin cô hãy cứu dùm con ông. Mọi người đã đỡ ông dậy, ông không chịu cứ khăng khăng quỳ khiến cô bác sĩ mới ra trường chưa được bao nhiêu năm chảy nước mắt quỳ xuống theo, hứa với ông rằng Hoài không thể chết, cô sẽ không để Hoài chết đâu.

Rồi Hoài tỉnh lại, yếu ớt gọi cha bảo về, ông chảy nước mắt, tay run rẩy nắm tay con gái, nói:
- Ba không về, ba về con sẽ bỏ ba đi luôn.

Trên giường, mặt xám xanh nở nụ cười thê thảm, Hoài cố nuốt nước mắt, gượng câu hứa:

- Con... không ... chết... con.. hứa .. với ... ba...

Trời ơi! Lúc ấy ông muốn gào lên, hét lên cho vơi nỗi ray rút trong lòng. Giá ngày ấy... Ông nhớ cũng câu nói này mười bảy năm trước, ông đã nói với một người. Không, một cậu bé và nó cũng chỉ là đứa bé, khi bị con dao cắm sâu vào ngực phải. Trên môi nó cũng rúng nở nụ cười như bây giờ và Nam Hoa không khóc như ông bây giờ, nó gào hét, lăn lộn, lay gọi, van xin Đế Mèn đừng chết để ở bên nó suốt đời.

Ông đã làm vật cản không cho hai đứa bên nhau suốt đời, để giờ đây...

Người cha lại khóc, nước mắt tràn cả bàn tay gầy của đứa con gái. Cô bác sĩ trẻ, rồi nhiều bác sĩ nữa đến ra lệnh tất cả mọi người ra ngoài. Đức dìu ông đi, tay ông và tay Hoài còn níu kéo, rồi cũng rời xa. Đức dứt khoát chở ông về.

- Bác để Hoài cho con lo, cô ấy sẽ lành lại, bác có bề gì Hoài trách con.

Đêm qua là đêm thứ hai, từ ngày nhận nó là con, ông một mình không có nó bên cạnh. Đêm qua là đêm thứ hai trong đời ông, ông thấp hương quỳ giữa trời cầu xin mọi đấng linh thiêng ban uy quyền tối thượng để con ông được sống.

Đêm qua, ông cũng nhớ lại gương mặt thẳng con trai mười ba tuổi, lờn lộn ở kho hàng số 1, nắm tay Đế Mèn gào lên với cha mẹ nó.

- Con không đi! Con không đi đâu hết, nếu Đế Mèn không đi với con.

Đế Mèn với gương mặt ửng chút huyết sắc lại tái mét đi, bệu bạo nói với anh Nam Hoa của nó.

- Đi đâu vậy? Anh Nam Hoa đừng có bỏ em nghe, em đã hứa không bỏ anh rồi mà. Mặt thẳng bé tái lại, nó vốn là đứa mà nét hào hoa và bướng bỉnh có từ trong máu, nó ôm đầu Đế Mèn áp vào ngực mình, vỗ về, mắt tóa lửa nhìn mẹ nó với Đế Mèn.

- Em yên chí đi, anh nhất định không bỏ em, anh ở bên em suốt đời.

Ông bà Bạch Chấn Hưng ngó nhau, rồi trao ông cái nhìn thăm lặng khẩn cầu. Đêm ấy thẳng bé ở lại kho hàng, nắm tay Đế Mèn cho đến khi con bé ngủ say và nó cũng gục xuống thiếp đi.

Lúc ấy, ông quả có áy ngại trong lòng, nhưng quyết định của ông không thay đổi. Chẳng phải vì tâm hồn một người võ sĩ chai cứng theo những cú đâm đá trên võ đài, mà chính vì sĩ diện dân tộc, ông quyết không đi, ông chỉ có cái ích kỷ là không cho Đế Mèn theo Bạch gia. Nó là con ông, là duy nhất của riêng mỗi mình ông, ông có ngờ đâu... Hôm sau nữa, không phải ở kho hàng mà ngay tại nhà ông Chấn Hưng, sau bao lời thuyết phục, ông vẫn không đồng ý. Rốt cuộc lúc trở về, ông nói, sẽ bảo Nam Hoa về nhà và Bạch gia muốn đưa cậu rời Việt Nam chỉ cần dùng thuốc ngủ. Trong lúc ấy ở kho hàng, hai đứa trẻ vẫn chơi trốn tìm, không biết ông đã vạch xong kế hoạch chia rẽ chúng mãi mãi.

Thức trắng đêm lo cho con và nhớ về dĩ vãng để mặc dòng nước mắt già nua âm thầm rơi theo nỗi ray rút trong lòng, ông Tài giờ đây mắt sâu hoắm trông càng ốm yếu, gầy còm. Đức từ Hội An về, anh chạy nhanh vào nhà, ông Tài đứng lên, nhưng lại té nhủi xuống giường. Đức hết hồn đỡ ông lên.

- Bác có sao không?

Ông Tài khoát tay:

- Không sao. Con chờ bác chút.

Một chút ấy không thể đếm được, bởi ông chẳng thể đứng lên nổi, khắp người ông đau đớn, đầu vầng mắt hoa, ông thấy Đức thành ba, thành bốn rồi đổ gục xuống. May thay, mấy người hàng xóm chạy qua. Họ giúp Đức làm ông tỉnh lại. Đức nhìn ông lo ngại, lòng lại bồn chồn:

- Bác phải nằm nghỉ thôi, không thể về bệnh viện Hội An được, con mời bác sĩ đến thăm bệnh cho bác.

Ông Tài cũng biết mình không thể đi được, ông càng đau khổ trong lòng, ông nói:

- Con đi đi, vào với nó, đừng bỏ nó một mình.

Tay ông run rẩy lần mấy tờ bạc trong gối đưa ra cho Đức, dòng nước mắt người cha lại rơi theo lời nói:

- Tiền này con giữ, mua gì cho nó dùm.

Những người hàng xóm đều muốn khóc theo nỗi cảm cảnh của hai cha con, Đức nghẹn ngào:

- Bác cất đi, tụi con sẽ lo cho Hoài tất cả.

Anh quay lại nhờ những người hàng xóm trông nom dùm ông Tài thay anh, họ vui vẻ nhận lời. Họ biết, cô con gái ốm yếu của ông ho ra máu, họ gọi là ho lao, họ biết bệnh đó dễ lây nhưng tấm lòng những người nghèo bao giờ cũng rộng lượng. Họ cho rằng sống, chết, bệnh tật do trời, chỉ cần tu nhân tích đức để lại cho cháu con. Vậy là kẻ bắt tay vào dọn dẹp, người đi mua cháo, người xoa dầu, nắn bóp cho ông Tài, họ hỏi với Đức:

- Đi lẹ lên rồi vô coi cổ ra làm sao.

Đức mời bác sĩ đến khám cho ông Tài ngay. Nghe bác sĩ nói không sao, anh mừng. Đi mua thuốc xong, dạo dò hàng xóm mọi thứ, nào chuyện thuốc men, chuyện ăn uống anh mới yên tâm phóng xe vào Hội An trở lại, anh đi với tốc độ xe đua, anh tự quảng vào mình trách nhiệm nặng nề, chăm sóc Hoài ở Hội An và lo cho cha cô ở Đà Nẵng.

Chương 12: Đức

Đêm nay, đêm thứ hai Đức thức trắng theo dõi bệnh Hoài. Việc ra vào hạn chế, anh chỉ nhìn Hoài qua ô cửa kính. Cô đã tỉnh, nhưng bác sĩ bắt phải nằm yên trong giường nệm, cô bất động như đã chết, thân thể ốm gầy trong bộ đồ bệnh viện rộng thùng thình. Hai tay cô vẫn hai bình dịch truyền, báo hiệu sự sống còn hiện diện, thỉnh thoảng có vài tiếng ngực phập phồng theo tiếng ho. Đức quận thắt lòng nhìn cô gái anh yêu như ngọn đèn trước gió. Hoài, tên cô anh thường gọi thầm ở bất cứ nơi đâu anh một mình. Hoài, tên cô gái anh gọi trong những giấc mơ thấy cô gật đầu nói yêu anh.

Ba năm rồi, từ ngày anh đổi qua lái xe cho công ty Vệ sinh thành phố, lại lái chiếc xe của đội đi Lành, ngay buổi đầu tiên gặp mặt, anh đã ngẩn ngơ hồn, trước cô gái đáng mảnh mai, đôi mắt rười rượi, cô ít nói, rất ít nói, thường trả lời mọi câu hỏi của anh bằng nụ cười ngại ngùng không trọn.

Tình yêu đến với anh như tiếng sét, anh yêu trong thầm lặng, đau khổ vì cô gái hững hờ. Anh muốn quên, lại không thể quên, muốn đi nơi khác mà lòng chẳng nỡ. Anh đành lấy việc gặp nhau hằng đêm làm điều an ủi cho mình.

Ba năm rồi, tuổi xuân cứ tàn nhẫn đi qua, dường như cô không để tâm đến điều ấy. Cô ngày một xanh xao, gầy yếu, cô chẳng để tâm đến điều ấy, mà chỉ để tâm đến điều duy nhất là làm mọi việc kiếm tiền mua thuốc cho cha.

Anh nhớ mọi người lên tiếng giúp đỡ, cô cũng từ chối, bằng một câu thôi:

- Ai cũng có làm mới có ăn, Hoài không dám lạm dụng lòng tốt của các chú, dì, anh, chị. Và bây giờ cô nằm đây, lá phổi bị tàn phá vì lao lực, lao tâm. Cha cô ở nhà cũng trên giường bệnh, cô hẳn không còn cách chối từ sự giúp đỡ của anh, nhưng anh biết, khi cô đứng dậy được trên đôi chân của mình, cũng là ngày cô từ nan mọi sự, như đã từng từ chối tình yêu anh dành cho cô.

Bạch Hoài! Bạch Hoài! Tên em nghĩa là nhớ đến màu trắng, màu tang tóc hay màu tinh khiết hả em? Đã có lần vô tình cha em nói với anh "Cái tên của nó là nó tự đặt lấy". Anh ngạc nhiên, bởi làm sao em tự đặt tên mình khi mới nằm nôi? Anh hỏi - Cha em không trả lời, lại lảng qua chuyện khác. Nhưng anh cũng hiểu tên em có một ý nghĩa nào: Em nhớ gì? Đến mẹ em ư? Hay đến nỗi đau khổ trong đời em phải chịu? Tuổi xuân em đi qua theo năm tháng. Em chưa một lần ngó thẳng mặt đàn ông, có phải ngày mới lớn, em gặp một kẻ sở Khanh nào?

Có người con gái nào như em đâu chứ Bạch Hoài? Quyết chôn đời mình trong cô đơn thầm lặng.

Bach Hoài ơi! Em đừng chết nhé! Hãy sống, dù chỉ để từng đêm anh nhìn thấy mặt em. Hoài ơi! Bàn tay ai đặt lên vai Đức, khiến anh rời mắt khỏi ô kính quay lại. Nhân, bạn anh, chuyên viên quang tuyến của Bài lao Hội An, choàng tay anh đi lại chiếc giường xếp Liên Xô, anh mang tới để ngả mình nếu mệt. Đức hỏi bằng giọng mệt mỏi:

- Sao mi ở đây?

- Đêm nay tao trực quang tuyến.

Nhân đưa bạn điều thuốc nói tiếp:

- Hút đi cho đỡ buồn ngủ, nếu cần sẽ kiểm tách cà phê, mi yên chí đi, cô ấy không sao.

- Cô ấy ốm yếu quá, tao sợ!

Nhân vỗ vai bạn:

- Đã lao tâm lao lực ai cũng vậy, nhất là đàn bà, bệnh này thật ra không khó chữa. Mi yên chí, chỉ cần nhiều tiền để bồi dưỡng và phải lạc quan, vui sống.

Đức rên rỉ:

- Mấy điều mi nói, cô ấy không có một điều nào, tiền tao không ngại, cũng lắm bán xe, vay mượn, còn chuyện tâm hồn rất khó, cô ấy sống trầm lặng, u buồn, thêm ba cổ cứ đau yếu triền miên.

- Rứa thì gay, phải tìm cách đi thôi.

Đức ôm đầu than thở:

- Tao biết tìm cách chi? Ông già lo cho cổ lại bệnh, cổ lo cho cha càng đau. Còn tâm hồn cô ấy cứ khép kín, tao không hiểu chút gì.

Nhân lơ mắt ngó bạn:

- Rứa mi yêu cái chi? Yêu mà không hiểu người yêu chút nào, tao lạ mi quá. Đức cay đắng thú nhận với bạn:

- Tao yêu cô ấy, còn cô ấy không yêu tao thì làm sao có chuyện thổ lộ tâm tình. Nhân sững sốt ngó bạn:

- Nghĩa là yêu đơn phương? Trời thần ơi! Mi có ấm đầu không Đức? Rứa mà thí mạng ra lo, còn đòi bán xe, vay mượn. Rồi cô ta lành cũng không ngó tới mi. Ê! Cô ta yêu người khác à?

- Tao không biết, nhưng chắc không phải vậy, bởi biết cô ấy ba năm rồi, không thấy cổ có bạn trai, năm nay cô ấy hai mươi tám rồi.

Nhân đứng lại, quàng tay qua vai bạn, đi dọc theo hành lang:

- Đòi có người lạ hê! Hai mươi tám tuổi, không xấu, tính rất dễ thương theo lời mi kể, rằng không yêu ai? Tại nghèo hay tại đã từng ôm mối hận tình? Ê Đức! Tao nghĩ đời hiếm có người chung tình tới rứa! Mi có hỏi cha cổ không?

- Ông ấy không hờ môi.

Nhân đưa tay lên trời:

- Rứa tao chịu cho tình yêu của mi.

Có tiếng người gọi Nhân, anh nói với bạn:

- Có việc, ta về, nhưng cần nói với mi một câu, tụi tao tận tình giúp đỡ, chỉ khuyên mi nên thực tế một chút. Đời không thiếu con gái. Cô ta đã quá lứa, lại có bệnh, mi đeo đuổi mối tình ni thật không đáng. Mi nên nhớ, bệnh này trị lành, nếu lao tâm lao lực nữa, bệnh sẽ trở lại nặng hơn. Đừng có ôm đồm gánh nặng này, khó trôi lắm.

Đức cười đau khổ không nói, Nhân đi, anh trở lại ô cửa kính nhìn Hoài. Câu nói ấy đã nhiều người nói với anh, anh chỉ làm thinh bởi biết mình không làm được điều ấy. Người nữ y tá bước ra, Đức đi nhanh lại:

- Bach Hoài đỡ không cổ?

- Cô ấy ngủ yên rồi, anh đừng lo quá.

Đức cảm ơn cô y tá, anh nhìn Hoài lần nữa. Quả thật cô đã ngủ. Anh về nằm ở giường xếp, giấc ngủ chập chờn đến sáng.

Cả ngày hôm ấy nữa, Đức ở lại Hội an đến trưa, phóng xe về làm đơn xin nghỉ phép thường niên và ghé qua báo cho ông Tài biết là Hoài đã bớt. Anh mua thuốc cho ông theo toa bác sĩ, gởi tiền để bà con hàng xóm nấu thức ăn dùm.

Anh không về nhà cho đến chiều hôm sau, bà Lành và anh chị em trong tổ vào thăm, khuyên anh về nhà để mẹ anh đỡ lo và tắm rửa cho tỉnh táo con người. Họ sẽ thay anh trông chừng Hoài, đợi anh vào mới về làm việc ca tối.

Bước vào cửa, Đức đã thấy mẹ ngồi bên mâm cơm, bà nghiêm mặt hỏi anh:

- Mấy bữa nay con đi suốt đêm ngày, đi đâu vậy?

Biết mẹ đã rõ, vẫn vờ như không, Đức không giấu, ngồi xuống bên mẹ:

- Con về Hội An trông chừng Hoài, cô ấy không có ai, bác Tài cũng bệnh. Bà Lan chì chiết con:
- Con chỉ biết nó, không coi mẹ ra gì, tối ngày cứ Hoài. Nó ho lao ho tổn, con định rước về nhà này để lây bệnh phải không?

Đức khổ sở:

- Mẹ! Bệnh ấy chữa dễ thôi mà, chỉ vì cô ấy nhiều cực khổ.

Bà Lan là người đàn bà yêu con bằng thứ tình thương vị kỷ. Bà góa chồng khi còn trẻ, lấy đó làm niềm hạnh diện vì ở vậy nuôi con. Trong mắt bà, con gái làm dâu bà chẳng đáng mấy người, cô này xấu cái này, cô kia khiếm khuyết cái kia. Vậy mà thằng con bà đã yêu một con nhỏ hốt rác còm nhom khốn khổ, si dại suốt ba năm trời vẫn không được đáp lại tình yêu. Giờ còn ho lao nữa chứ. Bà giận run, vẫn phải cố điềm tĩnh, bởi biết thằng con đã ba mươi rồi, tuổi ba mươi nó không còn dễ dạy.

- Đức! Mẹ không bằng lòng, bệnh đó nó truyền nhiễm, lại nữa, nó chẳng yêu con, tại sao con khăng khăng lao đầu vào.

Đức bực vì sự thiên cận của mẹ.

- Mẹ! Dù cô ấy không yêu con, con cũng vì tình người giúp đỡ đến lúc Hoài lành bệnh, con không thể bỏ cổ trong lúc này.

Anh bỏ vào phòng mặc mẹ gọi, lấy quần áo bỏ vào túi xách, tắm rửa thay đồ rồi đi ra.

- Mẹ! Con không đói, mẹ cứ ăn rồi mở tivi ra coi, từ nay con không về, nhớ ở nhà đóng cửa cẩn thận.
- Con làm gì gấp gấp dữ vậy? Nó chưa chết đâu.

Đức nén giận:

- Mấy người bên tổ chờ con vào để họ về đi làm. Hoài có một mình. Con đi! Đức nổ máy xe đi ngay, không muốn nhìn, nghe mẹ đay nghiến chì chiết. Thành phố đã tắt nắng rồi.

Chương 13: Tìm Kiếm

Nhân viên kho vật tư 1 trả lời với họ vào năm ấy đến nay, cán bộ công nhân viên thay đổi nhiều lần, họ không biết người nào tên Tài cả.

Ông Thành điện thẳng về công ty vật tư hỏi những người có thẩm quyền, được trả lời hôm nay chủ nhật, mọi người nghỉ, chỉ có phó giám đốc hành chính vừa đến để chuẩn bị đi công tác Hà Nội. Người đó với ông Thành có quen biết, nghe hỏi ông ta cũng trả lời y vậy. Ông liền điện thẳng qua công an thành phố nhờ tìm. Sau khi nghe ông giải thích cặn kẽ, họ hứa giúp, nhưng nói hơi lâu, vì tìm một người giữa thành phố này không phải dễ, cũng có thể là hàng chục hàng trăm tên Tài.

Cảm ơn xong, ông Thành gọi qua Pacific Hotel, trả lời điện thoại ông là Diễm Quỳnh.

- Thưa ông, ông Bạch đi từ lúc tám giờ có dặn không ăn trưa.
- Cô không biết ông Bạch đi đâu sao?

Diễm Quỳnh ngần ngừ trả lời buồn bã:

- Ông ấy đi chơi với cô Thủy Tiên, nhân viên khách sạn, ở bãi biển nào đó tôi không nhớ tên.

Ông Thành gác máy quay hỏi vợ:

- Anh Cương đâu?
- Anh lên phòng rồi, ai nói chuyện với anh vậy?
- Cô Diễm Quỳnh thư ký của Bạch Nam Hoa.

Ông đi lên lầu, sức nhớ quay lại nói với vợ:

- Em điện thoại mời cổ tới ăn trưa, Nam Hoa đi chơi với bạn rồi, cổ là con gái Trung Hoa, ăn cơm một mình ở Restaurant rất bất tiện.
- Sao anh chàng đó kỳ thế? Lại bỏ con gái người ta ở nhà.

Không trả lời vợ, ông Thành vào phòng Lê Cương.

- Công an họ hứa giúp, em điện qua Hotel, Nam Hoa lại đi chơi với bạn gái mất, cái anh chàng này ra vẻ rất chung thủy, mà lại lắm đàn bà.
- Anh ta để Diễm Quỳnh ở nhà à? - Lê Cương hỏi ông Thành.
- Dạ, cô ấy có vẻ buồn, em nói vợ em mời cổ đến ăn trưa.

- Chú đầu hai thứ tóc mà không hiểu gì cả. Nam Hoa cố tình vậy để Diễm Quỳnh giữ đúng cương vị của mình với anh ta.

- Sao anh nói thế?

- Chú không thấy cô thư ký xinh đẹp yêu ông chủ trẻ như si dại sao? Mà Nam Hoa đã dành trọn tình yêu cho bóng hình bé nhỏ của mười sáu năm xưa rồi.

- Té ra vậy! - Ông Thành gật gù.

- Chú hỏi tin về cô gái tên Hoài chưa?

- Dạ chưa. Vả lại, công ty vệ sinh thành phố khá đông, hỏi tên Hoài trống trơn không có họ chắc gì tìm ra. Hơn nữa, chắc gì Nam Hoa...

Ông Lê Cương ngắt lời:

- Nếu Nam Hoa không thật lòng, đã chẳng đi tìm cô ta, mà tỷ dụ như anh ta có lúc quên, thì có tôi với chú phải không?

Viên giám đốc Danamexco nhìn sâu vào mắt người anh kết nghĩa.

- Dù anh tạo cho mình vẻ lạnh lùng khép kín, anh vẫn để lộ tấm lòng nhân hậu. Lê Cương nhìn xuống tờ báo, rồi nhìn lên, ông không bao giờ giấu diếm được những diễn biến trong tâm hồn mình với đôi mắt Thành.

- Cô gái ấy cũng hai mươi tám tuổi bằng tuổi Thu Thủy.

- Và nếu anh giúp cô ta thì tốt hơn một người con trai Trung Hoa giúp chớ gì? Lê Cương không trả lời, ông nhìn vào tờ báo.

oOo

Trong lúc ấy, Nam Hoa đang ngồi dưới cái dù hoa nhìn ra biển. Biển vắng vì đã cuối thu, bờ cát trắng, nước biển xanh với từng cơn sóng bạc đầu vỗ mạnh vào bờ khiến lòng Nam Hoa miên man nỗi nhớ. Anh nhớ da diết cô bé xô anh xuống biển, tập anh bơi bài học vỡ lòng. Bây giờ anh bơi rất giỏi, anh muốn được cùng cô bé ấy bơi giữa biển xanh, nhưng anh còn phải tìm kiếm. Gió thổi mạnh, cát bay rào rào, Nam Hoa thấy lạnh, lạnh cả thể xác, tâm hồn. Thủy Tiên vào tắm nước ngọt vẫn chưa ra. Nam Hoa đứng lên đi dọc bờ cát, anh muốn đến tận dãy thông mọc trên đồi kia.

Anh bước đi, dẫm lên sỏi, để lại dấu giày trên cát biển, một cơn sóng ập vào bờ, vết giày biến mất. Nam Hoa dừng lại, sóng biển làm ướt giày và hai ống quần, anh không để ý, chỉ xót xa khi nghĩ đến Đế Môn. Con sóng kia cuốn trôi Đế Môn của anh đến tận phương trời nào. Nam Hoa nghiêng rằng. Không. Vết giày có thể biến mất nhưng anh sẽ tìm ra Đế Môn, bởi cô không phải là vết giày, cô là con người với trái tim biết hy sinh cao thượng, bởi cô là cả cuộc đời anh.

Nam Hoa lại bước đi về hướng rừng thông, anh không nghe tiếng Thủy Tiên gọi thất thanh, cũng không thấy nàng hót hải chạy theo anh dọc bờ cát. Cô rượt kịp anh khi chưa đến rừng thông, níu tay anh thở hào hển.

Nam Hoa dừng lại, ngạc nhiên hỏi:

- Thủy Tiên! Ai rượt đuổi cô à?

Thủy Tiên cứ phải bắt ngờ với chàng Trung Hoa này. Anh dường như không biết tại sao cô phải chạy. Anh có lúc rất phong nhã, lịch sự, có lúc như mất cả hồn vía, có khi anh cười thân thiện với cô, có khi thấy cô mà như không thấy.

Hôm nay cô cố ý mời anh tới nhà, anh đến, vẻ duyên dáng bật thiệp đã chinh phục hoàn toàn gia đình cô, lỗi anh ninh đầm cô đã khiến đứa em gái kể cô vô cùng ganh tỵ. Suốt từ Đà Nẵng qua đây, anh luôn vui vẻ, hoạt bát. Vậy mà vừa thấy biển, anh trở thành con người khác, dậm chiêu, buồn bã. Cô rủ anh tắm, anh lắc đầu, tế nhị có thừa để nói:

- Tôi hơi mệt, có lẽ vì khí hậu chưa quen, tôi ngồi đây nhìn nàng tiên cá giỡn với biển xanh đã là một vinh dự hiếm có rồi.

Quả nhiên anh ngồi nhìn ra biển, thỉnh thoảng vẫy tay khuyến khích cô nô giỡn với trái banh nhựa đỏ trong tay. Nhưng ai biết lòng anh ra sao? Bởi cô vừa vào tắm trở ra, anh đã lầm lũi bỏ đi như quên bằng có Thủy Tiên trong đời.

Nam Hoa thấy Thủy Tiên nhìn sưng mình, anh lấy nhẹ tay mình ra khỏi tay nàng, hỏi tiếp:

- Thủy Tiên! Cô sao thế?

Cô gái ầm ục:

- Anh hỏi em, sao không hỏi anh? Tự nhiên bỏ em một mình đi mất.

Nam Hoa sực nhớ:

- Vì vậy cô chạy theo tôi? Có gì đâu! Tôi muốn đi cho thư giãn tinh thần. Nào! Ta quay về, Thủy Tiên tắm lên hân dỗi bụng rồi.

Một chút buồn vương trên mắt cô gái. Cô cùng Nam Hoa quay lại, vào nhà hàng ăn của công ty du lịch. Một vài người ngoại quốc, tắm xong đã lên dùng bữa trưa. Nam Hoa để Thủy Tiên chọn thức ăn, anh ngồi hút thuốc. Qua làn khói thuốc, gương mặt anh trở lại vẻ đăm chiêu, lặng lẽ, Thủy Tiên không chịu được.

- Anh Nam Hoa?

- Gì hở Thủy Tiên?

- Anh không thích buổi đi chơi này phải không?

Nam Hoa vội cười:

- Sao cô nói vậy? Tôi thích lắm, nếu không đâu dám mời Thủy Tiên.

Thủy Tiên thẳng thắn:

- Là em mời anh thôi, anh vì lịch sự không nỡ từ chối.

Nam Hoa lắc đầu:

- Không phải vậy Thủy Tiên, tôi thích thật tình.

- Vậy tại sao anh buồn hoài vậy?

- Tôi buồn thật sao?

- Còn hỏi đổ? Có chuyện gì sao anh không nói, có phải cô Diễm Quỳnh khiến anh khó chịu không?

Nam Hoa tươi cười:

- Trên đời này, chẳng ai có thể làm tôi khó chịu, Thủy Tiên ạ. Diễm Quỳnh là thư ký riêng của tôi, một cô thư ký tài ba, có thể thôi.

Người phục vụ đã dọn thức ăn ra bàn. Cả hai yên lặng, Nam Hoa tiếp thức ăn cho Thủy Tiên chu đáo, cô trở lại nét vui cười:

- Anh Nam Hoa! Ăn xong, kiểm chỗ nghỉ...

- Xin lỗi Thủy Tiên, tôi... tôi phải về, hẹn một lần khác nhé. Giám đốc Danamexco muốn gặp tôi lúc 13 giờ.

Thủy Tiên giấu nỗi buồn:

- Vậy mình về, không nên làm trễ nải công việc.

Đưa Thủy Tiên về tận nhà, Nam Hoa phóng thẳng xe tới nhà ông Thành. Anh bất ngờ gặp cả Diễm Quỳnh ở đó. Thấy anh, cô đứng lên nói:

- Thưa, ông Bạch! Ông về sớm, tôi ngỡ phải đến chiều, nên nhận lời mời của ông bà giám đốc ăn trưa.

- Vậy tôi phải đích thân cảm ơn ông bà đã tỏ ra quan tâm đến cô Diễm Quỳnh. Sau những lời khách sáo, ông Thành nói ngay với Nam Hoa những điều ông đã làm, còn chuyện tìm Hoài, ông nói đợi sáng mai, thứ hai.

Nam Hoa cảm ơn ông, chào cả hai vợ chồng và ông Cương rồi đưa Diễm Quỳnh ra về. Gương mặt cô không một nét tươi cười nào khi nghe ông Thành nói chuyện tìm Hoài. Về đến khách sạn, cô vào phòng đóng chặt cửa sau khi nhắc Nam Hoa gọi điện về Hồng Kông lúc 14 giờ.

Nam Hoa gặp mẹ ở đầu dây, anh biết mẹ ngồi chờ mình gọi về.

- Nam Hoa đây! Mẹ và tất cả khỏe chứ?

- Khỏe. Rất khỏe. Con và Diễm Quỳnh bên ấy vui không?

- Bình thường thôi mẹ. Thiếu Kỳ đến nhà chưa?

- Rồi. Ba con đang mời họp tiếp vào sáng mai. Nam Hoa "chuyện đó" ra sao? Nam Hoa hiểu "chuyện đó" là chuyện gì.

- Con đang tìm cô ấy với sự giúp đỡ của nhiều người và chính quyền thành phố. Nhất định sẽ tìm ra.

- Nam Hoa!

Người mẹ ngập ngừng:

- Mẹ tội nghiệp Diễm Quỳnh, đã bao năm rồi.

Nam Hoa răn dạy lời nói:

- Mẹ! Cô ấy chỉ có hai con đường phải chọn, một là thành thư ký riêng đúng nghĩa. Hai là trở lại thành Âu Dương Diễm Quỳnh, ái nữ nhà chính trị gia lỗi lạc Âu Dương Quang.

- Nếu con không gặp lại Đế Mèn? Hoặc giả nó đã có chồng con?

- Thì cô ấy vẫn là cô ấy.
- Con định nói với mẹ suốt đời ở vậy?
Một thoáng trong hồn Nam Hoa nhớ tới gương mặt cô gái mang tên Hoài. Anh vội xua bóng hình cô ấy ra khỏi tâm trí.
- Có thể thừa mẹ.
- Nam Hoa!
- Cho đến khi nào con gặp người ý hợp tâm đầu.
Bà Ngọc Mai thở dài:
- Diễm Quỳnh có gì không tốt hả con?
- Cái gì cô ấy cũng tốt, cũng hơn người. Nhưng tình yêu có lý lẽ riêng của nó. Mẹ! Cho con nói chuyện với ba.
Với ông Bạch Chấn Hưng, hoàn toàn là công việc.
- Hội đồng quản trị Tổng công ty đánh giá thế nào hả ba?
- Rất tốt! Ngày mai họp tổng kết, trong thời gian sớm nhất Thiếu Kỳ sẽ qua lại Việt Nam cùng đoàn kỹ sư đo đạc, thiết kế, Nam Hoa ba rất hài lòng về con.
- Cảm ơn ba.
- Con vẫn tìm chú Tài và Dế Mèn chứ?
Nam Hoa hiểu cha muốn kết thúc buổi điện đàm.
- Vâng, ngày mai. Chào ba!
- Chúc con may mắn.

Chương 14: Nam Hoa - Diễm Quỳnh

Nam Hoa có cảm giác khác lạ ở Diễm Quỳnh trong buổi cơm tối tại nhà hàng Thanh Lịch. Hôm nay cô rất đẹp, rất khêu gợi ở chiếc váy Thượng Hải màu đen lấp lánh xẻ dọc nửa đùi và bờ vai trần, trắng như cẩm thạch. Tóc cô chải cao, cổ đeo xâu chuỗi hạt trai, tăng thêm phần lộng lẫy, quý phái.
Cô đã thân nhiên khoác tay anh đi vào nhà hàng, thân nhiên gọi rượu, uống và pha cho anh uống suốt bữa ăn. Trước cặp mắt bao người anh không tiện từ chối dù rất bức. Lúc về, anh phải choàng tay dìu cô xuống lầu, cô tựa người sát vào anh, mùi thơm son phấn, mùi da thịt quyến rũ khiến anh choáng váng.
Bây giờ Nam Hoa ngồi ở phòng khách, rượu khiến anh hơi nặng đầu, nhưng vẫn tỉnh táo chờ cô phục vụ từ phòng Diễm Quỳnh ra.
Cô gái bước vào:
- Thưa ông! Cô ấy vật vã mãi, có cần mời bác sĩ không ạ? Tôi đã giúp cô ấy thay áo quần và xoa dầu chống gió.
Nam Hoa khoát tay:
- Cảm ơn cô. Tôi nghĩ không cần, ngủ một giấc, cơn say sẽ biến mất.
Cô gái đi rồi, Nam Hoa trở về phòng, anh định đi ngủ nhưng những tiếng động vật vã trên giường của Diễm Quỳnh khiến anh lo lắng. Tân thâm tâm, anh rất thương cô như người em gái, anh hạn chế qua lại vì không muốn tạo cơ hội cho Diễm Quỳnh vượt qua biên giới tình cảm, bây giờ anh chẳng thể gọi điện thoại mời bác sĩ chăm sóc chỉ vì một cơn say. Vả lại, trời biết cô sẽ nói gì ở cơn say ấy. Mà anh vẫn muốn giữ cho cô một danh giá vẹn toàn.
Nam Hoa đi qua phòng Diễm Quỳnh, cô gái mềm phủ kín thân, tóc xõa, đầu vật vã trên gối. Nam Hoa nhúng khăn ướt đắp vào trán cô, nhìn ly nước chanh đã cạn để trên bàn, Nam Hoa yên tâm, một chút nữa cô sẽ ngủ.
Chợt Diễm Quỳnh mở bừng mắt, Nam Hoa lúng túng một giây rồi hỏi.
- Cô khỏe chưa? Lần sau không nên uống rượu nhiều.
Bờ môi đỏ mọng bật ra câu hỏi:
- Anh biết tại sao em uống không?
Với Nam Hoa đó là câu hỏi khó trả lời, anh đứng lên:
- Cô nghĩ đi Diễm Quỳnh.
Cô gái nắm cứng tay anh:
- Sao anh không trả lời, anh nói đi, em van anh.
- Diễm Quỳnh! - Nam Hoa gỡ tay mình ra khỏi tay cô gái, nhưng không được, cô nắm bằng cả

hai tay.

- Nam Hoa! Anh thật tàn nhẫn, em có gì không xứng với anh?

Cô gái vẫn nằm, hai hàng nước mắt ứa ra lăn dài xuống. Nam Hoa bối rối, anh chưa từng thấy cô khóc bao giờ. Bởi người họ Âu Dương tính rất cương nghị, can trường. Nam Hoa ngồi xuống:

- Diễm Quỳnh! Sao cô lại phải khóc? Cô là người thông minh, phải hiểu, chuyện tình cảm không thể ép buộc.

Cô vẫn khóc, đôi tay mềm ôm cứng bàn tay anh, hôn lấy hôn để, nước mắt ướt tay, Nam Hoa chết sững.

- Diễm Quỳnh!

Cô như không nghe thấy, bờ môi khát tình hé ra mút nhẹ lên từng ngón tay anh, rồi cái lưỡi hồng hồng nhỏ xinh, nóng bỏng lá lướt trong lòng bàn tay người con gái si dại. Nam Hoa rùng mình, giật vội bàn tay lại, tim anh như có lửa đốt, nhưng Diễm Quỳnh đã chồm theo, cái giật mạnh làm cô ngã chúi vào lòng Nam Hoa.

Cái mềm tuột ra, thân hình cô khêu gợi trong chiếc áo ngủ mỏng manh, hờ hang màu trắng. Diễm Quỳnh như phô bày cả tòa thiên nhiên trong lòng Nam Hoa, hai tay quấn siết lấy cổ anh, Nam Hoa nghe run cả người, bởi Diễm Quỳnh ép cả tấm thân gần như trần truồng vào người, mùi thơm da thịt quyến rũ làm anh ngây ngất, choáng váng. Anh cố gỡ ra, nhưng bất lực, anh kêu, giọng khàn đi:

- Diễm Quỳnh!

Cô không đáp lời, bờ môi mọng thơm tho quấn vào môi anh đầy dâng hiến gợi dục, hai tay cô kéo anh ngã xuống giường, quấn sát thân thể cô vào thân thể anh. Không ai có thể chống cự nổi một thể xác như thế, một sự dâng hiến đến vậy. Nam Hoa cũng muốn buông trôi theo sự đòi hỏi của thân xác. Hai mươi chín tuổi, anh chưa một lần biết đến đàn bà là nhờ vào tình yêu thánh thiện của cô bé ngày xưa, hơn nữa, việc học tập, việc cha anh quảng hết mọi trách nhiệm lớn của công ty khiến cho anh không có thời gian ăn chơi. Nền giáo dục của gia đình cũng ảnh hưởng một phần lớn vào người con trai có cá tính cương nghị và tâm hồn cao đẹp. Không thiếu những cô gái muốn quyến rũ anh để được gọi Bạch thiếu phu nhân, nhưng chưa ai dám đi vào tội lỗi như Diễm Quỳnh. Cô đẹp! Cái đó không đánh đổ được Nam Hoa, nhưng đêm khuya trong khách sạn với tấm thân bốc lửa, với căn phòng đầy vẻ ấm êm, với sự cọ xát của hai thân thể vào nhau, không người đàn ông nào kềm giữ được. Nơi đây, có ai nhắc nhở ai về đạo lý luân thường? Nam Hoa cúi xuống, hơi thở cả hai phả vào nhau làm anh chột rùng mình, mười bảy năm trước, anh cũng đã hôn thiên thần thánh thiện của anh. Chú bé mười hai tuổi khóc đến run rẩy vì mũi dao kia đâm trúng Đế Mèn thay vì anh, cô bé năm xưa lau nước mắt cho anh Nam Hoa bằng đôi tay nhỏ xíu gầy nhom. Và Nam Hoa đã hôn lên trán, trên má cô bé những nụ hôn bất tận đầy thương mến với lòng biết ơn vô hạn, với nỗi lo sợ mơ hồ một ngày kia Đế Mèn thân yêu sẽ biến mất khỏi đời mình...

Còn bây giờ... Đôi mắt cô bé mười sáu năm xưa hiện về nhìn Nam Hoa như trách móc anh không dành nụ hôn thiêng liêng của mối tình đầu cho cô, mà dành cho dục vọng nhất thời.

Nam Hoa toát mồ hôi, anh vùng lên, Diễm Quỳnh níu lại, bàn tay người con trai vùng thẳng cánh, đánh chát vào mặt cô gái. Cái tát vang lên khô khan, giữa căn phòng mờ ảo. Diễm Quỳnh chết sững. Nam Hoa bật dậy, dục vọng tắt ngấm trong lòng anh, chỉ còn nỗi xót thương cho cô gái và ghê tởm bản thân mình.

Cả hai chết lặng nhìn nhau, tay Diễm Quỳnh sờ lên má rát bỏng, đôi dòng nước mắt cô tuôn như suối đổ, đây mới thật là nước mắt khóc cho nỗi đau đớn nhất trong cuộc đời. Cô nhục nhã, căm thù, cay đắng, yêu trở thành hận, dâng cao trong lòng cô, nước mắt khô, mắt cô lóe lên tia sáng căm thù rồi tắt ngấm.

Nam Hoa chẳng biết nói gì, làm gì, anh muốn bước đi, chân cứ nặng như đeo đá. Nam Hoa nghiêng rằng, khó nhọc thốt ra hai chữ.

- Xin lỗi.

Anh quay nhìn, lão đảo ra khỏi phòng, chân như có ai dẫn dắt leo lên tầng thượng khách sạn. Gió đêm mùa thu khá lạnh. Anh đứng bất động như pho tượng, mắt nhìn vào cả mông lung. Bầu trời đêm đầy sao khuya nhấp nháy, dưới mặt đất vẫn những ánh đèn màu, và lòng anh đêm nay càng da diết nhớ đến một người.

Nam Hoa không thấy buồn ngủ, không biết cái lạnh thu tàn đang len lỏi vào khắp cơ thể anh.

Anh đứng đó, nghĩ đến bóng dáng cô bé ngày nào, đến chuyện sáng mai. Anh đứng mãi cho tới khi vầng hồng buổi bình minh ló dạng.

Chương 15: Bạch Hoài - Đức

Bạch Hoài mở mắt, cô trải qua trạng thái nửa mê nửa tỉnh, suốt hai hôm, giờ đã hoàn toàn nhận biết mình đang ở đâu. Đập vào mắt cô là Đức, áo choàng trắng bệnh viện, mũi miệng bịt kín khẩu trang, đang ngồi ở chân giường trên một cái ghế nhỏ. Thấy cô mở mắt, Đức mừng rỡ đứng lên:

- Hoài! Em ngủ được giấc dài.

- Anh Đức! - Cô không biết tiếng mình nhỏ xíu, Đức phải ghé sát vào để nghe.

- Ba em...

Đức trấn an ngay:

- Bác không sao hết, anh đã lo đầy đủ, mấy dì ở hàng xóm qua trông chừng, bác yếu nên anh không đưa vào thăm em, vả lại đường khá xa.

Hoài gật đầu tỏ thái độ đồng ý với lời nói của Đức, khó nhọc lắm cô mới hỏi tiếp:

- Anh ở đây mãi ư?

- Hôm nay mới là ngày thứ ba, anh nghỉ phép thường niên để chăm sóc em, mọi người trong tổ ai cũng thương em, có điều họ còn gia đình phải lo. Hôm rồi mấy dì, anh chị trong tổ có vào thăm em.

Hoài muốn ứa nước mắt.

- Hoài làm phiền anh và mọi người, mẹ anh...

Đức cướp lời:

- Mẹ anh biết anh phải lo cho em, bà rất vui lòng.

Đức nói vậy bởi các bác sĩ đã dặn dò anh không được để Hoài lo nghĩ buồn phiền. Hoài không nói nữa, cô rất mệt, nghe đau nhức ở ngực, ở vai lưng, cô bật tiếng ho. Đức lật đật đưa bồn hạt đậu vào sát để cô nhổ, lẫn trong nước miếng là đàm và máu. Hoài rã rời, cô nằm xuống không thốt nổi tiếng nào, cô lại lả đi, hơi thở phát ra tiếng khò khè. Đức hoảng hốt gọi bác sĩ, cô bác sĩ trẻ tuổi đi vào khám rồi nói:

- Không sao, chị mệt quá, cơ thể lại suy nhược, sẽ chuyển dịch Ascarbic Acid thêm. Đức quá sức lo lắng:

- Cô ấy có sao không bác sĩ? Hãy ráng giúp cô ấy.

Cô bác sĩ ôn tồn:

- Bệnh này ai cũng vậy, diện có thể chữa lành, anh yên tâm, dù thân nhân có hay không, chúng tôi vẫn hết lòng giúp chị bình phục, có điều...

- Điều gì hờ bác sĩ?

- Hãy giúp chị ấy thoải mái tâm hồn, nếu bi quan bệnh rất khó lành, còn hiện tại chị đã qua cơn nguy hiểm.

Cô bác sĩ trẻ gọi y tá, chỉ một lát sau, Hoài đã được tiêm thuốc, truyền serum. Cô bác sĩ ra dấu gọi Đức ra ngoài, cả hai đi dọc hành lang vừa đi vừa nói chuyện.

- Anh không nên ngồi mãi trong phòng bệnh trừ khi nào chị cần được giúp đỡ, khẩu trang là phương tiện chống lây nhưng không tuyệt đối.

Cô bác sĩ đứng lại ở phòng làm việc, ngó anh khẽ cười :

- Lạ thật, tôi thấy anh dành trọn tình yêu cho vợ, anh rất chu đáo và hết lòng, nhưng tại sao chị lại có vẻ bạc nhược yếu ồm, tinh thần thì như mang một nỗi buồn sâu nặng nào? Đức ngạc nhiên, định đính chính Hoài không phải vợ anh, nhưng chẳng hiểu sao anh chỉ ấp úng với cô bác sĩ trẻ mấy lời rồi chào từ giã, trở lại nơi Hoài nằm. Cô như ngủ, mắt nhắm nghiền, xanh khướt giữa drap và gối trắng, serum chuyển vào tay chậm chạp, nhỏ từng giọt, hình ảnh ấy khiến Đức quặn thắt lòng. Có lẽ Nhân nói Hoài là vợ mình! Vả lại, ai nhìn vào lại không nói vậy.

Ôi! Giá phải chỉ đúng như người ta đã hiểu lầm, Đức sung sướng biết bao nhiêu.

Qua đôi mắt khép hờ, Hoài thấy vẻ lo lắng lẫn buồn bã của Đức, cô muốn ứa nước mắt, tại sao trên đời có người con trai, mà cả thể xác và tâm hồn cao đẹp đến thế? Tại sao cô không quên đi chú bé thời thơ ấu để đáp lại tình yêu này? Chỉ cần nhận lời làm vợ Đức, cô có tất cả, không giàu sang, nhưng đầy đủ, êm đềm.

Chia sẻ niềm vui là liều thuốc đẩy lùi mọi bệnh tật.

Tại sao?

Mười sáu năm, một sự đợi chờ phi lý, yêu qua thời thơ ấu, để chôn đời mình trong đau khổ, thiếu thốn triền miên. Ai bắt ta? Có phải trái tim ghi khắc mãi chú bé ấy, đôi mắt có đuôi dài, nắm chặt bàn tay la hét lên câu nói như lời thề gắn bó. Đôi mắt có đuôi, mở to... Bóng dáng người đàn ông ấy hiện ra, đôi mắt anh ta cũng có đuôi, to như mắt Nam Hoa. Anh ta nhìn, ánh mắt khiến ta ảm lại cả lòng. Nam Hoa! Em chẳng hề quên anh để gặt đầu lấy Đức, nhưng dường như nỗi nhớ dành cho anh đã sang xẻ làm đôi, một cho anh, một cho người con trai ấy. Hoài không nhìn được tiếng ho khẽ... Rồi tiếng thở dài đến náo lòng.

Đức biết Hoài đã tỉnh táo, anh cố lấy can đảm đặt tay mình lên tay cô. Cô gái không lấy bàn tay lại, bởi tay đang chuyển dịch.

- Hoài! Em đừng lo nghĩ gì, anh lo tất cả để em được lành lại.

Hoài không trốn nổi ánh mắt Đức, cô mở mắt ra, đôi mắt đen buồn đến làm chết cả lòng người.

- Tại sao? Tôi sắp chết rồi mà?

Đức lấy tay che miệng Hoài lại, lạ thật! Bờ môi héo khô nhợt nhạt ấy, khiến anh xao xuyến.

- Em đừng nói bậy! Em không chết đâu. Bác sĩ nói, ít lâu sẽ lành.

- Tôi ói ra rất nhiều máu, tôi biết. Vì dường như thân thể tôi cạn hết máu rồi. - Hoài đã thấy khỏe để nói rõ ràng, dù nhỏ.

Đức siết chặt tay Hoài, mắt nhìn thẳng cô.

- Hoài! Em phải tin anh, xưa nay anh không nói láo ai bao giờ. Em bị nhẹ thôi, tự tin, không lo nghĩ sẽ giúp bệnh mau lành, bác sĩ nói vậy.

- Đức! Cả hai điều đó tôi không còn có, cả những điều khác. Đức! Tôi không thể là gánh nặng cho anh.

Đức lắc đầu:

- Không! Thuốc men nhà nước cho hết, anh chỉ có việc chăm sóc em. Hoài! Em hẳn biết anh rất sung sướng để làm việc này.

Hoài ghen ngào, lời Đức bày tỏ sự yêu thương rất giản dị chân thành.

Cô căm ghét bản thân mình đã khiến Đức đau khổ. Cô ngoảnh mặt đi.

- Đức! Tôi muốn ngủ, anh ra ngoài đừng để lây bệnh của tôi.

Câu nói của cô nhỏ dần. Cô thấy mệt, Đức không buồn, với anh hôm nay đã đủ rồi, anh nắm được tay cô, mà cô không phản đối.

Chương 16: Nam Hoa

Anh vẫn đứng trên thượng tầng Pacific Hotel, thân anh tê cứng lại, máu như đông đặc cả châu thân, mắt vô hồn nhìn xuống lòng đường đã đông người qua lại.

Diễm Quỳnh tìm anh không thấy, gọi xuống phòng tiếp tân được trả lời chưa thấy ông Nam Hoa xuống, người trả lời là Thủy Tiên, cô còn lo lắng hỏi thêm Nam Hoa đi đâu sao Diễm Quỳnh lại không biết.

Diễm Quỳnh không trả lời, cô cúp máy đi lên tầng thượng, dáng Nam Hoa khiến Diễm Quỳnh khiếp sợ.

Diễm Quỳnh run, dù khoác áo choàng. Trời ơi! Ta phải làm sao đây? Cô đi lại gần.

- Thưa ông Bạch! - Giọng cô cung kính, ghì nén dù cô rất muốn ôm anh, ủ ấm anh bằng chính thân thể mình.

- Thưa ông Bạch!

Nam Hoa quay lại, gương mặt anh, đôi mắt anh giết chết mọi nghị lực, mơ ước cuối cùng của nàng. Diễm Quỳnh khuyu xuống:

- Nam Hoa! Anh giết chết em đi, chớ đừng nhìn em như vậy. Trời ơi!

Nam Hoa nhếch bờ môi tê cứng:

- Cô đứng lên, hãy giúp tôi đi xuống.

Diễm Quỳnh run rẩy, choàng tay dìu Nam Hoa bước đi, cơ thể anh nóng như lửa, anh đi loạng choạng. Họ xuống hết tầng thượng gặp Thủy Tiên đi ngược lên, la lên:

- Trời ơi! Anh Nam Hoa! Sao vậy?

Nam Hoa không buồn trả lời. Diễm Quỳnh nói:

- Cô gọi bác sĩ mau! Tôi van cô!

Thủy Tiên chạy vội vào thang máy. Diễm Quỳnh dìu Nam Hoa vào phòng, nệm giường phẳng phiu, chứng tỏ cả đêm anh không ngủ, cô nàng chết điếng. Nam Hoa nằm xuống nói khó nhọc:

- Đưa điện thoại cho tôi.

Diễm Quỳnh đưa máy, anh quay số bằng những ngón tay run.

- Alô, Danamexco đó à? Cho tôi gặp giám đốc Thành.

- Tôi, Thành đây, Nam Hoa hả?

Nam Hoa cố gắng nói điều muốn nói:

- Vâng. Anh nhớ giúp tôi tìm tung tích Đế Mèn và cô Hoài đó, tôi mệt lắm không ghé được.

Nam Hoa buông máy, mặc kệ tiếng alô réo gọi của ông Thành. Diễm Quỳnh kéo mền đắp cho anh.

- Nam Hoa! Bác sĩ đến ngay. Anh tha lỗi cho em.

Nam Hoa nhếch môi:

- Cô không có lỗi gì. Tôi muốn yêu cầu cô ba điều.

- Em nghe.

- Hãy gọi tôi là ông Bạch.

- Vâng, thưa ông Bạch. - Diễm Quỳnh cay đắng.

- Không được báo tin về Hồng Kông tôi đau.

- Vâng.

- Ngày Thiếu Kỳ qua lại đây, cô trở về Hồng Kông. Cô hãy là Âu Dương Diễm Quỳnh của Âu Dương gia.

Mặt Diễm Quỳnh tái mét dù có phấn hồng. Yêu và hận ngập cả lòng cô.

- Nghĩa là ông cho tôi nghỉ việc?

Nam Hoa rất mệt, vẫn gương nói điều anh phải nói:

- Tôi rất tiếc không có gì trao cô. Tôi không thể nhận những gì cô hy sinh cho tôi. Bao năm rồi, đêm nay, tôi đã nghĩ ra điều đó.

- Là tôi tự nguyện.

- Không. Tôi chẳng thể nhận nữa. Diễm Quỳnh! Cô đừng chối, cô đã hận thù tôi, ngang bằng với tình yêu dành cho tôi từ đêm rồi.

Nam Hoa không thể nói nữa, thân thể cường tráng của anh chưa một lần bệnh tật, giờ bị cú sốc và cái lạnh thấm suốt đêm quật ngã, anh nhắm nghiền mắt nén tiếng rên và tiếng gọi của lòng.

Đế Mèn ơi!

Thủy Tiên trở lên cùng bác sĩ. Ông khám, chích thuốc rồi nói:
- Cảm lạnh, viêm phổi quả không nặng, ông ta có thể nằm tại đây nếu có người chăm sóc. Diễm Quỳnh trở lại về thản nhiên:
- Tôi sẽ chăm sóc ông chủ cẩn thận, bác sĩ an tâm.
Sau lời hứa sẽ trở lại thăm bệnh mỗi ngày, bác sĩ ra về. Thủy Tiên thấy Diễm Quỳnh nhìn mình bằng tia mắt đầy ác cảm, biết không thể nán lại cũng đi ra.

oOo

Ông Thành, ông Lê Cương đến lúc mười một giờ, khi Nam Hoa qua cơn sốt. Đưa mắt ra hiệu bảo Diễm Quỳnh lui ra ngoài, Nam Hoa hỏi:

- Các ông đã tìm giúp tôi chưa?

Lê Cương đặt tay lên trán Nam Hoa nói:

- Anh lo cho sức khỏe của mình trước đã, tôi cứ tưởng anh không bao giờ đau ốm chớ. Ông Thành tiếp lời:

- Nghe giọng anh qua điện thoại, tôi biết anh ốm rồi, đến cửa khách sạn thì đã đầy đủ mọi thông tin về anh. Sao vậy? Anh có là thi sĩ đâu mà tìm ngẫu hứng thi ca bằng cả đêm không ngủ ngoài trời?

Nam Hoa gượng cười:

- Ông Thành! Cảm nhẹ thôi. Ông trả lời đi, chuyện tôi nhờ đến đâu rồi?

- Để Mèn chưa có tin. Còn ở công ty vệ sinh thành phố trả lời họ có đến bốn cô Hoài, một cô ở đội 1 đã nằm Viện bài lao Hội An mấy hôm rồi.

Nam Hoa bật dậy:

- Nhất định là cô ta, hôm ấy ông bác sĩ nói với tôi, theo ông, cô ta chín mươi phần trăm bị phổi, đi thôi.

Lê Cương, nắm tay Nam Hoa giữ lại:

- Anh đang bệnh, định đi đâu?

- Đi bài lao Hội An.

Lê Cương lắc đầu:

- Anh nghỉ vài ngày đã, chuyện đó không vội. Viện lao có đầy đủ thuốc chữa, bệnh nhân không tốn tiền.

Tự dưng lòng Nam Hoa nóng như lửa đốt, chẳng hiểu tại sao anh muốn có cánh bay đi Hội An ngay.

- Ông Cương, ông Thành! Tôi phải đi ngay bây giờ, sao lòng tôi không yên, tôi có cảm giác cô gái ấy rất cần tôi.

Thành nhíu mày ngó anh:

- Anh với cô ta hoàn toàn xa lạ, đến thẳng có đường đột lắm không? Vả lại, anh đang ốm, còn cô ta hẳn có chồng con chăm sóc rồi.

Nam Hoa nghe đau nhói lòng. Tại sao thế nhỉ? Dường như anh đã phản bội Để Mèn khi nghe đến chuyện cô gái ấy có chồng. Miệng anh đắng ngắt.

- Nếu đã có chồng, chắc cũng cực khổ, tôi muốn giúp họ qua cơn khó khăn này. Hai ông chưa thấy cô ta đấy, rất tiều tụy, ốm gầy.

Thành lưỡng lự:

- Chúng ta lấy danh nghĩa gì nếu gặp chồng cô ta nhỉ? Chẳng lẽ là một nhà từ thiện? Nam Hoa đã thay đổi, anh khá mệt nhưng gượng làm tỉnh.

- Danh nghĩa gì cũng được, miễn đừng nói tôi là một Hoa kiều, những cô gái Việt Nam đoàn trang không thích quen với người ngoại quốc.

Lê Cương quyết định:

- Vậy thì đi, cứ nói chúng ta Danamexco, Nam Hoa là em tôi tên Lê Văn Bạch. Không có tiếng gõ cửa, mà Diễm Quỳnh đi vào theo sau là ông bác sĩ, cô rất lạnh lùng.

- Thưa ông Bạch! Ông cần ăn trưa, chích thuốc trước lúc đi xa.

Nam Hoa định phản đối, nhưng Lê Cương gật đầu:

- Đúng vậy. Đi thăm bệnh khi đang có bệnh cần phải thế. Nam Hoa! Chúng tôi về ăn trưa rồi quay lại đón anh.

Chương 17: Gặp Mặt

Bác sĩ trưởng bệnh viện lao Hội An không còn trẻ, đích thân đưa cả ba đến khu bệnh nặng. Phòng hồi sức chỉ mình Hoài đang nằm, Đức ngồi lên. Anh ngơ ngác khi đối mặt với ba người đàn ông mà vẻ giản dị bên ngoài không che giấu được họ là những người có địa vị. Cô bác sĩ trẻ tuổi đi với bác sĩ trưởng tươi cười nói:

- Đây là anh Đức, chồng chị Hoài. Anh Đức nè! Quý vị đây ở ban giám đốc Danamexco công ty, muốn giúp đỡ anh chị.

Nam Hoa tay vịn vào thành giường, mắt hoa lên, tim như bị ai bóp nghẹt khi nghe lời cô bác sĩ trẻ nói, cô ấy đã có chồng rồi.

Hoài thêm thiếp ngủ, không chỉ Nam Hoa, cả ông Thành, Lê Cương đều nhìn sững cô gái. Ông Thành nghĩ bụng: Nếu cô ta không bệnh, hẳn đẹp lắm. Lại thật! Anh chồng ngó khỏe mạnh, đẹp trai. Còn ông Cương, tim ông thất lại, người con gái này phảng phất nét giống vợ ông. Và càng nhìn càng thấy giống.

Riêng Đức, anh thấy ba người đàn ông không nói thêm gì sau cái bắt tay cũng làm thình, nhưng anh chú ý đến người đàn ông trẻ đứng ở cuối giường, anh ta nhìn sững Hoài như bị thôi miên, trên gương mặt tràn trề vẻ mệt mỏi, đôi mắt anh ta đầy mê đắm, khổ đau, sung sướng khi thấy Hoài. Bỗng dưng Đức sợ:

- Mời các ông ra ngoài, cô ấy cần yên tĩnh.

Họ ra đứng ở ngoài hành lang, Nam Hoa tựa vào cửa sổ, mắt vẫn dõi vào trong, mặc ông Cương trò chuyện với Đức.

- Hôm ấy, em trai tôi đứng ở Pacific Hotel, cô ấy ngất xỉu, bác sĩ nói bị lao phổi. Nó về cứ ái ngại hoài, giám đốc công ty bên anh với tôi cũng chỗ quen biết. Giúp đỡ cô ấy là việc nên làm.

Đức nghi ngờ ngay về thiện chí của ông Cương.

- Thành phố này có hàng trăm nghìn người cần sự giúp đỡ, sao cứ phải là Hoài? Tôi đủ sức lo cho cô ấy.

Ông Thành chẳng những là vị giám đốc tài giỏi, nhạy bén mà còn là kẻ lão luyện giữa đời. Qua lối nói chuyện của Đức, ông nghi ngờ bắt nọn:

- Lại thật! Giám đốc anh nói với tôi, cô Hoài chưa lập gia đình mà.

Đức ấp úng:

- Chúng tôi chưa làm đám cưới.

Nam Hoa bỗng dưng nhẹ nhõm:

- Vậy sao gọi là chồng?

Đức ác cảm với Nam Hoa từ lúc bước vào, con tim kẻ đang yêu mách bảo anh đó là tình địch đáng gờm. Chuyện giúp đỡ là vỏ bọc che dấu mà thôi. Đức lạnh lùng gây hấn:

- Trước sau gì cũng là chồng, nhưng chuyện ấy mắc mớ gì đến anh?

Nam Hoa sôi giận:

- Anh xưng chồng chưa cưới, tôi thấy thẹn cho anh. Anh nhìn lại mình coi, khỏe mạnh bảnh bao. Anh lo gì cho vợ chưa cưới của anh? Khi nhìn cô ấy đau ngất xỉu ngoài đường, anh ở đâu? Anh có biết lúc tỉnh lại, cô ấy vẫn đi bộ về nhà vì sợ tốn tiền xe không? Anh nhìn vợ tương lai, không biết cô ấy như ngọn đèn cạn dầu trước gió, anh đâu xứng là hôn phu? Anh yêu gì cô ấy? Lê Cương, Thành sừng sốt ngó nhau, Nam Hoa tay vịn cửa, mặt lúc đỏ lúc tái, thân loạn choạng, giọng đầy đau xót, ghen hờn. Trời đất! Anh ta yêu cô gái này chớ đâu yêu Đế Mên như anh ta nói nhỉ?

Đức chồm tới, hét lên:

- Anh câm miệng! Anh là cái thá gì đến quát tôi? Cút xéo anh đi! Cả tấm lòng từ tâm giả tạo của anh.

Ông Thành can thiệp:

- Thôi, đừng vì lo cho một người mà gay gắt với nhau. Bạch nè! Cậu nghỉ một lát, tôi sợ cậu ngất xỉu mất.

Bên trong, Hoài trở mình, Nam Hoa thấy, anh chạy vào, mọi người chạy theo, Nam Hoa kéo khẩu trang lên rồi lại kéo xuống, anh sợ Hoài không nhận ra mình. Gương mặt hai người đối diện nhau. Nam Hoa là sự căng thẳng chờ đợi.

Còn Hoài! Nàng vừa qua một giấc mơ ngắn ngủi, nàng thấy người đàn ông ở khách sạn đến nói

yêu mình. Tiếng người la lớn khiến nàng tỉnh dậy, thấy mặt Nam Hoa, ngạc nhiên khiến nàng mở to mắt, rồi đưa tay dụi mắt, mình có mơ không? Anh ta đây mà.

- Ông tên gì? - Cô buột miệng, giọng nhỏ nhưng rõ ràng, hỏi xong hối hận ngay, mình thiếu lịch sự thật. Tại sao lại hỏi tên, mình có cần tên ai ngoài hai tiếng Nam Hoa đâu chứ.

- Anh tên là Lê Văn Bạch, làm ở Danamexco. Hoài nhận ra anh không?

Cô gái gật đầu mệt mỏi:

- Có. Ông đã cứu tôi ngay ở Pacific.

Nam Hoa nói liền:

- Hôm ở trên cầu nữa. Có phải Hoài định tự tử không, vì căn bệnh này? Anh thật lòng muốn giúp Hoài, sao Hoài bỏ chạy?

Cô gái nhếch môi cười đau khổ:

- Tôi không dám tin vào một tấm lòng nào kể từ khi người tôi yêu sai lời hứa hẹn.

- Anh không bao giờ nói mà không làm. Hoài! Hãy tin anh, người phụ bạc em là kẻ đồn mặt không đáng để em thương nhớ.

Cô gái nhắm mắt:

- Nếu anh ấy là kẻ đồn mặt thì cuộc đời này không ai tốt cả, ông hãy về đi. Nam Hoa cắn môi, anh chẳng hiểu được mình, anh chỉ định khi gặp nhau, coi cô là bạn. Khi gặp, từng cử chỉ anh nói ra đều thấm đượm ý tình, anh không muốn nói mà lời nói vẫn tuôn trào.

- Hoài! Anh tìm Hoài mấy hôm rồi, mới gặp nhau sao đuổi anh về? Hoài có biết, đêm qua anh ngồi suốt đêm ở tầng thượng Pacific, anh đau lắm, vẫn gắng gượng đến đây. Hoài! Đừng lo gì hết, anh...

Cô gái vẫn nhắm mắt, môi run run:

- Tôi với ông gặp nhau mới đôi lần, lòng tốt của ông, tôi không dám nhận, nhà nước lo cho tôi đầy đủ. Tôi không cần bất cứ sự giúp đỡ nào.

Đức nãy giờ run vì yêu, vì sợ, giờ khoan khoái. Nam Hoa cương quyết:

- Hoài nói dối! Hoài rất cần được quan tâm săn sóc từ vật chất đến tinh thần, Hoài đừng nói không hề có cảm tình với anh, hôm gặp lại ở Pacific tại sao Hoài không bỏ chạy? Hoài có biết tiếng xe phanh rít xuống mặt đường đã làm máu tim anh ngừng chảy? Anh sợ quá! Rồi mừng quá, vì Hoài không việc gì.

Nam Hoa nói miên man. Ông Thành, Lê Cương lại nhìn nhau, Đức mặt tái vì tức, Hoài vẫn nhắm nghiền mắt, rèm mi rung rung, cô nói:

- Tôi cảm ơn tấm lòng thương người của ông, và chỉ vậy thôi. Anh Đức! Mời ông ấy ra ngoài dùm. Hoài rất mệt.

- Ông nghe chưa? Cô ấy không muốn gặp ông.

Nam Hoa qua cơn xúc động bộc phát đã bình tĩnh lại.

- Vĩnh biệt!

oOo

Ông Tài mệt, ông nhớ con gái, ăn không thấy ngon, ngủ không thẳng giấc. Thuốc uống vào như không uống, ông chẳng bớt tí nào.

Ông co ro trên giường tre, ho khục khặc, có lẽ nửa đêm rồi. Ông đắp mền vẫn thấy lạnh, cái lạnh từ tim gan lạnh ra, bởi nỗi nhớ con, nỗi hiu hắt buồn cô quạnh.

Hoài ơi ! Ba làm sao đi thăm con được? Ai cũng không cho, nói ba phải ở nhà, chiều nay, ông Tư đầu xóm đến thăm ba nói úp mở lạ kỳ. Có người muốn tìm cha con mình, nhưng để ổng hỏi lại cho chắc đã, bởi tin báo trong tivi, mà con thấy đó, xóm mình nghèo quá, chưa ai có cái tivi, muốn coi phải ra tận xóm ngoài. Sao ba có linh cảm thằng Nam Hoa nó về tìm con. Vái trời là nó, để ba an lòng giao con lại cho nó ra đi. Hoài ơi! Ba chết không tiếc thân già đâu con, chỉ thương con lẻ loi chờ đợi một người chưa trở lại. Hoài ơi! Mấy đêm rồi, ba nhớ lại ngày con còn bé, con quỳ gọi ba, ba ơi! Mà nước mắt người võ sĩ về chiều khóc mừng có đứa con đã khiến ai nấy cảm động. Ai cũng bắt chước ông chủ lì xì chúc mừng cha con mình, thằng Nam Hoa thì giao hẹn với ba khi đưa cho con một con heo đất.

- Để Mền là của con nữa đó ghen. Không phải một mình chú đâu.

Bây giờ một nửa linh hồn con dành cho nó mà nó chưa quay về khi có biết bao nhiêu người quay về.

Hoài ơi! Số kiếp gì con cực khổ đoạn trường đến vậy?

Con nhớ không? Ngày mình lên phường để xin cho con một cái tên. Cả ủy ban, công an sừng sốt khi nghe con mười lăm tuổi chưa có tên, họ hỏi tại sao, bà không trả lời được. Con đã trả lời thay bà:

- Vì cháu sinh ra không biết cha mẹ là ai, sống lây lất đầu đường xó chợ, cháu nhớ duy nhất một điều. Có một dòng sông, và rất nhiều bom đạn nổ, từng cột lửa tung hệ những mái nhà, chung quanh cháu đầy tiếng gào khóc. Rồi cháu có người mẹ, mẹ cháu có rất nhiều con để đi ăn xin đem tiền về cho bà. Tất cả chúng cháu đều có một cái tên "con ăn mày". Mỗi đêm về "mẹ" cháu nhíp roi mây chỉ từng đứa một.

- Con ăn mày này! Ngày nay xin được nhiều ít? Đừng có mà dẫu giếm, tao xé xác.

- Con ăn mày kia! Đồ bị ra coi, sao mặt sưng xỉa thế? Đưa tiền sưng xỉa mặt, khi ăn có sưng xỉa không?

Và cứ thế ! Tuần tự ngày này tiếp ngày kia, tháng này sang tháng khác, cháu đi ăn mày, hôm nào ít tiền bị đánh, bị gạt bớt cơm. Lúc cháu lạnh, không manh áo lạnh, lúc đói không miếng cơm no. Có những đêm phải chầu chực ở một quán ăn chỉ để tranh nhau một miếng cơm thừa, một mẩu bánh mì vụn, đời cháu không cần gì hơn cần sống, người ta gọi, chỉ gọi con ăn mày, thì cần gì có cái tên?

Mắt con ráo hoảnh, còn ba và mọi người ghen ngào. Người công an đeo nhiều sao trên ve áo đã ôm con vào tay hỏi:

- Vậy tại sao bây giờ con cần một cái tên? Con nói rõ ràng.

- Vì con đã lớn, đã có một mái nhà, một người cha cùng sốt chia ấm lạnh, có cả niềm đợi chờ hy vọng. Con đã hiểu ra, làm con người, dù nghèo hay giàu, dù ngu dốt hay có học đều phải có tên để gọi. Có tên có nghĩa là con trở thành một công dân, được đất nước, xã hội thừa nhận.

Rồi người ta hỏi con muốn có tên gì? Con quay lại hỏi cha:

- Cha ơi! Con nhớ anh Nam Hoa, vậy đặt tên gì để không quên?

Cha chưa kịp nói, người công an đeo nhiều sao đã nói:

- Anh Nam Hoa là ai? Tại sao cháu nhớ?

- Anh ấy không để người ta trả cháu về cô nhi viện, anh ấy chăm nom săn sóc cháu, và giúp cháu có một người cha, anh ấy đi rồi, nhưng anh ấy sẽ quay về.

- Anh ấy họ gì?

- Họ Bạch.

Người công an đeo nhiều sao cúi đầu, một lúc ngẩng lên:

- Vậy cháu lấy tên Bạch Hoài nhé. Hoài nghĩa là hoài niệm, nhớ lại, Bạch là họ của Nam Hoa, nghĩa là cháu nhớ mãi người con trai nhà họ Bạch. Bạch cũng có nghĩa là trắng, là tinh khiết, cháu rất trong trắng tinh khiết và tình thương cháu dành cho Nam Hoa cũng trong trắng tinh khiết, cháu bằng lòng không?

Con đã khóc nức nở nói tiếng bằng lòng... Cha cũng vậy, nhiều người cũng vậy. Hoài ơi! Ngày ấy con sung sướng muôn vàn, mười ba năm từ ngày con có một cái tên, Nam Hoa chưa quay trở lại, con vẫn đợi chờ dù héo úa mỗi mòn. Bây giờ con trên giường bệnh, sống chết chưa biết ra sao, biết nó có kịp quay về để cha con mình thấy mặt? Hoài ơi! Ông Tài gọi con, âm thầm khóc, vai gầy guộc run theo từng tiếng nấc. Ba nhớ con quá! Ước gì được đi thăm con một lần. Người cha này thật vô dụng, đã để con khổ nhọc cả đời.

Ông Tài lại ho, tiếng ho khiến một người vượt qua đường xe lửa dừng lại, đi đến.

- Bác Hai còn thức hả?

- Ai đó? - Ông Tài quệt vội nước mắt.

- Dạ con, Tâm công an đây.

Vừa nói, Tâm vừa đẩy cửa vào nhà, anh vặn cao ngọn đèn dầu, ngó ông Tài anh hỏi:

- Bác Hai đau hả? Cô Hoài chưa về sao? Đã một giờ sáng rồi.

Ông Tài thần thờ:

- Tôi đau không bằng tôi nhớ, cậu Tâm nợ! Con Hoài ho ra máu nằm ở Hội An hôm rày, tôi yếu quá không vào thăm nó được.

Tâm lo lắng:

- Chết chưa! Cháu đi phép mới về không biết chi hết. Hoài đau nặng nhẹ? Ai lo trong nó? Còn bác đau chi? Uống thuốc chưa?

- Tôi uống thuốc như uống đất cục không thấy bớt, ông bác sĩ ghé đổi thuốc hoài, hàng xóm lo

com cháo đầy đủ tôi chỉ nhớ con Hoài quá.

- Bác đau sao đi được? Để con vô thăm cổ ra nói tình hình bác nghe.

- Thăng Đức nuôi hẩn trong nớ, ngày mô cũng về nói hẩn bớt rồi, nhưng tôi không yên tâm.

Tâm ơi! Lối xóm không cho bác đi, cháu giúp bác với.

Nhìn mắt ông Tài lại nhạt nhòa, Tâm thương cảm tràn lòng, anh quyết định nhanh:

- Được rồi! Bác ráng ngủ cho khỏe, mai thằng bạn con ở thành phố đi công tác Hội An bằng xe ba càng, con nói hẩn chở hai bác cháu mình đi.

Ông Tài mừng quýnh nói lập cập:

- Thiệt hả Tâm? Con giúp bác thiệt hả?

- Dạ thiệt mà. Thuốc men cho mấy, bác nhớ cô Hoài cũng không lành đâu. Mà bác phải hứa với con, đi về ráng tịnh dưỡng, đừng thức đêm nữa hỉ?

- Bác hứa! Tâm nè! Đừng nói cho ai biết hết nghe, hàng xóm không cho bác đi.

- Bác yên chí! Có con, thôi con đi đã, xóm trên có việc.

Tâm đi rồi, ông Tài mừng quá lại không ngủ được. Ngày mai được gặp con... Ôi! Mừng chi là

mừng. Ông không thấy mệt, thấy lạnh nữa, ông thấy khỏe như ngày xưa lúc chuẩn bị lên võ đài.

Ông cười một mình trong đêm, nhớ lại thời oanh liệt cũ. Quá khứ một lần nữa kéo nhau về...

Ông nhớ hồi đó Đế Mèn bước vào tuổi mười lăm, nó đã ra dáng thiếu nữ, phải tội cứ ồm nồm, điều ông yên tâm là từ ngày lành vết thương ở ngực, nó chưa từng đau ồm gì. Ông Tài trữu mắt, đi vào giấc ngủ đầy mộng mị... Cái giá sắt cao lắm, chia làm nhiều ngăn, mỗi ngăn chứa từng hộp, từng thùng, toàn vật liệu kim khí, dưới đất toàn sắt khoanh, sắt tấm, sắt cây.

Ông Tài leo lên, ông giúp nhân viên giữ kho kiểm kê hàng, ông đếm lăm nhăm, nói vọng xuống:

- Bù lon hộp 6x HO 142 hộp LION.

Ông leo lên phía trên nữa, ông không để ý, chẳng ai để ý, giá sắt phía bên kia hàng đã bán hết, trống trơn, bên này các loại bù lon, vòng bi còn vô số, nó nặng một bên, đã hỏng chân, thêm sức nặng của ông. Cái giá từ từ nghiêng, ông la lên, muốn buông tay lại ngại sắt thép vô số phía dưới.

Người ta chạy vào, ông liều nhảy xuống, chưa kịp lăn ra đã bị mấu sắt phía dưới đâm vào lưng móc lại, rồi cái giá ngã xuống mình ông...

Khi ông tỉnh lại, từ thân người trên đã được bó bột, Đế Mèn ngồi bên giường, mắt thâm sâu không ngủ, thấy ông mở mắt nó mừng gọi thiết tha:

- Ba ơi! Nó úp mặt vào ngực ông khóc òa.

Ông vuốt tóc nó bằng đôi tay run rẩy:

- Ba không sao, con đừng khóc Đế Mèn.

Biết mình bệnh vài ngày, ông Tài nói với con:

- Số tiền ông chủ cho và tiền ba dành dụm ở trong gối, từ ngày đổi tiền, ba mua vàng cất, con lấy bán đi, lo cho ba.

Đế Mèn mở to mắt, môi run run:

- Ba nói tiền để dành sắm nhà ở riêng mà?

- Nhưng ba bệnh hoạn, con còn nhỏ, tiền đâu sống hả con? Lương gạo nhà nước để sống qua ngày, ba nằm viện, tốn tiền nhiều thứ.

Đế Mèn cắn môi, nói cương quyết không ngờ:

- Con sẽ đi làm, kiếm tiền nuôi ba bệnh, còn tiền đó, phải để dành mua nhà ba ơi! Con muốn có một cái nhà của chúng ta, dù vài miếng tôn, phen tre, vách đất cũng là nhà riêng của chúng ta.

Đôi mắt Đế Mèn nhìn ông cương quyết, long lanh giọt nước mắt khẩn cầu. Ông đau lòng gật đầu:

- Ủ, cha con mình cần một mái nhà.

Nó lo cho ông không thiếu chút gì trong những ngày nằm viện, rồi người đàn bà ấy đến, khóc, năn nỉ:

- Con cứu con bác với, bao nhiêu tiền bác cũng chịu, chỉ một bịch nữa thôi, nó sẽ sống, bác van xin con, bệnh viện không có máu này, con ơi!

Mặt nó đã xanh càng xanh, nó bịt miệng người đàn bà, kéo ra ngoài, nhưng ông đã biết. Ông hét:

- Đế Mèn!

Tiếng hét ngân dài, biến mất. Ông vùng dậy, ngọn đèn khô dầu đã tắt, căn nhà tối om, trán ông

đầm mồ hôi, thân như lửa đốt qua cơn mơ về quá khứ. Ông rên rỉ... Dế Mèn con ơi! Ông loạng choạng rời giường, mở tung cửa, đi ra, trời vẫn màu đen như mực, bụi tre gió đưa kéo kết rợn người. Người cha đoài đoạn nổi nhớ con, ông khóc, đứng sững, hướng mắt vào đêm đen.

Ngày ấy, nó đã bán thêm bạch máu, nó không chết, chỉ xanh xao thêm, người đàn bà kia cùng nhân hậu, mua chuyen cho nó một chai serum. Ông hỏi nó tại sao, nó nói, không phải chỉ cần tiền mà vì đứa bé ấy có người mẹ rất thương con, đứa bé ấy phải sống. Rồi suốt gần một năm, nó đi làm đủ mọi thứ nuôi ông, đáng cứ cao lớn, thân càng ốm xanh, duy nhất đôi mắt long lanh sáng rõ.

- Ba ơi! Chùng nào mình có nhà hờ ba?

- Ba ơi! Hôm nay giặt bốn cái mền cho bà Sáu, bà trả tiền còn cho thêm lon sữa. Có khi nó về, chân mang nhiều vết bong, nó lên tiếng rên, kể:

- Nồi cháo gà nặng quá ba, con để xuống, nó tạt ra hắt nước vào chân, bong chút xíu thôi.

Không sao!

Có hôm nó ngây thơ kể.

- Người nghèo thường tốt bụng hơn người giàu đó ba. Ông chủ đi dạy học, ông nói với mấy chú thợ cho con phụ hồ, tại con nghèo, ba bị bệnh. Chú thợ chỉ sai con làm việc nhẹ, hôm nay phát lương cho thêm con hai chục ngàn đồng. Ông chủ thì cứ rầy, nói con ăn nhiều vô cho mập thêm một chút.

Nhưng cũng có hôm nó về mặt rươi buồn, hỏi gì cũng không nói, ông giận nó, nó năn nỉ rồi than.

- Ba ơi! Mà tại sao phải buồn! Đòi có người tốt kẻ xấu, con lăn lộn kiếm tiền làm sao gặp người tốt mãi phải không?

Rồi bác sĩ nói ông lành bệnh. Rồi ông đi kiếm miếng đất để xây cho con một mái nhà. Rồi ông... Nhưng dòng hồi tưởng trong trí nhớ ông Tài tản mạn, ông choáng váng, xầy xẩm, cố níu tay vào một cái gì, nhưng không có, ông ngã xuống, mùi đất nồng kéo ông thêm vài giây cảm nhận, trong trí nhớ ông chỉ còn đọng lại gương mặt Dế Mèn loạng nước mắt khi nhận cái tên mới Hồ Thị Bạch Hoài.

Ông bấu tay xuống đất, trong lòng ông tiếng gọi thiết tha không thốt được nữa. Ông muốn gọi Nam Hoa về với Dế Mèn của ông, nhưng từ nay ông chẳng bao giờ gọi được nữa.

Chương 18: Dế Mèn

Trong cô, hình ảnh người đàn ông ấy cứ hiện ra, đôi khi xóa cả bóng hình Nam Hoa, giọng nói sôi nổi, trầm ấm át cả giọng trẻ con, bướng bỉnh, lạnh lạnh của Nam Hoa. Trời ơi! Có phải là tình yêu không?

Nếu vậy, ta đã phản bội Nam Hoa của ta rồi. Bạch Hoài!

Sắp mòn mỏi như đèn cạn dầu còn tơ tưởng điên rồ, mi thật không xứng với lời của Nam Hoa.

Nhưng... anh ấy đã không quay về, còn "người ta" nói lên một tình yêu nồng nàn, cuồng nhiệt.

Bạch Hoài!

Điên chưa? Có tiếng yêu nào đâu? Chỉ là thương hại tấm thân tàn của mi thôi. Nhìn lại mi xem, có gì để "người ta" yêu thương chứ? Nhưng... có phải duyên nợ không? Người ta tên Bạch, có tên trong tên của mình, nếu chẳng yêu sao đôi mắt có đuôi nhìn mình đắm đắm vậy?

Cái nhìn khiến mình bủn rủn tay chân, "người ta" lại lăn lộn tìm mình, chẳng kể mình mắc bệnh nan y, mở khẩu trang trò chuyện, giọng "người ta" khiến mình thấy ngực không còn đau, lưng không còn nhức. Ôi! Giá "người ta" không xúc phạm đến Nam Hoa của mình, hẳn mình còn muốn nghe hoài lời mật ngọt rót bên tai. Ba ơi! Con gái của ba chao đảo lòng rồi, đã quên lời thề suốt đời chờ đợi. Ngày nào ba vào đây thăm con, nếu biết, ba có buồn con không?

Ba ơi! con nhớ ba lắm. Con muốn ba đến đây, nhưng sợ ba yếu già dễ lây bệnh. Đức nói ba đang uống thuốc, Đức giấu con không nói ba đau, nhưng con biết ba đau, bởi trời cuối thu đã chuyển đông rồi.

Ba ơi! Đức quá tốt, quá yêu con, con thật khổ tâm khó nghĩ, ba ơi, làm sao từ chối sự giúp đỡ của Đức được.

Rồi đây, ơn nghĩa, tình yêu, biết sao đền trả nếu con sống được hả ba?

Cô gái thiếp ngủ, lúc mở mắt dậy, nắng đã sáng rực thềm, Đức ngó cô cười tươi.

- Anh thấy Hoài sáng nay khỏe nhiều, bác sĩ cho chuyển sang phòng điều trị.
- Vậy Hoài có thể lành bệnh phải không?
Đức quả quyết:
- Chớ sao. Chắc chắn à! Không chỉ có thể đâu. Bác Hai biết được hẳn mừng lắm. Đức lảng xảng lo cho Hoài từng miếng nước, chiếc khăn lau mặt, Hoài cảm động lẫn buồn.
- Anh Đức! Hoài...
- Anh hiểu Hoài muốn nói gì. Anh không đòi hỏi gì cả, mỗi ngày thấy mặt em là anh vui rồi, anh chỉ mong em đừng lạc lòng với người con trai sang trọng đó, kẻ giàu sang, quyền thế không có tình yêu chân thật đâu.
- Sao anh nói vậy? Anh làm như Hoài...
Đức xua tay:
- Anh không nghĩ vậy. Hoài lúc nào cũng là Hoài, không ham mê sang giàu. Anh chỉ lo...
- Anh lo gì?
Đức có chút xót xa:
- Nếu là tình yêu thì không ngăn trở được.
Nhìn mặt Đức, Hoài chết cả lòng, bất giác cô nắm tay người con trai, nói như thề.
- Không đâu! Đòi Hoài chỉ yêu người đã đi, nếu ngày nào quên được, Hoài không là Hoài. Hoài không đáp được tình anh, nhưng Hoài không lấy chồng vì lấy chồng sẽ đem buồn khổ lại cho anh, điều Hoài không muốn.
Bàn tay gầy và câu nói khiến Đức rạng rỡ nét vui, tay anh tìm cơ hội quẩn quýt tay Hoài, kể cả khi cô ngồi xe lăn chuyển qua khu điều trị.

oOo

Chiếc xe ba càng chạy tốc vào đứng lại. Anh công an trẻ tuổi đâm bổ tới chỗ anh y tá và Đức đang đẩy Hoài đi, anh nói gấp gáp:
- Phòng bệnh nặng đâu?
Đức ngạc nhiên, bởi phòng chỉ có Hoài nằm:
- Anh hỏi có chuyện gì?
- Nhắn tin với cô Hoài, ba cô ấy đã chết.
Hoài tối sầm mắt mũi. Anh công an định bảo đừng nói thẳng với cô Hoài, phải nói qua người chăm sóc và bác sĩ để liệu định. Nhưng anh há miệng bởi cô gái ngồi trên xe lăn gào lên.
- Ba ơi!
Cô chồm lên, tay ôm ngực, tức không thở nổi. Cô há miệng, ho khan, gấp gáp, mắt lơ dờ rồi cô thổ ra bùm máu, đầu ngoẹo qua, bất tỉnh. Đức và anh y tá chết điếng, điên cuồng đẩy xe chạy trở lại phòng cấp cứu, bỏ mặc anh công an đứng vò đầu bứt tóc. Cùng lúc, một chiếc xe Toyota rẽ vào, bước xuống xe là ông Lê Cương. Sáng nay, Diễm Quỳnh từ bệnh viện gọi qua Danamexco báo tin Nam Hoa nằm viện. Ông và Thành vào thăm, Nam Hoa yêu cầu ghé thăm Hoài thay anh.
Thật ra, Nam Hoa không yêu cầu, ông Cương cũng ghé, chẳng hiểu sao mới nhìn cô, ông đã thấy thương mến trong lòng. Ông lái xe với tốc độ khá nhanh đến đây, vừa kịp thấy nhân viên bệnh viện nháo nhác. Một cảm giác không lành đến trong ý nghĩ, ông rảo bước nhanh đến nơi Hoài nằm.
Bác sĩ, y tá vây quanh cô gái, áp dụng mọi biện pháp ngăn xuất huyết, serum, thuốc chích, chuyển tới tấp vào cô.
Hoài đã hôn mê.
Ông Cương bị giữ lại ở cửa, cả Đức. Ông hỏi Đức:
- Chuyện gì? Tại sao cô ấy như vậy?
Đức nói như mất hồn.
- Anh công an không biết cô ấy là Hoài, nên nói chuyện ba cô ấy chết. Cô ấy gào lên, thổ huyết rồi hôn mê.
Ông Cương hỏi giật giọng:
- Tại sao ba cô ấy chết?
Đức lắc đầu, mắt cứ đăm đăm nhìn vào chỗ Hoài nằm.
- Tôi không biết, bác Hai thường đau yếu, nhưng trước khi về đây chăm sóc Hoài, tôi đã nhờ bác sĩ đến khám, cho thuốc thường xuyên. Còn chuyện ăn uống đã có mấy dì hàng xóm lo lắng.

Thấy Đức bồn chồn, mặt đỏ chạch, ông Cương nói nhanh:
- Nhà cô ấy không còn ai phải không? Sao anh không về thay cô ấy lo an táng cho ông?
- Tôi chẳng biết tính sao, nếu cô ấy tỉnh, nhất định về lo cho cha. Cô ấy thương cha lắm. Giờ cô ấy hôn mê, tôi sợ...
Ông Cương hiểu lòng chàng trai:
- Cô ấy không chết đâu, nếu anh tin tôi, cứ để cô ấy ở đây, có tôi chăm sóc, khi tỉnh lại, thấy anh thay cô trả hiếu cho cha hẳn cô ấy vui lòng.
Đức vẫn ngần ngừ, ông Cương nói tiếp:
- Tôi coi cô Hoài như con, anh yên tâm đi, với cô ấy hiếu đạo lớn nhất, anh hiếu mà. Đức cần đến nát môi, rồi gặt đầu:
- Phải. Tôi về để lo cho bác Hai mồ yên mả đẹp. Hoài nhất định muốn thế. Ông hãy thay tôi chăm sóc Hoài cẩn thận.
Đức nhìn chằm chằm vào nơi Hoài nằm rồi cầm đầu chạy đi.
Ông Cương thở ra, vừa lo cho Hoài vừa ngẫm nghĩ: Cô gái gầy nhom, mang bệnh này, có hấp lực gì để cả hai chàng trai tuyệt vời ấy đều yêu tha thiết. Ngay cả ông cũng thương và lo lắng vô cùng. Hoài! Cái tên mang nỗi nhớ mệnh mang. Ôi! Giá nó đúng là con ông. Sau cấp cứu, Hoài ngưng xuất huyết. Ông Cương đến thẳng giám đốc, yêu cầu điều trị cô bằng mọi phương tiện tốt nhất, cả việc mua ngoài các loại thuốc men, dung dịch truyền. Viên giám đốc bệnh viện đoan chắc với ông mọi điều ông mới trở về nơi Hoài nằm. Suốt ngày hôm ấy, ông thay Đức ngồi canh Hoài, trừ giờ đi ăn, điện thoại về báo tin cho Thành biết nhưng bảo đừng kể lại với Nam Hoa.

Chương 19: Nam Hoa - Diễm Quỳnh - Thiếu Kỳ

Nam Hoa hỏi ông Thành lần thứ mười.
- Cô ấy đỡ nhiều chưa? Ông Cương ở trong đó à?
Ông Thành trả lời lần thứ mười.
- Đỡ nhiều, anh Cương ra vô hoài, anh yên tâm. Cô ấy còn hỏi tại sao không thấy anh? Nam Hoa mừng đến nỗi làm cho Diễm Quỳnh đứng bên cửa đổi nét mặt, tim cô như bị ai bóp chặt.
- Thật không? Cô ấy hỏi tôi à? Cô ấy biết tôi đau không?
Thấy ông Thành gặt đầu, Nam Hoa than:
- Nằm đây ba ngày, tôi tưởng ba năm, tôi phải về thôi. Thiếu Kỳ và đoàn khảo sát thiết kế sắp qua. Tôi không có thời gian đi thăm cô ấy rồi.
- Anh yên tâm! Bệnh đó điều trị rất dài ngày, có khi cả năm, anh không thiếu thời gian đâu.
Ông Thành ra về, Diễm Quỳnh lại gần, giọng cô đều đặn lạnh lùng:
- Thưa ông Bạch! Tôi đã điện thoại cho bà Tổng giám đốc, nói đúng lời ông dặn.
- Cảm ơn cô. Mẹ tôi biết tôi bệnh cũng chẳng ích lợi gì. Còn Thiếu Kỳ?
- Sáng mai ông Lưu sẽ có mặt tại Đà Nẵng.
- Rất tốt.
Diễm Quỳnh nhìn chòng chọc vào Nam Hoa:
- Rất tốt vì từ nay, tôi biến ra khỏi đời ông phải không?
Nam Hoa bối rối:
- Không phải. Vì công việc thôi.
Diễm Quỳnh nhếch môi cười nhạt:
- Ông bảo tiếc vì không có thời gian thăm Hoài của ông mà?
Nam Hoa khó chịu. Lạ thật, nói tới Hoài, anh lại kè né Diễm Quỳnh:
- Cái gì Hoài của ông? Tôi thuần túy muốn giúp đỡ cô ấy.
Diễm Quỳnh gay gắt không kèm giữ:
- Ông nói dối, ông đã yêu con nhỏ ho lao đó, bất kể cả thần tượng xây trong lòng từ mười sáu năm. Ông phản bội Để Mèn, ông cũng chỉ là kẻ tầm thường đâu biết đến thủy chung? Nam Hoa tái mặt, câu nói của Diễm Quỳnh như nhát búa đập vào đầu anh. Trán anh lấm tấm mồ hôi, đầu đau nhức. Cô ấy nói đúng, ta đã phản bội Để Mèn để yêu người khác, ta không xứng đáng với hai tiếng thủy chung. Ta tồi tệ, trong mọi ý nghĩ, từng đêm, Hoài át mất hình bóng Để Mèn. Để Mèn ơi! Tha lỗi cho anh.
Diễm Quỳnh vẫn lạnh lùng nhìn Nam Hoa thần thờ, anh ốm đi qua mấy ngày bệnh, duy lòng

nhớ thương càng nhiều, càng lẫn lộn giữa hai con người ấy. Một đứa bé con và một con nhỏ ho lao.

Bạch Nam Hoa! Anh sĩ nhục tôi. Kỷ niệm xưa rất đáng trân trọng, nhưng anh đã đem con nhỏ ho lao đó vào tìm gạt tôi ra ngoài, tôi sẽ không quên, cả cái tát đêm nào. Diễm Quỳnh ngày nào không rửa được mối hận tình này thì không trở lại Hồng Kông. Giọng Nam Hoa cắt ngang dòng suy nghĩ của cô thư ký đã yêu và hận.

- Diễm Quỳnh! Cô nói đúng, tôi đã phản bội Đế Mèn của tôi, chiều nay xuất viện, đợi Thiếu Kỳ qua, tôi sẽ toàn tâm hoàn thành công việc xong, thì bắt tay tìm Đế Mèn. Với Hoài, tôi phải giúp đỡ bằng tiền bạc, bên cô ấy, có một anh chàng rất tốt. Diễm Quỳnh đứng lên:

- Thưa ông Bạch! Điều ấy chẳng liên quan gì đến tôi.

- Tôi biết tôi chỉ muốn khẳng định vị trí Đế Mèn trong tim tôi. Cô Diễm Quỳnh! Cô đi đâu chơi đi, tôi muốn một mình.

oOo

Hôm sau, Thiếu Kỳ và đoàn kỹ sư khảo sát thiết kế gồm sáu người về tới Pacific Hotel. Nam Hoa đón tại phòng khách vẫn với phong độ hơn người, lịch thiệp, vui vẻ. Diễm Quỳnh không hé môi về chuyện Nam Hoa đau, nhưng Thiếu Kỳ nhìn biết ngay. Nam Hoa ốm nhiều, mắt sâu, thỉnh thoảng vành môi mím chặt hẳn về chua chát, điều đó thật không có ở Nam Hoa bao giờ. Họ nghỉ buổi trưa, chiều làm việc ngay. Dù đoàn kỹ sư đã được tường trình, Nam Hoa vẫn nói lại tất cả một lần nữa, sau cùng nhấn mạnh.

- Ngày mai! Ta bắt đầu làm việc với Danamexco và nhóm kỹ sư thiết kế Viện xây dựng Việt Nam. Trên đất nước họ, dĩ nhiên họ am tường địa thế hơn chúng ta, biết nhiều về mảnh đất ta chuẩn bị dựng nhà máy hơn, hãy lắng nghe họ, theo sát họ, cùng phối hợp, sàn lọc tìm ra đề án tối ưu có lợi đôi bên.

Một người nêu câu hỏi thiết thực.

- Thưa ông Bạch! Trong thời gian làm việc, Việt Nam sẽ gọi thông dịch chứ ạ?

- Có lẽ vậy, bởi đoàn ta có sáu người, mà tôi, Thiếu Kỳ, Diễm Quỳnh có ba người biết tiếng Việt. Tuy vậy, cũng có lúc phối hợp làm chung không cần nhờ thông dịch viên. Diễm Quỳnh hỏi thật bất ngờ:

- Thưa ông Bạch! Ông định giữ tôi lại cho đến khi xong đồ án ư?

Thiếu Kỳ nhìn hai người chăm chú. Chuyện ấy xảy ra và Diễm Quỳnh thất bại. Về mặt cô nói lên điều ấy. Nam Hoa ghê thật.

Nam Hoa gạt đầu:

- Phải! Ngày nào về lại Hồng Kông, cô không còn là người của Chấn Hưng công ty. Nam Hoa làm việc với các kỹ sư đến chiều, sau đó thông báo, sáng mai vào lúc bảy giờ ba mươi phải làm việc với công ty Danamexco anh tuyên bố cuộc họp kết thúc. Mười tám giờ, họ ăn cơm tại Restaurant Thanh Lịch để mừng ngày đầu tiên đến Việt Nam, họ khiêu vũ đến hai mươi hai giờ ba mươi mới về Hotel.

Hai mươi ba giờ, Thiếu Kỳ vào phòng Nam Hoa đề nghị nói chuyện tay đôi.

oOo

Anh xuất thân nghèo khổ, nhờ bản tính sắt đá, cương quyết lẫn lạnh lùng, anh vượt qua mọi gian lao, cơ cực để trở thành luật sư. Một phần có nhờ sự quen biết với Nam Hoa, để làm luật sư cố vấn pháp luật cho Bạch gia Chấn Hưng, thay thế luật sư lỗi lạc Quan Chí Thường trong tương lai. Hồi ấy, ba năm liền, anh theo Quan Chí Thường tôn ông làm thầy, đối xử hơn cha con, nên ông truyền dạy nghề nghiệp cho anh hết.

Để được về làm phó giám đốc cho Nam Hoa, trong ba năm ấy, anh vừa học ở Quan Chí Thường vừa học ngành luyện kim tổng hợp. Sau hai tháng, từ lúc được công nhận luật sư chính thức ở Luật sư đoàn tòa thượng thẩm và lấy xong bằng kỹ sư, Lưu Thiếu kỳ được chính thức bổ nhiệm làm luật sư cố vấn Bạch gia Chấn Hưng công ty kiêm phó giám đốc kinh doanh cho Nam Hoa. Ba mươi tuổi, anh có năm năm đạt thành danh vọng, giới kinh doanh Hồng Kông hể nhắc đến Bạch Nam Hoa, viên giám đốc trẻ tuổi tài coa, là nhắc tới Lưu Thiếu Kỳ. Bởi bất cứ một kiện tụng nào anh đều thắng, cuộc làm ăn nào có anh là phải lãi to.

Ba mươi tuổi, anh có tất cả những gì người ta khó có được, riêng trái tim vẫn khô cứng lạnh băng, người ta không chỉ ngạc nhiên về Bạch Nam Hoa, còn bàn tán mãi về Lưu Thiếu Kỳ. Có kẻ

ác mồm còn nói:

- Chắc con út Bạch gia và họ Lưu đồng tình luyện ái, họ đi với nhau một bước không rời mà. Điều đó đúng, chuyện một bước không rời, nhưng đồng tình luyện ái thì không, bởi sau gương mặt lạnh lùng của anh, sau vẻ khinh khỉnh với mọi người con gái đẹp, anh cũng có trái tim oằn oại yêu thương mà không thể thốt ra lời.

Người ta nói anh tim lạnh, đi với Nam Hoa đến bất cứ nơi nào. Nam Hoa với vẻ hòa hòa, phong nhã có rất nhiều con gái theo đuổi thì anh thản nhiên bằng giọng nói giễu cợt mỉa mai bắt các cô gái xa rời anh.

Anh là vậy đó, Nam Hoa là vậy đó. Hai người rất giống nhau ở một chuyện mà bây giờ anh mới biết rõ hơn. Nam Hoa không lấy vợ vì yêu cô bé ngày xưa tên gọi là Dế Mèn. Nam Hoa không hề rằng kể với anh và anh cũng không nói với bạn, anh yêu Diễm Quỳnh. Vì vậy anh cũng không lấy vợ.

Anh yêu cô từ năm cô mười tám tuổi. Buổi sinh nhật ấy anh đi với Quan Chí Thường, thấy cô, anh yêu ngay, cô cười với mọi người, anh tưởng cô cười với anh. Rồi anh biết Diễm Quỳnh si dại Nam Hoa, ngay từ ánh mắt đầu tiên, trong khi Nam Hoa chẳng hề hay biết. Anh chôn tình yêu trong lòng, để mắt nhìn, theo dõi cô sẽ làm gì chiếm trái tim Nam Hoa.

Anh phục cô quá, một cô gái xinh đẹp, có nghị lực phi thường. Để đạt kết quả, cô không bỏ sót cơ hội nào dù bé tí tẹo. Sao cô giống anh thế? Giống không tưởng, hai hình hài khác nhau mà mọi điều làm rất giống nhau, anh càng phục, càng yêu, càng lạnh lùng xa lánh cô, chờ cô chinh phục Nam Hoa. Ôi! Nếu cô làm cho Nam Hoa yêu cô được, anh càng phục càng yêu hơn dù chết cả tim mình.

Thiếu Kỳ là vậy đó, rất lạ kỳ với bất cứ ai. Đến chết Diễm Quỳnh chẳng thể biết tại sao đêm ấy cơ thể cô cũng khát khao dục vọng dù không yêu Thiếu Kỳ.

Bởi anh đã ôm cô bằng tình yêu và lòng khao khát của tám năm thầm lặng, anh lại là một người đàn ông ngoại hạng ở hình thể lẫn tâm hồn. Vòng tay anh, cơ thể anh, bờ môi nóng sốt của anh chạm vào người mình yêu làm gì không khiến cô rã tan ý chí, để khao khát anh. Vậy mà anh dừng lại, đóng vai người ngoài cuộc, ngồi nghe cô tâm sự đã yêu Nam Hoa như thế nào. Đến trước ngày về, anh đánh luôn canh bạc tình yêu.

Nhưng Diễm Quỳnh đã thua canh bạc ấy. Diễm Quỳnh! Đến bao giờ em mới sáng mắt ra thấy Lưu Thiếu Kỳ này? Anh đã thề, nếu em không đến với anh bằng chính đôi chân và trái tim thì anh không cần em. Bởi vì anh vẫn sống dù không có tình yêu. Nam Hoa biết tính bạn, anh tự rót rượu ra ly uống một mình, đây không phải đêm đầu tiên từ ngày hai người quen nhau, Thiếu Kỳ yêu cầu nói chuyện với anh lúc 23 giờ. Anh chờ đợi, tay rút đoá hoa hồng trắng cắm ở bình hoa đưa lên hôn nhẹ.

- Cậu ốm phải không Nam Hoa?

- Cậu biết! Tại sao còn vào đây giờ này?

- Cậu quyết định đưa Diễm Quỳnh ra khỏi Bạch gia Chấn Hưng?

Nam Hoa ngó Thiếu Kỳ:

- Điều ấy cô ta đã đồng ý với tôi, nhưng tại sao cậu đề cập đến chuyện này?

- Vì trước lúc qua đây, tôi có chuyện với Tổng giám đốc phu nhân.

Nam Hoa bình thản:

- Mẹ tôi nói gì với anh?

.....

Nhận điện thoại của bà Ngọc Mai, Thiếu Kỳ đến ngay.

Bà tiếp chàng ở phòng khách riêng của bà, rất sang trọng, ấm cúng.

- Bác nói chuyện với cháu trong tính cách gia đình.

- Bác cứ dạy.

- Nam Hoa chưa tìm ra Dế Mèn chứ?

- Lúc cháu về đây thì chưa, nhưng Nam Hoa đã nhả tin ở truyền hình và nhờ chính quyền thành phố tìm kiếm.

- Theo cháu, có tìm được không?

- Nếu cô ấy còn ở đó thì được.

- Nếu nó tìm được mà cô ta chưa lập gia đình, thì theo cháu cuộc hôn nhân có gây điều tiếng gì cho Bạch gia không?

- Nếu không ai nói cho mọi người biết Đế Mèn ở Việt Nam là thế nào.

Bà Ngọc Mai thở ra:

- Đó là điều bác cần nói với cháu, Diễm Quỳnh đã yêu Nam Hoa bằng một thứ tình yêu vượt thời gian, như Nam Hoa yêu Đế Mèn vậy. Nó từng thề sẽ chiếm được trái tim Nam Hoa và bác có hứa giúp nó, lúc ấy bác không nghĩ rằng thằng con bác lại yêu một cách kỳ lạ ngay ở thời thơ ấu. Ngày nó chuẩn bị qua Việt Nam, bác mới kể Diễm Quỳnh nghe chuyện Đế Mèn, cả chuyện bác đến cô nhi viện tìm hiểu thân thế và biết nó đi ăn mày, bới rác ở khắp Đà Nẵng, được người ta đưa về đó bằng sự bắt buộc.

.....

Nam Hoa đứng bật dậy, mắt tóe lửa giận:

- Mẹ tôi nói cả điều đó với Diễm Quỳnh?

- Phải. Và bà lo ngại, nếu anh quả thật gặp lại Đế Mèn, đi tới hôn nhân thì danh dự Bạch gia Chấn Hưng sẽ bị một tay Diễm Quỳnh vùi dập.

Nam Hoa bóp nát cành hồng trong tay, gai hồng đâm lòng bàn tay anh chảy máu mà anh không biết đau.

- Mẹ tôi còn nói gì nữa không?

- Còn.

... Bà Ngọc Mai đứng lên tựa vào cửa nhìn ra vườn hoa, nói buồn buồn:

- Bác năm nay 52 tuổi, có con từ thuở mười sáu, đi khắp Trung Hoa, Việt Nam tìm nơi sinh sống, bác từng gặp nhiều nỗi khổ, gặp nhiều chuyện tình ngang trái, nhưng Nam Hoa vẫn đem lại cho bác chuyện không ngờ. Bác cứ ngỡ nó vì công danh sự nghiệp không để ý chuyện gái trai, bác thấy Diễm Quỳnh tài sắc vẹn toàn, nên muốn vun xới cho nó, chiếc vòng gia bảo còn lại bác đã thay nó tặng Diễm Quỳnh làm vật đính ước của Bạch gia. Nam Hoa nghiến răng để khỏi bật ra tiếng nguyên rủa. Thiếu Kỳ kể tiếp:

- Bác là mẹ sao không hiểu tính Nam Hoa, giờ cậu ấy biết việc này, chắc gay lắm. Bà Ngọc Mai vò nát khăn hoa trong tay mình:

- Nó thật đáng sợ, suốt mười sáu năm không một lời nhắc tới Đế Mèn, trong Bạch gia, căn phòng nó ở không một ai được đặt chân vào. Bác chỉ gặp nó ban ngày, ngay nhà mình, còn ban đêm chưa từng thấy nó ngủ ra sao. Rồi hôm nó đi chỉ một câu nói nó làm bác chết điếng trong lòng. Nó nói, mười sáu năm chờ đợi, bây giờ nó sẽ đem Đế Mèn về làm nàng dâu út Bạch gia.

- Ý bác trai ra sao?

- Ba nó không phản đối, chỉ nói nếu Đế Mèn đã có chồng thì xây dựng một cơ sở vật chất cho chú Tài để chú an hưởng tuổi già. Riêng thằng Nam Sơn, con vợ nó, con Ngọc Lan đều phản đối.

- Hôm nay bác gọi con đến, bác cần gì ở con?

- Cháu hãy thay bác nói cho Nam Hoa nghe chuyện này, đừng để chuyện lọt vào tai bác Tài, nói nó làm cách nào xử cho mọi chuyện êm đẹp.

- ... Nam Hoa đó là lời bác gái yêu cầu.

Đã nửa đêm, Nam Hoa ôm đầu suy nghĩ, anh hỏi:

- Theo cậu, Diễm Quỳnh có làm thế không, nếu tôi gặp lại Đế Mèn?

Thiếu Kỳ búng tay nhún vai:

- Cô ấy sẽ làm tất cả mọi điều để có cậu hoặc phá tan thanh danh Bạch gia rửa hận tình. Nam Hoa thấy mệt, anh than:

- Mẹ tôi đã làm một điều dở tệ. Thiếu Kỳ, cậu giúp tôi đi.

- Tôi giúp gì cho cậu được?

Nam Hoa nổi khùng:

- Còn chối! Cậu chẳng đã yêu Diễm Quỳnh đến chẳng thềm lấy vợ sao?

Thiếu Kỳ ngớ người:

- Nam Hoa!

- Nam Hoa cái con khỉ! Cậu tưởng tôi đui à? Tôi nói cho cậu biết, dù tôi không gặp lại Đế Mèn, tôi cũng chẳng lấy Diễm Quỳnh đâu.

Thiếu Kỳ lại nổi khùng:

- Cậu coi tôi là hạng đàn ông gì đi rước của thừa nhà cậu? Cô ta có yêu tôi thì tự tìm đến tôi, bằng không tôi không cần.

Nam Hoa sùng sốt:

- Cậu tự cao đến không thèm chinh phục?
- Âu Dương gia là cái thá gì mà để người ta bảo tố đèo bồng.
Thiếu Kỳ uống cạn ly rượu rồi rót ly khác, Nam Hoa lắc đầu:
- Cậu ghê gớm hơn tôi tưởng nhiều.
- Cầm cậu hé răng nói với Diễm Quỳnh. Nam Hoa! Tôi có linh cảm cậu sẽ gặp lại Đế Mèn, vậy vụ chiếc vòng đính ước, cậu tính sao?
Nam Hoa cắn môi:
- Tôi mong Diễm Quỳnh không như cậu nghĩ. Chiếc vòng đính ước có thể thành vòng nhận con gái nuôi được không?
- Mong được vậy.
Thiếu Kỳ đứng lên:
- Nam Hoa! Cậu đủ sức làm việc ngày mai chớ?
- Đủ! Vì công việc là công việc.
Thiếu Kỳ rời phòng Nam Hoa. Đêm khuya không khiến anh buồn ngủ.
Diễm Quỳnh cách anh một bức tường mà anh phải nhớ, phải nghĩ về.
Mưa thu lất phất ngoài khung cửa, Thiếu Kỳ quên đi bóng hình người con gái để nhớ tới ngày mai.
Ngày mai, trên thành phố này sẽ có những cơn mưa chiều ấy gây trở ngại cho công việc khá nhiều.

Chương 20: Đế Mèn - Đức

Cái số Hoài chưa chết hoặc giả sự chăm sóc tận tình của bác sĩ, y tá và cả ông Cương nên Hoài tỉnh lại.
Cô gào khóc đòi về đưa cha đến nơi an nghỉ cuối cùng. Cô đứng lên, ngã xuống, ông Cương đỡ cô, an ủi, khuyên nhủ nhưng vô ích, cuối cùng người ta làm cô mê đi. Thêm hai giờ nữa, từ lúc cô tỉnh lại, vô số serum, thuốc đi vào cơ thể cô. Lúc cô mở mắt ra, Đức và toàn bộ người ở đội một nơi cô làm đang nhìn chăm chăm vào cô, trước ngực áo anh một mảnh băng tang.
Hoài lịm đi, cô khóc không tiếng nước mắt, dì Lành và mọi người đều khóc theo. Đức nói nhỏ:
- Để anh cài băng tang cho em.
Đức cài lên ngực áo Hoài mảnh băng tang bằng đôi tay run của mình, anh kể cô nghe giọng đều đều:
- Bác chết không đau đớn gì, có lẽ bị trúng gió, anh Tâm công an khu vực đi ngang thấy bác nằm ngay cửa nhà. Anh nói, định sáng đó đưa bác vào bệnh viện thăm em. Đám ma bác rất ấm cúng, trọng thể, bởi em vắng nhà nên địa phương và công ty lo hết. Hoài! Em ráng tỉnh dưỡng, anh xây mộ bác rất đẹp, ngày nào em khỏe, anh sẽ đưa em về thăm. Đức ngập ngừng rồi nói tiếp:
- Hôm đưa đám, không có em, anh thay em làm hiếu tử, đội mũ rơm, cầm gậy tang, ôm hình bác đi sau quan tài. Hoài! Bác mất cũng ấm cúng lắm em.
Hoài vẫn khóc, cô chẳng thể nói được lời gì. Cô không còn thấy ai, chỉ thấy trước mắt, cha già mắt nhắm, thân ốm yếu nằm chết ở thềm đất lạnh. Cha ơi! Con muốn chết theo cha. Con thật bất hiếu, giá con đừng ôm nỗi đợi chờ mười sáu năm, giá con ưng ai đó, để cho cha khỏi chịu cảnh đói nghèo, thì làm gì cha chết ở tuổi này, chết mà không thấy mặt con, chết khi chưa một ngày hưởng cảnh an nhàn. Cha ơi!
Cô gái vẫn khóc, nước mắt như suối không nguồn, không ai bảo cô nín, hết người này sang người kia nắm tay cô, vuốt tóc cô rồi lặng lẽ ra về. Còn lại Đức với ông Cương.
- Cảm ơn ông đã hết lòng chăm sóc cô ấy.
Ông Cương chăm chú nhìn chàng trai, chẳng có lời gì để diễn tả hết tấm lòng và tình yêu của chàng trai này dành cho cô gái. Cô ta thật bất hạnh và cũng thật hạnh phúc. Nhưng liệu cô có yêu chẳng? Đã có người thứ ba xen vào giữa họ, đôi mắt cô ta nhìn Nam Hoa cho biết cô ta không hững hờ. Lại thay cho tình yêu.
- Cô ấy nhất định bình phục, cậu cứ yên tâm, giờ tôi phải về, công việc đang chờ.
- Ông làm ở Danamexco?
Một thoáng lưỡng lự ở ông Cương. Chúc quyền thường làm người ta xa cách nhau.
- Phải !
- Ông Bạch đó là gì của ông?

- Em trai tôi. - Ông Cương chẳng thể nói khác.
Đức cúi đầu, ngẩng lên:
- Ông có thể nói với em ông, để chúng tôi được bình yên trong hạnh phúc giản dị này không? Hoài ráo khô nước mắt, nhìn sững hai người đàn ông. Cô định lên tiếng, lại nghẹn lời, tấm chân tình của Đức quá sâu rộng.
Ông Cương khẽ lắc đầu:
- Tôi không thể nói, nó rất độc lập, nếu anh yêu, muốn giữ tình yêu, anh phải chiến đấu và chinh phục.
Đức cắn vành môi khô. Ông Cương nắm tay Hoài:
- Hai ngày chăm sóc cô, với tôi là niềm vui to tát, tôi xem cô như con gái mình, cô hãy dừng cảm, đời ai không một lần chết, như tôi muốn chết có được đâu. Cô còn trẻ tuổi, hãy lấy lại nghị lực vượt qua bệnh tật, cha cô ở tuổi vàng chắc cũng muốn cô như vậy. Hoài, mắt mờ lệ vì xúc động, vì người đàn ông này rất chân tình, ông với cô chưa chuyện trò gì, vậy mà nhìn ông, cô thấy lòng rào rạt yêu thương.
- Cảm ơn ông! Tôi cố gắng theo lời dạy.
- Tôi sẽ trở lại thăm cô.
Ông Cương trở gót. Đức tiễn ông ra... Hoài nhắm mắt khi lòng cô tràn ngập đau thương và giông tố loạn cuồng. Cô thương cha đoài đoạn, cô hận mình bất lực nằm đây không thể vượt mắt cha lần sau cùng. Cô rối bời gan ruột trước tấm chân tình của Đức. Cô không yêu! Không yêu! Mà cô chẳng thể khước từ anh từ hôm nay.
Nam Hoa! Anh ở đâu? Anh thật tàn nhẫn, bỏ em một mình, giá bây giờ anh ở bên em chớ không là Đức, chắc em chẳng đau khổ dần vật thể này. Anh quên em rồi ư? Quên con bé Để Mèn chờ đợi anh 16 năm.
Hay anh giận em? Bởi em đã để lòng rung động trước người con trai khác. Nam Hoa! Em yêu anh, chớ chẳng phải anh ta, em tự hỏi lòng mình rồi. Anh ta có đôi nét rất mơ hồ giống anh ngày xưa. Em từng vẽ lên hình bóng anh trong tâm trí, nhưng em không vẽ được. Duy đôi mắt anh, em nhớ mà thôi. Anh ta giống anh vài phần từ đôi mắt, đôi mắt có đuôi dài, sâu, mở to khi gặp chuyện bất ngờ. Anh ta đã bồng em trên tay, cứu giúp em, giọng nói anh ta rất dịu trầm ấm, dịu dàng, em từng mong khi gặp lại anh, anh sẽ nói với em bằng giọng nói ấy chớ không phải giọng trẻ con lạnh lạnh hồi xưa.
Anh ta đến đây, lúc em vừa qua cơn mơ gặp lại anh, em chợt nghĩ phải chăng anh ta là anh. Em hỏi, để rồi thất vọng. Anh ta là người Việt Nam, đi với anh trai có chức lớn ở một công ty lớn. Nam Hoa! Em ghét anh! Anh tại sao không bằng anh ta chớ? Và em đã rung động trước bao lời nói thắm đượm ý tình. Anh thể bên em suốt đời lại bỏ đi, anh nói ưng em, mà không về cưới em làm vợ. Vì anh, em cự tuyệt bao tình yêu để sống cảnh đói nghèo để giờ cha chết trong đơn lạnh. Nam Hoa! Em hận anh! Nhưng... em vẫn yêu anh, đời em chỉ yêu một Nam Hoa! Chỉ yêu anh thôi. Còn người ấy! Có khác gì anh đã hứa mà không trở lại, còn nguyên rửa anh bội bạc vô tình. Em ghét hẳn, ghét hẳn lắm.
oOo Mười ngày qua, trời trở cơn mưa thu. Thân xác, trái tim Đức đều giá lạnh. Anh kéo chăn đắp kỹ cho Hoài, rồi trở ra ngoài. Nhân đã xin giúp anh một giường nhỏ trong một phòng trống để nghỉ ngơi vì trời sắp mưa nhiều.
Đức leo lên giường kéo mền đắp, anh không ngủ được, bèn nghiêng người châm thuốc hút. Hai ngày lo tang lễ cho cha Hoài, anh không thấy mệt bằng nghe lời nói của ông Cương. Đức nghiêng rằng bóp nát điếu thuốc cháy đỏ, ta nhất định chiến đấu và chinh phục.
Ta đã từng là một người lính, đối đầu với bom đạn, sống chết trong đường tơ kẽ tóc, ta đã ngoan cường chiến đấu, chưa lùi bước trước điều gì. Không trở lực nào cản được ta đến với Hoài, dù người đó là mẹ hay gã em trai người đàn ông đó.
Ai cũng nói ta tính ít nói, cọc cằn, vậy mà trước Hoài, thằng Phan Đức này trở nên dịu dàng hiền hậu. Mẹ có biết đâu chớ? Nếu cưới được Hoài, mình sẽ trở thành thằng Đức khác, thằng Đức như mẹ muốn, rất ôn hòa, hiền thuận.
Hôm qua về đến nhà, mẹ nhảy đống lên, la lối như một mụ bán cá lăm mồm, không từ nào để nghe khi nói đến Hoài, điều ấy khiến mình điên lên quát:
- Nếu mẹ muốn có tôi, không được xúc phạm đến cô ấy, phải coi cô ấy như tôi. Bằng không, tôi cưới được cô ấy rồi, sẽ về ở luôn bên nhà cô ấy, mẹ suy nghĩ đi. Với Liên thì khác, mình ghé qua

lấy thêm phép 92, cô ta đã nói làm mình bất ngờ:

- Em xin lỗi! Anh ráng lo cho Hoài, ngày nào cưới được chỉ nhớ cho em làm phụ dâu. Liên khóc, chạy mất, mình cảm động thật tình. Có vậy chứ! Người như Hoài bất cứ ai cũng phải thương khi gặp gỡ. Chỉ có mẹ mình. Hừ! Lao là cái gì? Nó có khiến mình chết mà được chung sống với Hoài, thì mình vẫn cảm ơn nó như thường. Có điều ... Đúng như lời ông ta nói, mình cần phải chinh phục và chiến đấu.

oOo

Ông Cương nói với thằng em kết nghĩa.

- Chú có mười lăm phút nói với tôi chuyện cá nhân trước khi bàn công việc.

- Hôm nay Nam Hoa xuất viện, bên công an thành phố mới trả lời em đã kiểm tra nhân khẩu được 16 phường, chưa có ai tên Tài làm bảo vệ kho 1 Chấn Hưng cả. Em cũng không cho Nam Hoa biết chuyện ba Hoài chết, vì cậu ta đang bệnh. Còn bây giờ cậu ta sắp trở lại cương vị mình là người liên kết đầu tư với Danamexco.

- Cậu ta có hỏi thăm Hoài không?

- Hỏi liên tục làm Diễm Quỳnh khó chịu, em thấy cậu ta yêu Hoài chứ không yêu Dế Mèn của ngày xưa đâu.

- Ai cũng thấy điều ấy, chỉ cậu ta đang tự đánh lừa mình. Tội cho Đức, nó phải chiến đấu và chinh phục với Nam Hoa lẫn Hoài.

- Nếu tìm được Dế Mèn thì sao nhỉ?

- Điều đó chưa thể biết được, tôi còn rất ít thời gian bên chú, chúng ta vào việc.

- Anh định ra Hà Nội không trở về ăn tết sao?

- Tôi phải báo cáo với bộ những gì ở Danamexco. Còn về Đà Nẵng luôn hay không là tùy Hoài nó có đồng ý nhận tôi làm cha nuôi.

Ông Thành dăm chiêu:

- Nếu cô ấy yêu Nam Hoa thì không nhận đâu, bởi tưởng anh chàng Bạch là em ruột anh. Ông Cương nghiêm nghị:

- Một lúc nào đó, mọi sự thật phải được phơi bày. Thôi! Bỏ qua đi. Chú nói tôi nghe chuyện liên hệ Viện thiết kế.

- Sáng ngày mốt, đoàn kỹ sư thiết kế đo đạc công ty Chấn Hưng làm việc với chúng ta, có cả các kỹ sư, chuyên viên Việt Nam Viện thiết kế. Sau đó khảo sát hiện trường lên đồ án gửi ra bộ, nếu được duyệt, thì tiến hành thi công xây dựng ngay.

- Trời đang mùa mưa, phải chú ý điều ấy, phần thi công xây dựng sẽ ký hợp đồng với đơn vị nào?

- Công ty công tư hợp doanh xây lắp, giám sát thi công là kỹ sư cả hai bên.

- Ở Hồng Kông, những công ty tư nhân rất quý trọng giờ làm việc và tuyệt đối không du di về những sai phạm công trình, chú phải làm việc với những nơi liên kết để tránh tình trạng tổn sức người, tổn vật chất, nhớ đừng để họ khinh thường chúng ta.

- Điều em muốn anh quan tâm là tài khoản đầu tư cho Danamexco.

Ông Cương biết Thành lo ngại nhất chuyện này. Ông vỗ vai Thành, nói:

- Trên danh nghĩa thì Chấn Hưng công ty liên kết làm ăn với Danamexco, nhưng thật ra làm ăn với nhà nước, nếu không, bộ cử tôi vào đây làm gì? Tôi hứa với chú sẽ tạo mọi điều kiện. Bước làm ăn đầu tiên với nước ngoài ở miền Trung nếu thành công chú và tôi sẽ về hưu trong danh dự.

Cả hai bàn bạc thêm nhiều việc xong, ông Thành cáo từ để anh nghỉ. Quái lạ, ông Cương không ngủ được. Ông cứ miên man nhớ về Hoài. Con bé rất đau khổ, tưởng chết được, ai dè nó có sức chịu đựng bền bỉ lạ kỳ như vợ ông ngày xưa vậy. Ông tưởng tượng nếu Thu Thủy con ông còn sống, chắc cũng giống Hoài, có điều nó có đau khổ như Hoài không thì ông chẳng biết được. Giá Hoài không nói là con ruột của người đã mất, ông nghĩ nó nhất định là con ông. Suốt hai ngày ở bên nó, mỗi cử động, ngay cả lối khóc không thành tiếng đều giống hệt người vợ yêu dấu ngày xưa. Đợi xong việc ở Danamexco, ông sẽ nói chuyện nhận nó làm con nuôi. Ông sẽ đưa nó về thăm dòng sông xưa ấy, thăm mộ phần của người vợ nhiều bất hạnh mà ông yêu bằng cả cuộc đời.

Ông phải đến thắp hương cho cha Hoài mới được, ông ta chắc vui ở chín tuổi vì biết con gái mình có chỗ tựa nương.

Chương 21: Những Kẻ Đang Yêu

Con mưa ào ạt không ngăn trở được những bước chân của tốp nhân viên, kỹ sư khảo sát thực địa Chấn Hưng công ty. Họ chia ra đi khắp dải đất rộng mênh mông cát trắng, có những bụi cỏ cây lúp xúp. Cũng như họ, tốp chuyên viên thiết kế, ban giám đốc Danamexco, Thiếu Kỳ, Diễm Quỳnh, Nam Hoa khoác áo mưa đi khảo sát hiện trường. Lúc tất cả trở về đi qua khu nghĩa địa, Nam Hoa chợt chạnh lòng. Có khi nào chú Tài đã chết không? Còn Dế Mèn phiêu bạt tha phương. Nam Hoa giấu nỗi buồn, bây giờ anh đang hòa mình vào công việc, anh không có quyền nghĩ đến chuyện riêng tư. Công việc cần được tiến hành gấp rút bởi thời gian và tiền bạc. Ngày mai đây Thiếu Kỳ và nhóm kỹ sư sẽ cuốn anh vào mớ bòng bong của họ. Nào phòng cổ, nào sắt thép, xi măng, nào địa hình địa vật, anh không còn thời gian sống cho mình, kể cả ba giờ đồng hồ về Hội An thăm Hoài.

Hoài! Tiếng gọi ấy hai hôm nay anh ghìm nén lại trong tim bởi sợ mình phụ bạc Dế Mèn. Hai đêm rồi, anh cố quên cô để nhớ Dế Mèn của anh, cô bé tóc cài hoa trắng, muống bên anh suốt đời.

Dế Mèn! Người ta đang tìm em cho anh. Lạy trời! Em đang còn ở một nơi nào đó. Để anh được ôm em trong tay, kể em nghe chuyện mười sáu năm thương nhớ, chuyện từng đêm em vẫn bên anh, chuyện bác sĩ nói không sao bởi đó là tình yêu. Một ngày nào anh gặp lại em những giấc mơ sẽ không còn. Dế Mèn! Anh muốn lắm, được cùng em bơi giữa biển xanh, được hôn em, nụ hôn đúng nghĩa của tình yêu, hân mê em dịu mềm thơm ngát mùi trinh nữ.

Dế Mèn ơi! Anh vẫn là Nam Hoa của em, chờ đợi trao em nụ hôn tình đầu. Vái trời em vẫn là Dế Mèn của anh, vẫn chờ đợi anh như anh từng chờ đợi. Đừng giận anh nhé, nếu anh có phút lạc lòng với cô gái tên Hoài. Em biết không? Anh đã bế cô ta trên tay, mùi con gái không son phấn quyến rũ anh, đôi mắt cô ta roperty buồn nhìn anh, khiến anh bủn rủn. Sao anh cứ nghĩ là em, Dế Mèn ạ! Nhưng bây giờ thì không vậy được, bởi cô ta đã trả lời với ông Cương là đang sống với cha ruột mình. Ông Cương thấy Nam Hoa làm thình suốt đường về, lại không hỏi ông về Hoài, tự dưng ông an tâm, ông nghĩ, Đức và Hoài hay hơn Nam Hoa.

- Anh có vẻ suy nghĩ chuyện gì hả Nam Hoa?

- Tôi sốt ruột vì tìm Dế Mèn, bao lâu nữa?

- Công an nói, mới rà được sáu phương.

Nam Hoa cắn nát đầu thuốc.

- Tôi có cảm giác cô ấy mỗi mòn chờ tôi ở nơi nào đó, lúc đi qua nghĩa trang, tôi lạnh mình, chẳng biết chú Tài sống chết ra sao?

- Cha của Dế Mèn mình chưa biết, chớ cha Hoài chết đã năm ngày rồi.

Nam Hoa tái mặt, trừng mắt ngó ông Cương.

- Trời ơi! Rồi cô ấy sẽ ra sao?

Sao mình nói ra nhỉ? Anh ta lại quan tâm tới Hoài rồi. Mặc kệ, ông Cương trầm giọng:

- Cô ấy thổ huyết hôn mê ngay khi biết tin, bây giờ đã hồi sức được. Tôi mong tình trạng sức khỏe cô ấy khá hơn để đưa cô viếng mộ cha.

Cảm giác đau nhói tim trở về với Nam Hoa. Trời ơi! Cô ấy hẳn đau khổ vô cùng. Làm sao có thể phục hồi trước niềm đau đớn mất mát ấy. Hoài! Vậy mà mấy hôm nay anh không gần bên em để chia xẻ, chẳng biết có lúc nào Hoài nhớ tới anh không? Nam Hoa thừ người, ruột rối như tơ. Xe dừng trước Hotel anh không biết, Diễm Quỳnh lên tiếng:

- Thưa ông Bach!

Nam Hoa giật mình. Ông Cương cười nhẹ:

- Hẹn gặp nhau sáng mai.

Thiếu Kỳ nói giờ làm việc với ông Thành rồi theo Nam Hoa lên tận phòng riêng.

- Cậu làm cái quái gì như người mất hồn thế? Cậu có biết đám kỹ sư đang ngạc nhiên về cậu không?

Nam Hoa cạn liền ly rượu, anh thay đồ ngay trước mặt Thiếu Kỳ.

- Thiếu Kỳ! Cho tôi yên một chút. Thời gian ấy là của Nam Hoa chớ đâu phải là của giám đốc chi nhánh Chấn Hưng.

Thiếu Kỳ cau có:

- Con khỉ! Cậu chớ vì tình yêu mà mù người ra. Diễm Quỳnh nói rằng cậu đang lằng chằng với

con nhỏ hôm ở khách sạn bị ngắt. Nam Hoa! Đừng có điên rồ như vậy. Để Mèn thì có chỗ để nói với Bạch gia và Diễm Quỳnh. Còn con bé ho lao đó, nhất định không xong đâu.

Nam Hoa ghì một tiếng chửi thề:

- Đừng nhúng mũi vào chuyện tôi, nếu muốn Diễm Quỳnh là của cậu. Hãy biết sáng mai trong công việc chung, tôi vẫn là tôi.

- Diễm Quỳnh không để yên cho cậu.

- Tôi cóc ngán cô ta, đừng có hòng hù dọa tôi bất cứ điều gì. Tôi không ăn cơm tối, cậu thay tôi đưa mọi người đến nhà hàng. Hẹn gặp lại sáng mai.

Nam Hoa đi vào phòng tắm, Thiếu Kỳ biết không thể nói điều gì. Anh trở ra cùng mọi người đi ăn.

Nam Hoa không thấy đói, nổi bồn chồn càng tăng, dường như anh phải đi nơi nào đó. Anh đi xuống tiền sảnh. Thủy Tiên nhìn anh, đôi mắt u ám.

- Anh Nam Hoa!

- Chào cô Thủy Tiên! Cảm ơn vì món quà cô đem đến bệnh viện.

- Anh bớt chưa? Thủy Tiên thấy anh xanh xao lắm, lại làm việc nhiều.

- Sao Thủy Tiên biết tôi làm việc nhiều?

Cô gái có chút dỗi hờn:

- Gì ở anh Thủy Tiên không biết. Anh ốm vì cô thư ký đó thôi. Còn đám người đó lúc nào cũng thừa ông Bạch, thừa ông Bạch.

Nam Hoa phì cười. Thủy Tiên nhái tiếng anh chàng kỹ sư đo đạc rất giống.

- Nếu anh ta không thừa ông Bạch, mai sau có sai phạm gì trong quy trình thiết kế, anh ta sẽ không có chỗ đội nón.

- Sao anh Nam Hoa không đi ăn với họ?

- Tôi không muốn ăn.

- Em sắp mãn ca trực, anh đi với em không?

- Cảm ơn Thủy Tiên, lúc rảnh tôi mời cô.

Diễm Quỳnh trở về một mình làm ngắt quãng câu chuyện hai người.

- Thừa ông Bạch, nhà hàng mang thức ăn đến, tôi mong hợp khẩu vị ông. Nam Hoa đành lên phòng khách riêng, người của nhà hàng đã bày bàn, nhanh nhẹn dọn thức ăn, Nam Hoa nói với Diễm Quỳnh:

- Tôi ăn một mình, cô về restaurant đi.

- Ông Thiếu Kỳ yêu cầu tôi ăn chung với ông, ông ấy nói, tôi cần lưu ý ông về sức khỏe. Ông nói gì tôi không nghe được.

- Tôi nói viên luật sư của Bạch gia là một thằng ngu nhất đời.

Diễm Quỳnh ngơ ngác, Nam Hoa ráng ăn xong hai chén cơm. Diễm Quỳnh thấy anh bỏ dũa, đứng lên bưng một chén kiểu đem lại.

- Thừa ông Bạch, sâm của bà Tổng giám đốc gởi yêu cầu ông uống mỗi tối. Nam Hoa cố nén nổi bực càng lúc càng gia tăng. Uống cạn chén sâm anh dần mạnh xuống bàn.

- Bây giờ tôi đi ngủ, yêu cầu không quấy rầy.

Bước ra cửa, anh sức nhớ một điều.

- Sâm mẹ tôi gởi, cô để đâu?

- Thừa ông Bạch, tôi cất ở phòng.

- Đem qua cho tôi.

Nằm đến 20 giờ, Nam Hoa không chịu nổi, trời đang mưa, anh mặc kệ, lấy hộp sâm chạy xuống lầu, anh băng đến nhà đỗ xe, lái ra cổng, lao vù về hướng Hội An. Anh không hề biết Diễm Quỳnh trên chiếc Toyota của đám kỹ sư đo đạc lao theo anh sau hai phút đồng hồ. Và cả hai cũng không hề biết, Thiếu Kỳ đứng ở trên nhìn xuống, thấy hai chiếc xe lao đi, môi anh diễm nụ cười nhợt nhạt. Hỡi những kẻ săn đuổi tình yêu, các người thật điên rồ.

Chương 22: Để Mèn - Nam Hoa

Mọi nỗi buồn đau, Hoài chôn sâu tận đáy lòng bởi Hoài không muốn Đức quá lo lắng cho cô. Đã qua rồi thời kỳ nguy hiểm lần xuất huyết thứ hai, bởi bệnh viện hết lòng và ông Cương cũng hết lòng.

Hoài nhắm mắt dỗ giấc ngủ cho đến khi Đức lặng lẽ rời phòng, cô trở mình nằm nghiêng, cảm

giác cơ thể bỗng bình, nhẹ hẫng lại trở về. Trong Hoài bây giờ chỉ tồn tại sự mệt mỏi, cơ thể bệnh hành hạ lý trí. Cô chẳng còn cảm nghĩ nào, ngoài mong mình được ngồi dậy, đi đứng dù cô vẫn nghĩ mình sẽ chết.

Tiếng mưa rơi trong đêm rào rào khiến Hoài thêm nổi thê lương. Bệnh viện vắng người, ánh đèn vàng vọt, khung cảnh đìu hiu hoang lạnh. Hoài hướng mắt nhìn ra cửa, bầu trời đen tối, lạnh buốt như cuộc đời cô.

Có tiếng xe rì rầm, có ánh đèn xuyên đêm tối, rồi cửa phòng nhẹ mở. Giọng người nam y tá trực hỏi ai rõ ràng:

- Ông là ai? Vào đây làm gì?

Một giọng nói ấm dịu có hơi run vang đến tai Hoài.

- Xin lỗi anh, tôi biết đã quá giờ thăm bệnh, tôi từ xa tới thăm cô Hoài.

Tim Hoài ngừng đập. Là anh ta! Là Bạch! Tại sao anh ta đến giờ này?

Hoài chưa bật lên tiếng hỏi, Nam Hoa đã đứng trước mặt cô rồi, tóc tai, áo quần anh ẩm ướt.

Họ nhìn sững nhau. Giọng anh hơi run, khàn đi.

- Anh xin lỗi, vì không vào thăm Hoài như đã hẹn, anh bệnh, nằm bệnh viện mấy ngày, chiều nay...

Nam Hoa không nói nữa, anh xúc động nghẹn lời khi thấy Hoài càng nhỏ bé, càng xanh khước giữa "ra" nệm trắng. Đột nhiên anh chụp tay Hoài nói hấp tấp:

- Hoài! Em đừng đau lòng quá nhé! Hãy để anh thay thế ba lo cho Hoài.

Hoài vẫn sững sờ nhìn Nam Hoa. Anh ấy trong đêm mưa lái xe từ Đà Nẵng vào thăm mình giờ này. Tại sao? Cô mấp máy đôi môi.

- Ông Bạch! Ông điên rồi, anh ông sẽ trách mắng.

Nam Hoa cười sung sướng. Hoài đã thấu hiểu tâm chân tình của anh, đôi mắt có đuôi nheo lại tinh quái, anh quên cái lạnh mưa đêm, quên luôn cô bé Dế Mèn, nói giọng nửa đùa nửa thật.

- Một lúc nào đó, anh Cường không còn quyền hạn trách mắng anh và anh sẽ biến thành người khác.

Hoài nhú mày, chợt nhớ tay mình trong tay Bạch, cô đỏ mặt rút lại. Trong lòng cô bối rối, hoang mang, mọi ý nghĩ không trọn. Cô ngạc nhiên, sung sướng khi thấy anh, nhưng cô cũng có cảm giác đau khổ và mặc cảm mình có lỗi với người xưa, với Đức. Cô gượng cử chỉ muốn ngồi dậy, Bạch (giờ chúng ta hãy gọi Nam Hoa là Bạch theo Hoài) đưa tay đỡ cô, người y tá đi vào nói:

- Cô không nên nói chuyện lâu quá. Còn anh phải đeo khẩu trang và choàng áo bệnh viện theo nội quy. Tôi để anh mười lăm phút thăm bệnh thôi.

Bạch choàng vội áo trắng lên người, đeo khẩu trang vào, anh nói với Hoài:

- Anh không muốn vậy, Hoài đừng buồn nhé.

Cô gái lắc đầu, lưng tựa vào thành giường bệnh, tay vuốt ve tóc rối, cô nói cũng nhẹ như cử chỉ:

- Bệnh tôi rất dễ lây, ông là người học thức, phải biết cách phòng ngừa.

Bạch ngồi hẳn lên giường, hơi xẵng giọng:

- Anh nghĩ, cần phải có cách phòng ngừa tế nhị hơn. Cách này chỉ làm cho người bệnh mặc cảm. Hoài...

Anh chợt gọi tên cô ấm dịu đến không ngờ, Hoài bàng hoàng khó tả, cô nghiêng mặt đi nơi khác, cô quyết giữ hình bóng Nam Hoa trong tim cô. Người đàn ông này chỉ là người ơn một lần gặp.

- Thưa ông, tôi cảm tạ tấm lòng cao cả của hai anh em ông, nhưng ông thấy đó, tôi không cần thêm sự giúp đỡ vật chất nào khác, người bạn tôi lo cho tôi đầy đủ rồi, tôi mong rằng sau lần gặp gỡ này, tôi không còn dịp làm mất thời giờ quý báu của ông. Bạch thoáng ngỡ ngàng. Tại sao? Cô ấy vừa tỏ nổi mừng vui khi thấy mình mà? Anh chăm chú nhìn cô.

- Sao Hoài nói vậy? Từ nay anh vào chăm sóc Hoài thường xuyên.

Cô gái lắc đầu, cô đột nhiên thấy mệt, vì buồn, vì tủi thân! Sao anh không như "người ta", anh ở đâu? Cô nằm dài lại xuống giường.

- Hoài! Em sao vậy? - Bạch lo lắng hỏi.

Cô áp mặt vào đôi tay:

- Tôi muốn ngủ. Ông Bạch! Ông về đi.

Bạch ngạc nhiên, anh nắm tay cô kéo nhẹ ra khỏi mặt, mắt cô đã rung rung, cô vội giấu mặt vào

tóc.

- Hoài! Sao Hoài khóc? Anh làm Hoài buồn ư? Hay Hoài mệt?

Anh lấy hộp sâm vừa để trên đầu tủ đưa cho cô.

- Sâm cao ly tốt lắm, khi nào mệt cứ ngâm từng lát, hoặc chung ra nước uống, anh đi vội không mua gì được cho Hoài.

Cô gái vẫn giấu mặt vào tóc, giật bàn tay lại, giọng như đuối xua:

- Tôi không nhận gì hết, ông đi đi, về đi.

- Đường như Hoài đang giận anh?

- Tôi có tư cách gì giận anh?

- Sao Hoài đuối anh về?

- Vì... vì...

Hoài không nói được lý do, cô uất ức, hét lên:

- Vì tôi không muốn người tôi yêu buồn giận với tôi, ông là khoảng cách không thể thấu ngăn lại. Vì tôi không muốn gặp ông.

Cô ngẩng phắt đầu, nhìn trừng trừng vào Bạch, trán cô đầm mồ hôi, môi nhợt, tay run bần bật.

Bạch choáng váng, anh không còn lý trí suy nghĩ, con tim đập loạn cuống muốn gào thét một tiếng yêu, anh giật khẩu trang vứt xuống, đôi tay nắm bờ vai cô, anh nghiêng rằng:

- Hoài nói dối! Em nói dối! Em không hề yêu Đức, anh đã thấy, em chỉ yêu anh, yêu anh mà thôi.

- Không!

Một tiếng không gọn lỏn, cô quyết giết chết tình yêu để chung thủy với chú bé ngày xưa, môi cô mím lại, mắt quắc lên, mặc dù ngực cô tức đến rã rời. Bạch thở mạnh giữa mùi thuốc men nồng nặc, anh vẫn nghe thoảng hương thơm cô gái ngày nào ngất xỉu trong tay anh, môi anh quá gần Hoài, quá sức gần, một cái cúi xuống, anh có tất cả. Bạch không suy nghĩ, con tim anh khao khát được có cô gái này. Anh kéo cô bất ngờ, cúi xuống, môi anh gắn chặt vào môi cô, cơ thể anh như phát sốt. Hoài chết lặng, không chút phản ứng. Có tiếng cửa đẩy mạnh, tiếng bước chân nện mạnh, họ không nghe thấy, đôi mắt họ nhìn nhau, sững sờ.

Hai chiếc bóng ngã dài xuống họ. Bạch ngoảnh lại, Hoài ngược lên. Diễm Quỳnh mặt tái xanh, Đức mặt đỏ bừng, tay cung lại thành nắm đấm lấp lắp:

- Tôi cấm ông! Cấm ông... rồi mà.

Hoài hốt hoảng khi thấy Đức muốn xông tới đánh, cô kêu lên:

- Đứng! Đứng!

Bạch sau vài giây sững sờ khi thấy Diễm Quỳnh đã lấy lại vẻ thản nhiên:

- Cô vào đây làm gì?

Chưa từng thấy vẻ lạnh lùng nào như Diễm Quỳnh đối với Bạch bây giờ.

- Thưa ông Bạch! Tôi sợ ông gặp chuyện không may lúc chiều nay ông nói bệnh.

- Rồi cô theo dõi tôi? - Bạch bức tức.

- Thưa ông, tôi có bốn phận giữ gìn sức khỏe cho ông, ngày mai bắt đầu ngày làm việc căng thẳng.

- Tôi có đủ sức lo cho mình, cô ạ.

Giọng cô gái vẫn không đổi.

- Có những cái ông chẳng đủ sức lo, ví dụ ông đã hôn cô gái này, cô ta đang bị bệnh nguy hiểm, tôi rất tiếc không vào kịp để cản ngăn.

Cả Hoài, Đức đều đỏ bừng mặt, rồi tái đi. Bạch nhìn Hoài lo sợ, anh quát:

- Cô im đi!

Lần đầu tiên trong cuộc đời Diễm Quỳnh bị quát, mà người ấy lại là người cô yêu và hận, cô mở trừng mắt, môi mím lại, rồi thở ra. Hãy bình tĩnh Diễm Quỳnh, "người ta" sẽ phải trả món nợ này. Cô ngẩng cao đầu, nói từng tiếng rất chậm rãi:

- Ông phải về với tôi, thư ký cũng là vị hôn thê đã được mẹ ông thừa nhận.

- Diễm Quỳnh!

- Nếu tôi, tôi tung hê cả chuyện này, cô ta cần biết, ông không yêu cô ta, ông chỉ nhớ cô ta thay thế hình ảnh cô bé ngày xưa, cô tên gọi...

- Cô câm ngay! - Bạch gào lên.

Nhiều bước chân chạy vào. Đức không còn tức giận, bởi Hoài như sắp ngất đi, cô ôm ngực gục

xuống. Đức nhào lại ôm cô:

- Hoài ơi! Hoài...

- Chuyện gì? Tại sao lại thăm bệnh giờ này? Tại sao huyền não cả lên? - Viên bác sĩ quát lên khi vừa tới nơi.

Bạch bất kể, quay lại sờ sát mặt Hoài:

- Hoài! Em nghe anh nói...

Cô gái tựa người vào Đức, khoát tay:

- Ông về đi, giữa chúng ta không có gì để gặp lại. Tấm thân tàn của tôi dù sống chết đã trao cho Đức rồi, đó là lời thề của tôi.

Bạch chết lặng. Viên bác sĩ lại hét:

- Đi hết ra ngoài, các người đi ra ngoài.

Diễm Quỳnh nắm tay Bạch:

- Thưa ông Bạch. Giờ thăm bệnh đã hết, chúng ta cần về Đà Nẵng trước nửa đêm. Bạch như người mộng du, anh nhìn sững Hoài hầu như nằm trong lòng Đức. Đức đang vuốt tóc cho cô. Bạch lao đảo theo chân Diễm Quỳnh ra ngoài. Trời vẫn mưa như trút nước, Bạch băng mình ra xe, Diễm Quỳnh chạy theo. Bên trong, Hoài nằm bất động ra giường, mắt nhắm nghiền, từng dòng nước mắt tuôn rơi.

oOo

Nam Hoa xô Diễm Quỳnh ngã nhào xuống salon, anh không thể đánh cô, anh nghiêng rằng:

- Tại sao cô làm vậy? Tại sao?

Cô vuốt mái tóc ướt đầm, ngó anh, tia mắt oán hờn.

- Vì tôi muốn giữ ông cho Dế Mèn.

Nam Hoa sững lại. Dế Mèn. Gần một đêm nay anh quên hẳn Dế Mèn. Nam Hoa ngồi xuống salon, tay ôm đầu. Một lúc anh ngẩng lên nói chậm chạp:

- Cô nói dối!

Diễm Quỳnh cười nhạt, cô ngồi ngay ngắn lại, lấy từ xách tay ra chiếc hộp bạc, rút thuốc châm lửa hút rất điệu nghệ. Nam Hoa ngó sững, cô chưa từng hút thuốc trước mặt anh bao giờ. Rút một hơi thuốc, cô thở ra bằng mũi, mắt nhìn khói thuốc bay. Cô nói giọng đều đặn:

- Dối hay thật điều đó có nghĩa gì? Cái chính yếu là ông đang ray rứt lương tâm vì phản bội Dế Mèn, phản bội mối tình thơ dại của ông đeo mang suốt 16 năm. Ông không dám hôn tôi vì sợ không xứng đáng với Dế Mèn. Ông dám hôn cô ta, ông có phản bội Dế Mèn không?

Nam Hoa bối rối, bần thần:

- Chuyện ấy liên quan gì đến cô?

Cô gái cười nhạt, lấy từ bóp đầm ra chiếc vòng ngọc đeo vào tay:

- Chiếc vòng này trong chừng mực nào đó cho tôi có quyền hạn với ông. Nếu tôi đứng bên lề thì với Dế Mèn, chỉ với Dế Mèn mà thôi. Ông nhớ cho.

Nam Hoa không nói gì, chẳng phải anh sợ uy lực chiếc vòng đính ước, hay sợ Diễm Quỳnh. Anh đang sợ lương tâm mình, nó cắn rứt, mắng anh đã lờ lời thề xưa. Dế Mèn ơi!

Thiếu Kỳ bước vào lúc Diễm Quỳnh đứng lên, anh vẫn bận bộ y phục ban chiều, hai tay cho vào túi quần, cả ánh mắt, bờ môi đều ngạo nghễ lần tia cười giễu cợt.

- Chào quý vị! Cuộc du ngoạn đường dài dường như không đem lại cho cả hai niềm vui nào? Tại sao đi xe mà ướt sũng thế kia?

Nam Hoa bật dậy:

- Thiếu Kỳ! Cậu...

- Phụ nữ được quyền nói trước!

Diễm Quỳnh bỗng sợ đôi mắt Thiếu Kỳ nhìn mình, cô xách bóp đầm đứng lên:

- Tôi chẳng có gì để nói, thưa ông Lưu! Tôi đã hoàn thành trách nhiệm với ông Bạch.

- Vậy sao? Không có nước mắt chớ? Cô Diễm Quỳnh! Cô đã tận dụng ưu thế sẵn có của bà Tổng giám đốc trao cho để đưa ông Bạch từ Hội An về à?

Diễm Quỳnh cúi mặt, ngẩng lên giọng lại lạnh lùng:

- Điều ấy không liên quan gì đến ông? Ông không có quyền chen vào chuyện riêng của tôi.

Thiếu Kỳ cười khẩy, đến sát Diễm Quỳnh bắt buộc cô nhìn vào mắt mình.

- Vậy cô có quyền gì chen vào chuyện đời tư của giám đốc chúng ta? Chiếc vòng không biết nói, để khẳng định quyền hạn của một vị hôn thê và người trao nó cho cô chẳng phải Bạch Nam

Hoa.

- Ông muốn gì? - Diễm Quỳnh quắc mắt.
- Tôi muốn cô chiến đấu và chinh phục một cách quang minh chính đại, không dựa vào bất cứ tiện nghi nào. Tôi đứng giữa làm trọng tài.

Chẳng hiểu sao Diễm Quỳnh thấy mỗi một. Tia mắt Thiếu Kỳ lóe lên tia sáng lạ kỳ rồi tắt phụp khi Diễm Quỳnh choàng tay vào tay anh. Cô nói nhỏ:

- Vâng, ông Lưu, xin đưa dùm tôi về phòng.

Thiếu Kỳ trở lại khi Nam Hoa đã uống hết ly rượu thứ ba. Anh rót rượu ra ly khác cho bạn.

- Thiếu Kỳ! Cậu đừng chờ cô ấy đi và trở về à?
- Đúng vậy!
- Tại sao cậu làm vậy?

Thiếu Kỳ thoáng buồn:

- Cả tôi và cô ấy đều theo đuổi bóng hạnh phúc, tôi nhìn cô ấy lao xe theo anh và linh hồn tôi cũng lao theo cô ấy.

Nam Hoa thở ra:

- Thiếu Kỳ! Anh lúc nào cũng khác người, anh khuyên cô ta chiến đấu và chinh phục, sao anh không tự khuyên mình?

Nụ cười ngạo mạn trở lại môi Thiếu Kỳ:

- Với tôi, tình yêu phải khác. Anh biết rồi. Nào, nói tôi nghe, anh yêu cô ấy à? Nam Hoa nhắm mắt:
- Tôi không biết, Thiếu Kỳ! Anh có tin tôi không? Tôi yêu Đế Mèn của tôi, yêu luôn cô ấy, tôi hôn cô ấy mà sung sướng như đang trao gởi nụ hôn đầu cho cô bé ngày xưa. Thiếu Kỳ trợn mắt:
- Anh hôn?
- Ừ. Diễm Quỳnh thấy.

Thiếu Kỳ nhăn mặt, anh chụp ly rượu Nam Hoa liệng vào tường, chiếc ly bể tan:

- Anh làm gì vậy? - Nam Hoa sùng sộ.
- Tôi chẳng biết bao nhiêu vi trùng lao chui vào Diễm Quỳnh và tôi nữa. Nam Hoa! Cậu yêu cô ta kiểu này, tim không thủng, phổi không thủng....

Nam Hoa ôm đầu:

- Nhưng tôi thấy mình có lỗi với Đế Mèn.
- Phải nói cần rút lương tâm thì đúng hơn. Nhưng cậu yên tâm, tám mươi phần trăm Đế Mèn đã có chồng, nheo nhóc con, hoặc phiêu lưu ký rồi. Bởi đài truyền hình loan tin khá lâu, không thấy trả lời.

Nam Hoa tròng mắt, hốt hoảng:

- Không đâu! Cậu đừng nói bậy! Đế Mèn của tôi vẫn chờ tôi ở nơi nào đó. Thiếu Kỳ tàn nhẫn:
- Nếu có, nếu biết anh đã yêu một hình bóng khác, Đế Mèn thà chết còn hơn gặp lại anh. Nam Hoa khổ sở:
- Không đâu! Tôi sẽ cố để chỉ yêu duy nhất Đế Mèn. Thiếu Kỳ! Hoài đã hứa hôn với Đức rồi.
- Đức? Ai vậy? Vỡ kịch tình yêu càng ngày càng nhiều nhân vật phụ.
- Là người đã trợn lòng lo lắng cho Hoài. Anh ta đang nuôi bệnh Hoài ở bãi lao, một tay anh ta lo lắng chôn cất cha cô ấy.

Thiếu Kỳ chăm chú nhìn bạn:

- Nghĩa là trên bàn cân tình cảm, anh ta ăn đứt anh? Lạ nhỉ! Một cô gái ho lao, lại được nhiều người yêu đến vậy?
- Thiếu Kỳ! Tình yêu không ai lý giải, ví như anh yêu Diễm Quỳnh...
- Thôi, thôi! Đừng nói nữa.

Thiếu Kỳ đứng dậy:

- Bây giờ là 12 giờ đêm, ông giám đốc. Ông có bảy giờ đồng hồ ngủ, ăn điểm tâm trước khi làm việc. Nam Hoa! Hãy là giám đốc họ Bạch ở sáng mai.
- Tôi hiểu, Thiếu Kỳ.
- Một viên an thần nhé Nam Hoa! Tôi sẽ gọi anh lúc 6g30 phút sáng.
- Đồng ý! Cảm ơn anh.

Chương 23: Đức - Dế Mèn - Diễm Quỳnh

Anh yên lặng nhìn cô khóc, trái tim anh có chút bình yên. Chẳng biết bao lâu, cơn mưa ngớt hạt rồi, chỉ còn tiếng gió thổi lùa qua khe cửa. Anh vuốt nhẹ làn tóc rối cô gái anh yêu nói rất dịu dàng.

- Em cần ngủ một giấc không buồn phiền mộng mị. Hoài! Thuốc đây em. Tiếng khóc Hoài đã dứt khi cơn mưa dứt.

- Hoài muốn chết theo ba.

- Đừng nói vậy em. Chết là hết, trong khi em cần được hưởng hạnh phúc của con người.

- Không có thứ hạnh phúc nào dành cho tôi cả, tôi sinh ra cho đến giờ chỉ toàn nước mắt, khổ đau.

- Bây giờ không còn nước mắt khổ đau, vì em sẽ lành bệnh, rồi em sẽ thanh thản tâm hồn vì đã trọn niềm hiếu đạo. Và rồi anh sẽ hết lòng mang hạnh phúc đến cho em. Cô gái ngẩn ngơ nhìn chàng trai.

- Đức ơi! Hoài chẳng thể yêu anh. Hoài trót yêu người khác mất rồi.

Một chút xót xa trong Đức.

- Bạch ư? Anh ta có hôn thê rồi. Hoài! Em an tâm, anh hứa đợi chờ. Câu nói ban nãy em nói với Bạch đủ để anh chờ đợi.

- Em nói ư? Nói gì?

- Em nói tấm thân này trao cho anh. Hoài! Anh không ép đâu. Thời gian giúp em quên Bạch bởi tình yêu chớp nhoáng rất chóng phai.

Hoài cười đau đớn:

- Không phải là Bạch! Tình yêu Hoài có với người con trai khác đã mười sáu năm rồi không gì có thể phai pha được.

Đức sững sờ ngó Hoài, không phải Bạch. Anh có nghe lộn chẳng? Và đã mười sáu năm, thật không thể tin được.

Ngày nào ở đội, dì Lành nói cô chưa từng có bạn trai mà.

Đức muốn hỏi, nhưng Hoài đã nhắm mắt cô trĩu xuống, tay buông lơi trên ngực. Đức nén tiếng thở dài, ngày mai, mình hỏi cũng chưa muộn. Anh kéo mền đắp kín cho cô, mắt ngừng lại ở gương mặt còn ngấn nước mắt. Giả sử ngày nào cô ấy khóc vì mình nhỉ? Bất giác Đức đưa tay vuốt lên má Hoài, má trắng gầy vẫn mịn màng con gái, giọt nước mắt dính vào tay anh lần lần da mát lạnh của Hoài chẳng hiểu sao khiến anh xao xuyến, một chút nhức nhối trong tim trở về, khi anh nhớ lại bờ môi cô gái anh yêu đã bị "người ta" cướp đoạt mất rồi. Đức nhìn mãi đến thần thờ. Vành môi kia chưa từng biết đến phấn son, cũng như anh chưa từng biết đến đàn bà. Anh ao ước được hôn lên đó mà chưa dám, thì "người ta" bước trước mất rồi. Hoài ơi! Anh muốn hôn em, một nụ hôn thâm lén.

Đức nghiêng người, nụ hôn anh nhẹ như gió thoảng qua hoa, không mạnh bạo cuốn hút như Bạch, nhưng đủ cho anh thoảng run rẩy vành môi. Đức bước đi, người con gái vẫn say ngủ. Cô gái của một kiếp đời nhọc nhằn, ngày hôm nay nhận hai nụ hôn, không nụ hôn nào cô biết trước. Nhưng một nụ hôn đã in sâu vào tim cô, nụ hôn còn lại có về với cô chắc là trong giấc mơ thôi.

oOo

Lại một đêm nữa cô không ngủ, tắt đèn ngủ cho bóng đêm bao trùm chung quanh, cô mở tròng mắt nhìn vào khoảng tối mênh mông, để nghe lòng giăng xé giữa yêu và hận. Ôi! Càng hận bao nhiêu, càng yêu nhiều gấp vạn lần. Nam Hoa! Anh thật tàn nhẫn với em. Anh có biết khi anh ôm "người ta" trong tay hôn đắm đuối lên bờ môi bệnh hoạn ấy, lòng em như thế nào không? Và rồi, anh sỉ nhục em trước mọi người, còn nổi đau đớn nào hơn với em?

Nam Hoa! Em quá đau khổ với Dế Mèn, giờ thêm con nhỏ ho lao đó, tại sao anh như vậy?

Những cô gái anh yêu quá hạ tiện tầm thường kia mà? Anh yêu gì ở họ, so với em, họ có xứng đáng chi đâu? Nam Hoa! Anh có biết không, trước lúc anh định trở lại Việt Nam, mẹ anh đã trao vòng gia bảo cho em rồi. Hôm ấy, anh nhớ không? Lần sinh nhật thứ hai mươi chín của anh.

Em đã tặng quà sinh nhật anh bảy lần, chỉ có lần này anh nhận với sự vui vẻ chân thành, mà món quà có đáng gì đâu chứ? Hai mươi chín hoa hồng trắng, và một sổ tranh chụp phong cảnh

Việt nam của các họa sĩ Việt Nam. Hôm ấy, lần đầu tiên anh nhìn em, tia nhìn tán thưởng, môi thấp thoáng nụ cười.

- Diễm Quỳnh! Cô thật xinh đẹp và dễ thương, cảm ơn cô đã đến nhân ngày vui của tôi. Em muốn khóc vì sung sướng, lại càng sung sướng hơn khi được anh mời khiêu vũ bản đầu tiên để khai mạc lễ mừng. Lại càng sung sướng hơn nữa, được cùng anh cắt bánh sinh nhật. Tấm hình chụp chúng ta đứng bên chiếc bàn đã được em cất giữ bên mình, một phút không rời, đêm, em tâm sự với anh, hôn anh, cùng anh ngủ chung với những giấc mơ đẹp về tình yêu hai đứa. Nam Hoa! Anh có biết không, hôm sau, mẹ anh gọi về Bạch gia, cũng trong vườn hoa, tươi cười nói:

- Diễm Quỳnh! Bác nghĩ con sắp gọi bác bằng mẹ được rồi.

- Sao bác nói vậy?

- Còn sao? Sáu bảy năm rồi, bác chưa từng thấy nó đối với ai như đối với con. Lúc nào nó cũng cắt bánh một mình, khiêu vũ với bác, con đã từng thấy mà, giờ khác rồi! Bác biết, có là gỗ đá, mới hờ hững với con.

Nam Hoa! Anh biết không? Trời cuối xuân vào hạ, muôn hoa khoe sắc, đùa cợt, với gió với trời mây, lòng em cũng có hàng vạn hoa xinh nở; em khóc, khóc vì quá sung sướng, úp mặt vào lòng mẹ anh. Người vuốt tóc em dịu dàng, nói rất vui:

- Bác có món quà muốn trao cho con.

- Những lời bác nói hôm qua là món quà quý nhất với con rồi.

- Cái này càng làm lời bác thêm phần ý nghĩa.

Mẹ anh đeo chiếc vòng này vào tay em.

- Diễm Quỳnh! Vòng gia bảo họ Bạch có một đôi, chiếc kia, Nam Sơn đeo vào tay vợ nó là Thanh Yên. Chiếc này, bác thay mặt Nam Hoa đeo cho con, bác mong trong năm này đám cưới được tiến hành.

Em lại khóc, mẹ anh lau nước mắt cho em bằng khăn lụa trắng tinh, dỗ dành em.

- Diễm Quỳnh! Nín đi con, hạnh phúc đã mỉm cười với con, sao nước mắt chảy hoài? Cái khăn lụa này bác cất, ngày nào hôn lễ cử hành bác trao lại Nam Hoa, bác sẽ kể nó nghe chuyện một đóa hoa quỳnh xinh đẹp đã nhỏ nước mắt khóc vì sung sướng khi được đền đáp tình yêu. Và hôm ấy, em cũng có cuộc nói chuyện với cha mẹ em, với người con trai đeo đuổi em dai dẳng nhất. Trong đêm tối, Diễm Quỳnh như thấy lại cuộc nói chuyện không ngờ ấy.

- Diễm Quỳnh! Anh chờ em suốt mấy giờ!

- Tôi bận đi làm.

- Hôm nay chúa nhật mà.

Diễm Quỳnh bối rối nhìn người con trai đã yêu cô, chờ đợi cô chẳng kém gì cô đối với Nam Hoa. Lâm Khải cũng điển trai, học thức, anh là một bác sĩ nổi tiếng cả về tài năng và gia sản. Diễm Quỳnh lại ghế ngồi. Lâm Khải rất lịch sự. Cô chẳng thể nào tỏ thái độ thẳng thừng như với những kẻ khác từng đeo đuổi cô.

- Lâm Khải! Anh muốn nghe tôi nói thật?

- Sự thật đó là anh biết lâu rồi, em đến với Bạch Nam Hoa.

Diễm Quỳnh nhìn Khải, anh nói vẫn với vẻ ung dung điềm tĩnh. Cô hắng giọng:

- Vì vậy em không dám làm mất thời gian của anh.

Lâm Khải khẽ lắc đầu:

- Không sao cả. Anh đợi được, bởi em biết Bạch Nam Hoa không bằng anh biết đâu. Diễm Quỳnh ngó Khải:

- Anh biết gì về Nam Hoa, ngoài những lời đồn?

- Diễm Quỳnh! Em không biết đâu, anh là bác sĩ riêng của Nam Hoa.

Diễm Quỳnh tròn xoe mắt xéch:

- Anh là bác sĩ riêng của Nam Hoa? Sao Quỳnh không biết? Nam Hoa bệnh ư? Bệnh gì? Lâm Khải thông thả châm thuốc hút:

- Bộ có bác sĩ riêng là có bệnh hay sao?

- Anh nêu lên vấn đề mà?

- Để em hiểu, anh khá thân với Nam Hoa.

- Anh biết gì về anh ấy. - Diễm Quỳnh lo âu.

- Biết Nam Hoa không yêu em.

Diễm Quỳnh trừng mắt:

- Anh lầm rồi, anh ấy có yêu tôi, tôi sắp bước chân vào Bạch gia, tôi sắp lấy được người tôi yêu. Lâm Khải nhìn cô thương hại:

- Tôi phải nhìn nhận, cả Nam Hoa và em đều thuộc dạng người đặc biệt, ai cũng rất chung tình với tình yêu của mình. Diễm Quỳnh! Nhưng yêu đơn phương không có kết quả đâu. Anh chẳng nở nhìn em tuyệt vọng.

- Anh nói vậy nghĩa gì?

- Người Nam Hoa yêu không phải là em! Nam Hoa thuộc mẫu người sống chết một lần yêu. Diễm Quỳnh hét lên:

- Anh nói dối! Nam Hoa chưa từng có người yêu, khắp cả Hồng Kông này, ai cũng biết điều ấy. Lâm Khải cau mày, anh đứng lên nhìn rất lâu vào cô gái, anh yêu cô, rất khoan dung với cô, nhưng anh cũng là người đàn ông đúng nghĩa.

- Diễm Quỳnh! Tình yêu khiến em mù quáng, nhưng anh thì không, và hãy nhớ, lần sau không được kém tế nhị với anh như vậy. Anh là Lâm Khải, không biết dối trá bao giờ, nếu em muốn biết sự thật, hãy can đảm nói chuyện cùng Nam Hoa đi. Anh về. Lâm Khải sải chân bước nhanh, rời phòng khách Âu Dương gia, anh đùng ông Quang và bà Tâm Đan, cha mẹ Diễm Quỳnh ở cổng ra vào.

- Chào hai bác!

Bà Tâm Đan xới lời:

- Khải! Cháu đến chơi mà có Diễm Quỳnh không? Vào đây! Vào đây! Bác có món hàng mới, rất đẹp muốn tặng cháu.

Khải rất tế nhị:

- Thưa hai bác cháu sẽ quay lại nhận niềm vui ấy, giờ cháu phải về gấp, bệnh nhân đang cần cháu.

Ông Quang là một chính trị gia, cũng rất sâu sắc, thông minh để biết có chuyện gì xảy ra trên đôi mắt hơi tối đi ở Lâm Khải.

- Em à! Chuyện sống chết không trở nên được. Khải nhớ đến ăn tối với gia đình nhé. Diễm Quỳnh thấy cảnh ấy, bởi cô chạy theo Lâm Khải. Khi anh về rồi, ông Quang nổi giận.

- Diễm Quỳnh! con biết cha mẹ xấu hổ thế nào khi nghe người ta cạnh khỏe, để con gái độc nhất lẻo đẻo theo Bạch gia như một con chó trung thành ngoan ngoãn không?

- Ba! Con muốn tự lập tương lai mình mà. Con là thư ký riêng của Nam Hoa dĩ nhiên ảnh đi đâu con phải theo đó.

Bà Tâm Đan lắc đầu hoài, ngó con:

- Diễm Quỳnh! Không ai tự lập tương lai bằng chân thư ký cả, trừ khi Nam Hoa muốn cưới con. Hơn sáu năm rồi, mẹ không thấy điều ấy.

Xưa nay bà Tâm Đan rất chiều con gái, giờ nói thẳng khiến Diễm Quỳnh sợ.

- Mẹ ơi! không đâu, anh ấy nhất định cưới con. Sinh nhật này, anh cũng cắt bánh, chụp hình chung.

Ông Quang quát:

- Chỉ cắt bánh, chụp hình, con đã biết chắc nó cưới con? Diễm Quỳnh! Con điên rồi, người họ Âu Dương chẳng ai quý lụy van xin tình yêu như con, cả Hồng Kông này theo dõi chuyện con lắm điều nhục nhã.

- Mẹ ơi! Anh ấy đã đeo vòng gia bảo họ Bạch cho con. - Vừa nói, cô vừa đưa tay ra. Bao giờ ông Quang cũng đòi hỏi chính xác.

- Vậy được! Chừng nào nó tiến hành việc hôn nhân?

Diễm Quỳnh nhớ tới dự án liên kết đầu tư với Việt Nam của Nam Hoa vừa hoàn thành, cô liều lĩnh:

- Khi anh hoàn thành liên kết đầu tư, và từ Việt Nam trở về.

Bất cứ bậc cha mẹ nào đều muốn con mình gặp người xứng đáng. Với Nam Hoa, Âu Dương không thể chê điểm nào. Ông Quang thốt lời rằng buộc cứng rắn:

- Được. Nhưng nếu nó về mà không cưới, cha sẽ gả con cho Lâm Khải, chừng đó con chó cái lời. ... Nam Hoa! Hai cuộc nói chuyện ấy ám ảnh em đêm ngày, em không dám theo lời Lâm Khải hỏi thẳng anh, bởi em sợ câu trả lời của anh khiến em đau khổ. Nam Hoa! Thái độ sau hôm sinh nhật đã giết hết nửa niềm tin có trong em, anh trở nên lạnh lùng, nghiêm lạnh đến độ em giấu kỹ chiếc vòng chẳng dám đeo ra, mỗi lần nhớ đến lời cha nói, em lại run lên. Và bây giờ,

đổm hy vọng cuối cùng ở em tắt rồi, bởi đêm nay, anh đã hôn người con gái khác mất rồi.

oOo Suốt ba ngày, toán kỹ sư, chuyên viên đo đạc hai nước dầm mưa làm việc. Cũng suốt ba ngày ban giám đốc hai bên đều có mặt tại hiện trường trừ Lê Cương và Diễm Quỳnh. Nam Hoa rất khâm phục ông Thành ở sự chịu khó sâu sắc, cũng như khâm phục đoàn kỹ sư, chuyên viên đo đạc Việt Nam làm việc tích cực lại đa năng, họ thản nhiên làm nhiều việc khác nhau, không hề hạn chế bởi chuyên môn của mình. Thiếu Kỳ từng hỏi một anh chàng cao gầy, người Việt tên Toàn, anh khá lớn tuổi, chuyên viên đo đạc địa hình, khi thấy anh chăm chú giúp người kỹ sư địa chất khoan thăm dò địa tầng và nhanh nhẹn dọn chướng ngại vật, để đặt dụng cụ.

- Rốt cuộc anh là chuyên viên địa hình hay địa chất? Hay một lao động phụ?

- Địa nào cũng được. - Anh chàng cười toe, nhe cả răng, trả lời kiểu đó với Thiếu Kỳ, khiến viên luật sư kiêm phó giám đốc ngẩn tò te. Nam Hoa biết Thiếu Kỳ thạo Việt ngữ nhưng lối nói chuyện này anh chưa quen nên xen vào:

- Vậy anh tốt nghiệp cả hai chuyên môn một lúc à?

- Không. Tôi chuyên địa hình, lúc xưa là sĩ quan pháo binh, đã được đào tạo chính quy. Còn các môn khác, học ở bạn bè cùng cơ quan.

Thiếu Kỳ hỏi:

- Lãi lương cả hai phần công việc chớ?

Anh chàng lại cười toe:

- Mười phần công việc cũng chừng đó lương thôi. Cơ bản là giúp nhau cho mau rồi việc. Anh chàng lại cười, quẹt nước mưa ở mặt rồi quay đi theo cái khoa tay ra hiệu của người bạn đầu xa. Thiếu Kỳ nhìn theo:

- Họ làm việc bằng ba người chúng ta, sao vẫn chỉ một mức lương? Họ có vẻ không khá giả.

Nam Hoa nhăn mũi:

- Ông Thiếu Kỳ! Ông theo dõi tình hình kinh tế thương mại Việt Nam rất sâu sắc kia mà? Ông còn vờ hỏi. Tóm lại, hai chữ thôi: CÒN NGHÈO.

Qua ba ngày, đã xong phần đo đạc, thăm dò địa tầng. Trong ba ngày ấy, Nam Hoa hoàn toàn lặn mình vào công việc. Sáng ngày thứ tư, trước lúc cùng các kỹ sư đồ án nghiên cứu thiết kế, Nam Hoa gọi ông Cương.

- Ông Cương à! Bên công an họ trả lời về tin Đế Mèn chưa?

- Tôi mới điện hỏi, họ nói đã dò xong mấy quận ngoại thành, không có. Hôm nay họ sẽ dò quận nội thành.

Nam Hoa bút rút:

- Sao họ không dò quận nội thành trước?

- Họ nói, thường những người không nhà cửa về ngoại ô và vùng thôn quê để nhận hộ khẩu và kiếm được đất làm nhà.

- Nếu có tin báo liền dùm nhé. À ông Cương! Chừng nào ông đi Hà Nội?

- Khi nào đồ án xong, tôi đem ra trình bộ.

Nam Hoa dù cố nén lòng vẫn hỏi:

- Hoài khỏe không?

- Cô ấy vẫn vậy, bác sĩ nói, nếu bệnh không bớt qua thời gian dùng thuốc theo phương thức một chuyển qua cách điều trị mới.

- Sao không tiến hành ngay?

- Điều trị phải theo phương pháp, đi từ A qua B.

- Ông nhớ an ủi và nâng đỡ cô ấy nhé.

- Anh chẳng cần dặn đâu.

- Xong đồ án, tôi phải về Hồng Kông rồi mới qua lại, trước lúc về, tôi muốn đi với ông viếng mộ cha cô ấy. Đó là lễ với người đã khuất.

- Anh khỏi giải thích, tôi đồng ý.

Buổi chiều, sau giờ quay mòng mòng với đám kỹ sư Việt - Hoa, Nam Hoa gọi về nhà, quá giờ quy định nên anh gặp cha.

- Thừa ba, con đây!

- Công việc ra sao?

- Rất tốt thừa ba. Xong bản thiết kế, con về bên ấy trình với hội đồng quản trị công ty.

- Nghe Thiếu Kỳ nói con đau, sao không tịnh dưỡng? Tiền bạc là huyết mạch, nhưng không có

sức khỏe thì không làm ra tiền đâu.
 Cái cậu Thiếu Kỳ thật lắm mồm. Nghĩ thầm, Nam Hoa trấn an cha:

- Con cảm nhẹ thôi, đã khỏe rồi.
- Đừng giấu ba. Nằm viện sao nhẹ được Nam Hoa. Xưa nay, Bạch gia không khe khắt chuyện tình yêu, con cũng đừng để lòng chao đảo vì những phù phiếm bên ngoài. Nếu con không yêu Diễm Quỳnh, ba sẽ rút cô ta về Tổng công ty. Đừng vì thế mà nghĩ ngợi đến sinh bệnh.

Trời đất! Sao ba biết hết vậy? Ai nói? Thiếu Kỳ hay Diễm Quỳnh? Không! Diễm Quỳnh không nói, còn Thiếu Kỳ cậu ta thường rất kín miệng chuyện riêng tư mà.

- Alô, Nam Hoa! Sao con không nói gì hết vậy?
- Ba ơi! Con là Nam Hoa, ba cứ yên tâm. Cho con gửi lời chào mẹ, các anh chị. Hôn Chấn Bình hộ con.
- Được! Có tin chú Tài điện ngay nhé.

Đêm ấy, Nam Hoa cùng Thiếu Kỳ đi khiêu vũ ở Dancing Quê Hương. Đám kỹ sư từ Hồng Kông qua, đỡ cho Nam Hoa rất nhiều về Diễm Quỳnh, hết việc là họ quần quýt bên cô.

Nam Hoa không nhảy, Thiếu Kỳ chẳng buồn ngạc nhiên, đời người con trai lạnh lùng này, mê mỗi món này, anh nhảy rất đẹp. Anh biết Nam Hoa đi cùng anh tới đây chỉ để anh vui với điều ham thích. Mấy cô gái nhảy cứ quần lấy Thiếu Kỳ, thật hạnh diện khi có một chàng trai cặp với mình nhảy tuyệt vời.

Nhưng về tới bàn, Thiếu Kỳ đã tỉnh bơ:

- Xin lỗi. Ông chủ tôi không thích đàn bà, tôi sẽ đến với cô khi ông chủ tôi nói xong điều cần nói.

Nam Hoa nhướn mày hỏi khi cô gái đi rồi:

- Cậu biết tôi muốn nói chuyện với cậu?
- Dĩ nhiên!
- Diễm Quỳnh kể cậu nghe tại sao tôi bệnh à?
- Không. Tôi cũng không hỏi.
- Vậy ai báo ba tôi biết?
- Tôi không báo, tôi chỉ nói cậu bệnh, đã lành. Ngày, hôm ấy Diễm Quỳnh làm cậu sợ phát ốm à?

Nam Hoa nhìn chăm chặp vào Thiếu Kỳ.

- Sao cậu biết là Diễm Quỳnh?

Thiếu Kỳ nhún vai:

- Vì tôi dạy cô ta bài học chinh phục và chiếm đoạt đầu tiên đó mà.
- Té ra vậy! Thiếu Kỳ, cậu thật điên rồ.

Thiếu Kỳ nhìn vào màu vàng óng trong chiếc ly của mình, anh cười nhẹ:

- Cô ta điên chó tôi không điên. Tôi muốn cô ta tỉnh lại, nhìn thấy tôi. Chà! Ngó bộ không ăn thua.

Nam Hoa nổi cáu:

- Cậu cứ ngậm miệng lại. Tại sao không chinh phục và chiếm đoạt?
- Tôi cóc cần chinh phục. Còn chiếm đoạt? Hà hà! Nam Hoa cậu ngốc thật! Đàn ông thích điều đó, còn đàn bà thì không.
- Thiếu Kỳ! Tôi sẽ trả Diễm Quỳnh về tổng công ty khi trở lại Hồng Kông.
- Đó là chuyện của cậu.

... Đêm đến, Nam Hoa thao thức, anh lẫn lộn, hình bóng Đế Mèn, Hoài cứ lẫn lộn nhau. Tim anh rên xiết, dần vật vờ vì yêu, vì người xưa cũ.

oOo

Viên bác sĩ giám đốc bệnh viện lao Hội An, coi đi coi lại hai, ba lần tấm phim giảng hàng ngang ở trước mặt, đèn soi sáng trưng rất rõ, ông chỉ vào đỉnh phổi bên phải nói với cả bác sĩ điều trị, ông Cương và Đức.

- Gần một tháng điều trị, bệnh không giảm tí nào, lại có phần lan ra, điều ấy chứng tỏ phương thức điều trị vô tác dụng, nguyên nhân chính chẳng phải bấy nhiêu đó, mà do cô ta đã suy nhược, còn mang tâm bệnh và nhiều nỗi thương tâm.
- Có cách gì giúp đỡ cô ấy không? - Đức lo lắng hỏi.
- Quý vị hãy công tác tư tưởng cho Hoài, điều chỉnh yếu cô ấy phải tự giúp mình. Đức quá sức bồng chồn, phép hai năm anh sắp hết, mà bệnh Hoài chưa giảm. Rồi đây anh chẳng thể thường xuyên chăm sóc cô, thật tệ hại. Chiều nay, lúc ông Cương tể nhị ra ngoài, Đức ôm tay Hoài áp

vào ngực mình nấn nỉ:

- Hoài! Em ráng lên, sao cứ buồn hoài?

Cô gái dừng dừng:

- Hoài có buồn gì đâu?

- Em dối anh, không buồn chứ sao em ngày một hao gầy, bệnh chẳng bớt? Mắt cô gái lóe ra tia sáng lạ kỳ.

- Bác sĩ nói à?

- Hoài! Hay anh xin cho em đi viếng mộ ba?

Đôi mắt ấy nhìn xa xôi vào cõi nào.

- Không cần đâu. Sớm muộn gì cũng gặp cha.

Đức lạnh người, anh thả tay cô, nhìn trừng trừng.

- Hoài! Thì ra em muốn chết, em muốn bỏ anh, muốn theo ba?

- Anh từng nói, đời người ai không chết một lần, Hoài chết là rảnh nợ.

Đức nói như gào:

- Nhưng em có tội gì? Suốt đời em gian lao nhọc nhằn, giờ cha đã yên phần, em phải sống để được đền bù.

Hoài cười thê lương:

- Hoài không có gì trả cho anh, sao nhận sự bù đắp của anh? Anh có nợ gì ở Hoài? "Người ta" có nợ không trả cho Hoài chứ chẳng phải anh.

Đức điên lên:

- Hoài! Được rồi, em nói đi, hắn là ai? Dù hắn ở cùng trời cuối đất, anh cũng đem hắn về cho em, miễn em lành bệnh.

Cô gái thì thào, mắt mờ lệ đỏ.

- Anh ấy không về đâu. Anh chẳng nên tìm hiểu làm gì. Anh ấy là của riêng Hoài. Đức muốn trào nước mắt, anh lay mạnh Hoài:

- Hắn là thằng chó đểu, thằng đốn mạt đã phụ bỏ em, tại sao em không nói? Hoài nhăn mặt vì đau, vẫn cắn răng lại, ông Cương đi vào.

- Đức! Ra ngoài đi, để Hoài cho chú!

Ông đỡ cô gái nằm xuống, đắp kín, rồi ngồi xuống bên cạnh.

- Hoài! Cháu nói thật đi, khổ vì "người đó" hay thất vọng vì Bach?

Hàng mi dày cô gái khép lại thoáng rung rung, ông Cương hiểu, Hoài không hề hững với Bach, điều ấy khiến ông khó nghĩ. Gần hai tuần nay, Nam Hoa lao mình vào công việc, anh cũng thú thật với ông quyết quên Hoài để mãi mãi là Nam Hoa của Đế Mèn. Bản đồ án sắp hoàn tất, anh sẽ về Hồng Kông, ông ra Hà Nội. Nếu chưa có tin Đế Mèn, ngày trở lại Việt Nam, Nam Hoa lại mở cuộc tìm kiếm khác. Anh ta đã nhất quyết, có lý do gì nhắc đến anh ta với cô để gieo thêm nỗi buồn. Ông Cương thầm quyết định, từ nay "thằng em trai" tên Bạch của ông sẽ biến mất.

- Hoài à! Xưa nay con người sinh ra đời, phải chịu nhiều trách nhiệm với xã hội, chẳng ai sinh ra để sống chết với tình yêu. Người phụ bỏ cháu, không xứng để cháu mãi nhớ thương, còn thằng Bạch em chú, nó có hôn thê rồi, nó cũng là thứ người bạc tình. Cháu đừng để tâm.

Hoài quay mặt vào tường, cô cố giữ nhưng bờ vai gầy vẫn rung rung. Ông Cương đau lòng, nó khóc mà tim ông rỉ máu. Ông thương nó biết bao.

- Hoài nè! Chú nghĩ cháu thương ba cháu nhiều hơn người khác mới phải, cháu vì ba cả đời cực nhọc, nếu cháu chết lúc non trẻ, chưa biết gì về hạnh phúc con người, có linh thiêng chắc ba cháu đau khổ lắm, và tự trách mình đã khiến con gái hy sinh một đời. Cô gái nói trong nước mắt:

- Cháu đâu còn trẻ nữa, sắp nửa đời người, gặp lại ba cháu càng sớm càng tốt.

- Sao cháu bi quan vậy? Cháu cần sống để hương khói, thờ cúng cha. Vậy mới gọi là hiếu đạo, giờ chú có yêu cầu.

- Cháu còn gì để giúp cho chú mà yêu cầu?

Ông Cương hồi hộp trong lòng:

- Hoài! Chú không vợ con, sống một thân một mình, cha ruột cháu qua đời, giờ chú nhận cháu làm con nuôi, cháu bằng lòng không?

Hoài sững sờ quay lại ngó ông Cương. Một con nhỏ ho lao sắp chết như cô lại được người đàn ông này nhận làm con. Thật là điều không hiểu được. Nhưng để làm gì? Đời cô duy nhất có một

người cha, chẳng ai thay thế được.

Bỗng mắt hai người ngó sững nhau. Cô gái quay đi:

- Chú tha lỗi, cháu chỉ có một người cha.

Ông Cương nén tiếng thở dài. Có phải vì "thằng em trai" tên Bạch không nhỉ?

- Hoài! Đừng đời ấm lạnh chẳng ai ngờ, cháu ở với chú tốt hơn ở một mình, trừ phi cháu lấy chồng.

- Chú phải nói trừ phi cháu chết.

- Hoài à!

- Xin lỗi chú, không thể được.

Và rồi, đêm nay như bao đêm khác, cô gái thao thức, khóc âm thầm. Cô nhớ da diết bờ môi ấm nồng cuốn hút đã dạy cô biết thế nào là nụ hôn, quá tuyệt diệu để nhớ, dù đó là kẻ bạc tình, cô cũng nhớ da diết chú bé ngày xưa có đôi mắt đuôi dài, hôn cô loạn xạ, nước mắt đầm đìa bảo cô, đừng bao giờ mình xa nhau.

Ôi Nam Hoa! Ôi Bạch! Hoài là kẻ sắp chết, giờ chết mới biết mình yêu một lúc cả hai người.

Trời ơi! Có thứ tình yêu nào dơ bẩn đến thế không?

Nam Hoa! Em có lỗi với anh.

Em sẽ chết để thanh thản tâm hồn.

Em sẽ về với ba, người cha anh tặng cho em. Nam Hoa!

Chương 24: Thủy Tiên - Nam Hoa - Dế Mèn

Ở Đà Nẵng, con gái xinh đẹp có nhiều, nhưng xinh đẹp, gia đình giàu có, công ăn việc làm nhàn hạ, lương bổng cao như Thủy Tiên không nhiều, nên cô rất cao giá. Tuổi mới ngoài đôi mươi, vừa tốt nghiệp đại học ngoại ngữ, Thủy Tiên có ngay việc làm nhờ ông bố có chức quyền trong ngành xuất nhập khẩu thành phố.

Cô gái đẹp, thông minh, tính hoạt bát, sống thoải mái tiền bạc nên người trồng cây si xếp hàng khá đông, có kẻ về ngoại hình, vật chất chẳng thua sút Nam Hoa. Viết kiều có, con ông cháu cha có, ông này ông kia đi nước ngoài như cơm bữa có, người ngoại quốc các nước cũng có. Họ rất sẵn lòng cô, không bữa nào thiếu người mời hay gởi quà tặng. Vậy mà cô cứ đau khổ ngóng trông anh chàng "ba chệt" ấy.

Hôm nào gặp nói chuyện dăm ba câu, cả ngày ấy cô vui, hôm nào không gặp, cô cứ buồn rĩ ra. Thủy Tiên âm thầm cay đắng với cô thư ký của "người ta", nhưng một thời gian ngắn thôi, cô hiểu người con gái đẹp liêu trai với đôi mắt xếch ấy cũng chẳng là gì của Nam Hoa cả. Anh rất phong nhã, lịch thiệp với các cô gái đẹp, sẵn lòng làm hiệp sĩ lúc ai muốn, nhưng chỉ vậy thôi. Đôi mắt có đuôi dài, to, sâu ấy chưa dừng lâu ở cô gái nào. Đêm hôm anh ở tầng thượng ấy, Thủy Tiên lo cho anh đến phát khóc, anh chẳng hề biết. Cô gái mắt xếch đáng nguyên rủa đã khiến anh giận đến cả đêm đứng ngoài sương lạnh. Trời ơi! Lúc đó Thủy Tiên muốn được ử ấm anh bằng chính da thịt mình. Đã gần hai tuần rồi, anh cùng đám người kia đi mãi, lúc về lại ở miết thư phòng, có lúc Thủy Tiên vờ lên, đi ngang phòng khách để xem, thường thấy anh cúi mình bên những tờ giấy trắng, cứng to, cô gái mắt xếch một bên, đám người kia chung quanh, họ nói với nhau bằng tiếng Trung Hoa, có lúc anh tranh luận, có lúc cáu gắt, có lúc tươi cười. Duy có điều anh quên bằng Thủy Tiên.

Nam Hoa ơi! Anh ác lắm! Dường như Thủy Tiên yêu anh mất rồi, nên vào ngơ ra ngẩn. Hôm trước, mẹ anh điện thoại qua không có anh ở Hotel, em thay anh tiếp điện. Trời ạ! Mẹ anh nói tiếng Việt như bất cứ cô gái Việt nào, lại rất điệu dàng khen em, nghe tiếng nói đã biết Thủy Tiên xinh đẹp. Rồi còn nhờ em quan tâm tới anh, có điều chớ để Nam Hoa biết, vì nó rất tự ái đàn ông. Hôm ấy Thủy Tiên kể người mẹ nghe chuyện anh đau, bà cảm ơn nhiều lần, còn nói sẽ thường xuyên nói chuyện với em. Nam Hoa mẹ anh mền em lắm đó.

Thủy Tiên mãi suy nghĩ, chẳng thấy đám cộng sự và Nam Hoa đã vào tiền sảnh. Hôm nay chàng có vẻ vui, nên dừng lại ở quầy tiếp tân.

- Chào Thủy Tiên!

Thủy Tiên giật mình. Trời ơi! Mới nghĩ tới, anh ấy đã hiện ra, cô tặng anh nụ cười xinh nhất.

- Anh Nam Hoa!

- Cô có vẻ không khỏe hả Thủy Tiên?

Cô gái chớp lia hàng mi:

- Dạ không! Thủy Tiên hơi mất ngủ.

- Sao vậy? Nhớ hoàng tử à? - Nam Hoa vô tư hỏi khiến Thủy Tiên tủi thân. Anh chàng kỹ sư thiết kế, hai tuần nay liếc mãi Thủy Tiên hỏi bằng tiếng Anh:

- Cô có biết tiếng Anh không?

Thủy Tiên giấu nỗi buồn, làm tròn nhiệm vụ, cô nghiêng đầu duyên dáng.

- Thưa ông, tôi nói được, rất vui lòng hầu chuyện với ông.

Cả đám cộng sự nhao lên, một chuyên viên đo đạc vỗ vai chàng kỹ sư, nói tiếng Anh cố ý cho Thủy Tiên nghe.

- Tử Giang! Tôi đã nói anh đừng bỏ lỡ cơ hội, sao cứ rụt rè như con gái, giờ sắp về Hồng Kông rồi, thật tiếc cho anh.

Thủy Tiên tái mặt, thất thanh hỏi Nam Hoa:

- Anh sắp về nước ư?

Nam Hoa biết Thủy Tiên đau buồn, anh không muốn cô gái Việt Nam dễ thương này khổ thêm.

- Phải! Thủy Tiên, tôi sắp về nước.

- Anh có trở qua không?

Nam Hoa dứt khoát, anh nói bằng tiếng Anh để các cộng sự hiểu.

- Không! Tôi đã xong việc.

Chẳng những Nam Hoa thấy nỗi đau khổ hiện lên mắt Thủy Tiên mà cả nhóm cộng sự và Tử

Giang đều thấy. Từ Giang có vẻ buồn, anh chàng bỏ đi về phía thang máy. Thiếu Kỳ bao giờ cũng là người lên tiếng đúng lúc.

- Thưa ông Bạch! Cô Diễm Quỳnh đang chờ, cô Thủy Tiên, chúng tôi sẽ nói lời chia tay với cô trong hai ngày tới. Chào!

Cả nhóm đi lên, Nam Hoa đi sau cùng, anh mỉm cười với cô như an ủi. Thủy Tiên bật gọi:

- Nam Hoa!
- Thủy Tiên! Cô vui lên, cô là cô gái Việt Nam xinh đẹp, dịu dàng, dễ thương, tôi rất mến cô, coi cô như em gái mình.

Thủy Tiên cố nuốt nước mắt vào lòng, cô cũng là cô gái rất sáng suốt để biết Nam Hoa nói thành thật.

- Vâng! Anh Nam Hoa! Trước lúc về nước cho Thủy Tiên vài giờ được không?
- Được! Cô mua giúp tôi vài món quà và tặng những người thân. Chào Thủy Tiên nhé.
- Anh Nam Hoa!
- Hở? - Nam Hoa đứng lại như ngơ mày.

Cô gái nhìn sững vào anh.

- Anh ốm lắm, mắt thâm quầng, anh phải giữ gìn sức khỏe. Cô Diễm Quỳnh thật tệ, không chăm sóc chu đáo cho anh.
- Vì công việc thôi. Cảm ơn Thủy Tiên lo cho tôi.

Trên thang máy, Nam Hoa trầm nghĩ ngợi. Gương mặt Thủy Tiên khiến anh xót xa và tự trách mình.

Giá đừng vì Diễm Quỳnh, mình đâu làm quen với cô ấy.

oOo

Bốn người ngồi quanh bàn. Bình hoa lay-ơn màu tím khiến Nam Hoa nhìn mãi. Hoa màu tím ẩn sắc xanh, nở thắm tươi trên cành thẳng đứng. Với Nam Hoa màu tím là màu chung thủy nhớ thương. Ông Thành thấy Nam Hoa đưa tay vuốt nhẹ cánh hoa, mắt nhìn ông thì hiểu ý.

- Ở miền Nam không có lay-ơn màu này, một người bạn đi công tác Hải Phòng về biếu lúc nãy, tôi còn một chục, nếu anh thích, tôi biếu.

Màu hoa tím đẹp thầm kín, thanh thoát, bất giác Nam Hoa nhớ tới đôi mắt rười rượi buồn trên gương mặt gầy xanh xao. Anh quận thắt lòng, anh đã cố chôn đi thương nhớ để Nam Hoa trọn vẹn với Dế Mèn, nhưng...

- Anh Nam Hoa nè! Công việc của đám chuyên viên, sao anh cứ ôm cả, tôi thấy anh gầy quá. Câu nói của ông Thành khiến Nam Hoa lúng túng:
- Xong rồi ông Thành, vài hôm lại sức thôi.
- Cuộc họp cuối cùng sáng nay đã hoàn thành tốt đẹp, chừng nào anh về Hồng Kông?
- Hai hôm nữa, ngày mai tôi đưa những cộng sự đi viếng thăm Đà Nẵng-Huế, ngày mốt thu xếp công việc, đi thăm người quen, sáng bữa kia về.
- Danamexco làm tiệc tam biệt, mời tất cả dự nhé.

Thiếu Kỳ nở nụ cười hiểm hoi:

- Rất vui lòng thưa ông Thành.

Diễm Quỳnh nhẹ nhàng:

- Ông Cương về Hà Nội ngay khi có bản đồ án xây dựng à ông Thành?

Ông Thành dăm chiêu:

- Đứng ra sáng nay họp xong, bản thiết kế được các cấp thẩm quyền Quảng Nam phê chuẩn, anh ấy phải đi Hà Nội ngay, để trình lên bộ. Nhưng anh Cương đã lái thẳng xe về Hội An. Chắc mai anh ấy mới đi, vì còn về quê thăm mộ vợ con.

Diễm Quỳnh hồi tiếc câu hỏi của mình khi thấy Nam Hoa nhìn xuống. Thiếu Kỳ nhếch môi:

- Tôi cũng muốn đi thăm cô Hoài ấy một lần để coi cô ta có gì khiến mọi người phải thương nhớ quan tâm.

Diễm Quỳnh liếc Thiếu Kỳ, Nam Hoa không nói, ông Thành cười nhẹ:

- Thật ra, cô ấy chưa từng nói một lời về mình, chúng tôi gặp cô ấy qua lời nhờ tìm kiếm của giám đốc, nhưng khi nhìn cô ấy, chúng tôi đều có chung một cảm giác, mọi đau khổ, đắng cay của cuộc đời, cô ta đều gặp. Chúng tôi thật sự muốn giúp cô ta lành bệnh và vui sống, nhưng lạ thay, ý thức cô ta đã khước từ.

Thiếu Kỳ nhú mày ngạc nhiên:

- Tại sao?

- Một tháng điều trị rồi, bệnh án cô ta ngày một xấu đi, thật lạ lùng khi bản năng cầu sống ở cô gái quả cảm ấy không còn.

Nam Hoa cố giữ giọng điềm tĩnh:

- Nghĩa là cô ấy có thể chết?

- Không biết được, những lúc tôi về Hội An thăm cô ấy, thường có cảm tưởng cô ấy chỉ là chiếc bóng, chớ chẳng phải người thường. Nam Hoa! Hôm kia anh Cương về nói với tôi, anh có một phần trách nhiệm với sức khỏe cô ấy.

Nam Hoa chợt nhột mặt, Diễm Quỳnh mím môi toan nói, Thiếu Kỳ đã lên tiếng về cổ tình.

- Tại sao không nói tất cả lại nói một phần? Ông gương nhẹ với giám đốc tôi rồi. Ông Thành lắc đầu, bỏ tàn vào gạt, ông châm điếu thuốc khác, thủng thỉnh nói:

- Đường như cô ấy có mối tình nào đó, người ta đã phản bội mà cô ấy cứ chờ. Giám đốc ông là viên sỏi khuấy động nước mặt hồ đang phẳng lặng, cô ấy đau khổ vì yêu, vì thấy mình có lỗi với tình xưa.

Diễm Quỳnh không giấu vẻ mỉa mai:

- Nghĩa là với cô gái bệnh ấy, giám đốc chúng tôi vẫn là kẻ đến sau.

Nam Hoa đứng lên:

- Ông Thành! Chúng tôi cảm ơn về bữa cơm do bà nhà làm rất ngon, cho gởi lời chào bà, chúng tôi phải về.

Họ bắt tay nhau từ giã. Lúc Nam Hoa ra đến cửa, ông Thành nói câu cuối:

- Ông Bạch! Tôi nghĩ ông đừng nên ghé thăm Hoài, anh Cương đã nói, ông đi Hà Nội và ông là đứa em trai có nhiều mối tình lãng mạn.

Nam Hoa đau khổ:

- Tôi hiểu. Tôi chỉ lo cô ta có lành bệnh được không? Tôi có lỗi, ông Thành ạ. Ông Thành vỗ vai Nam Hoa:

- Chiều nay, bên công an thành phố sẽ điện qua tôi về tin Đế Mèn ở sáu phường còn lại. Có gì tôi điện cho anh.

- Rất cảm ơn ông.

Về đến Hotel, Nam Hoa không vào, anh ra lấy chiếc cúp đi ngay. Thiếu Kỳ chặn hỏi:

- Ông đi đâu? Không nghỉ trưa?

- Tôi đi thăm căn nhà cũ và ghé qua người bạn của ba tôi.

Thật ra Nam Hoa không định như vậy, anh chạy xe bất kể, lang thang nhiều nơi, đi đến khắp các kho hàng của Chấn Hưng ngày xưa, rồi ra sông Hàn. Gió lạnh buốt mà tim anh nóng bức, rên rỉ âm thầm. Nửa tháng nay anh cố quên, vùi mình vào công việc, anh vẫn là Bạch Hoa Nam, nhưng từng đêm anh thao thức, anh gầy đi nhiều, anh tự biết, bởi ý phục rộng hằn ra, trước mặt mọi người anh cười nói ung dung, sắc sảo, nhạy bén vô cùng khi cần thiết, nhưng... hỡi ơi! Khi muốn quên thì nhớ rất nhiều.

Nam Hoa đau khổ! Cô ấy có sống được không? Kẻ nào đã phụ bạc cô ấy? Hẳn đáng chết ngàn lần. Còn mình, mình có khác gì hần đầu, cũng tàn nhẫn, vô tình. Nam Hoa thấy đầu đau như.

Anh lão đảo trở ra xe, lại tiếp tục chạy lang thang, bánh xe vô tình đến trước nhà cũ. Bên kia đường bà Sang thấy, gọi to:

- Nam Hoa!

Nam Hoa cho xe qua, bà Sang nắm tay anh hỏi ân cần:

- Bốn ngày nay sao cháu không ghé? Cháu đau hả? Sao dì thấy mặt mày hốc hác vậy? Vừa hỏi, bà vừa kéo chàng vào nhà, miệng kêu lớn:

- Toàn ơi! Anh Nam Hoa đến!

Toàn chạy ra, dáng cao lòng không, miệng cười toe toét, bắt tay anh, liền thoảng nói:

- Mẹ em nói hồi xưa anh rất thích ăn thanh long trà, em đi Nha Trang có mua về tặng anh nửa chục. Mùa này đã muộn nên thanh long trà hơi nhỏ nhưng ngọt lắm. Toàn nói chuyện tía lia với Nam Hoa, khiến anh thấy lòng thanh thản lại. Bà Sang bưng hai ly thanh long vào, nói:

- Hai đứa ăn đi, rồi thằng Toàn lo thu xếp đi Hội An cho sớm kéo hết xe về không kịp. Nam Hoa ngó Toàn:

- Em đi Hội An làm gì? Để anh đưa đi.

- Em đi thăm chị Hoài làm chung tổ, mới sáng nay thả hương cho ba chỉ ở Gò Gà về. Tội

nghiệp chỉ quá! Cả đời lo cho cha, khi ông chết chỉ không thấy mặt, giờ nằm ở Bãi lao chưa biết sống nổi không.

Nam Hoa ghen ngào, anh nhớ ra Toàn làm chung với Hoài. Toàn vẫn vô tình, loay hoay xếp mấy trái thanh long vào túi.

- Chỉ thích ăn thanh long trà như anh vậy. Cứ đến mùa em biếu chỉ hoài, bởi biết chỉ không dám bỏ tiền mua, tội nghiệp chỉ.

Nam Hoa khô cả miệng:

- Hoài thích ăn thanh long trà sao?

- Dạ! Trong tổ mỗi mình em biết tâm sự chỉ, thấy anh Đức yêu chỉ thê thảm, em cũng không dám nói.

- Không dám nói?

- Chỉ có người yêu rồi, người yêu chỉ cũng thích ăn thanh long trà, là chỉ nói với em vậy, nhưng anh bỏ đi mất, mà chỉ cứ đợi chờ hoài.

Nam Hoa thần thờ. Người yêu chỉ cũng thích ăn thanh long trà. Lời nói Toàn văng vẳng bên tai Nam Hoa. Thật là sự tẩu xảo lạ kỳ. Ngày xưa Đế Mèn của anh cũng thích thanh long trà. Ôi! Hai con người có mặt, và hai người chưa tìm thấy mặt.

Toàn ăn vội ly thanh long để xuống, rồi gọi vang:

- Mẹ ơi! Ngó nhà, anh Nam Hoa chở con đi Hội An.

Nam Hoa làm thình, thật khó xử cho anh nhưng ban nãy anh đã nói chở Toàn đi. Chàng thanh niên mang xách tay vào vai, kéo Nam Hoa ra cửa. Bà Sang đi theo dặn dò:

- Trời mưa, tạnh bất ngờ, nhớ đem áo mưa theo, đường Hội An nhiều ổ gà, chạy xe cẩn thận nghe con.

Nam Hoa chở Toàn đi mà lòng rối như tơ, anh muốn lắm và không dám... Còn giờ... thật khó xử. Trên xe Toàn liến thoắng kể bao nhiêu chuyện về Hoài. Nào chị Hoài tính đoan trang, hiểu thuận, nào anh Đức yêu chỉ ba năm, một cái nắm tay không dám. Toàn vẫn tiếp tục câu chuyện lúc xe chạy hơn nửa đường.

- Anh biết không, bác Tài thương anh Đức lắm, thường than...

Chiếc xe thẳng gấp, suýt quăng Toàn xuống hục nước, Toàn hỏi:

- Chuyện gì anh Nam Hoa?

Nam Hoa xuống xe, mặt biến dạng kỳ lạ, đôi mắt như phát lửa, anh hỏi trên bờ môi run run:

- Em nói bác Tài nào?

- Bác Tài ba chị Hoài á! - Toàn hơi ngỡ ngàng khi thấy cả tay Nam Hoa run bắn. Quả thật Nam Hoa run, quá run, từ tâm linh anh như nói với anh điều trông đợi sắp xảy ra, mơ hồ trong trái tim cũng vậy. Lạy trời cao! Xin đừng tước đoạt niềm hy vọng của con. Nam Hoa bóp chặt đôi vai Toàn.

- Em có biết lúc xưa, ba chị Hoài làm nghề gì không?

Toàn nhìn sững Nam Hoa:

- Là võ sư, ba chỉ hay dạy em võ thuật, em thường tới lui vì vậy.

Nam Hoa tháo mồ hôi, tay run, môi run, anh nuốt nước bọt, hỏi khó khăn:

- Em còn biết bác Tài làm nghề gì khác không?

Toàn lắc đầu:

- Em không biết, bởi ông với chị Hoài ít nói lắm. Em biết bác võ sư là nhờ hôm đó tới chơi, gặp ông bắt trộm, chân ông đá một cước duy nhất, cái cổ nó queo qua một bên, bất tỉnh liền. Có điều sau đó bác Tài đau, ông nói em vì thằng trộm có vũ khí, sợ nó giết người, nên phải dùng sức, bay ra tung đòn sát thủ. Điều ấy khiến những vết thương xưa chấn động. Từ đó, bác Tài dạy em học võ, bác nói em để phòng thân và cứu người. Nam Hoa tựa vào xe, đầu óc mông lung, hỗn loạn, anh hỏi câu thiết yếu:

- Chị Hoài có tên gì nữa không?

Toàn nghĩ bụng: Anh này lạ thật, chưa gặp chị Hoài sao hỏi kỳ vậy? Nghĩ vậy, nhưng cũng nói:

- Có tên gì khác đâu. Là Hồ Thị Bạch Hoài.

Bạch Hoài... Hoài Bạch! Nghĩa là nhớ người họ Bạch. Tim Nam Hoa muốn nổ tung vì quá mừng, quá sợ.

Bạch Hoài! Thương đế ơi! Xin rũ lòng thương cho con gặp lại đúng Đế Mèn của con.

- Anh Nam Hoa!

Nam Hoa sực tỉnh, anh hồi hả nổ máy:

- Toàn! Nhanh lên em, phải vào thăm chị Hoài.

Nam Hoa phóng với tốc độ chưa từng thấy. Toàn hết hồn ôm cứng lấy anh. Xe tới bệnh viện, Nam Hoa đã thấy xe ông Cường. Toàn hỏi một y tá phòng Hoài nằm, anh ta chỉ hai người chạy đến. Nam Hoa tái mặt, sao lại là phòng cấp cứu?

Mặc, anh tuôn vào. Ông Cường đang đứng với Đức nói điều gì, thấy Nam Hoa ông cau mày.

Nam Hoa không để ý, anh run rẩy, tay bầu chặt tấm nệm, nhìn sững vào Hoài đang thiêm thiếp trên giường.

Lạy trời ! Cho đúng là Dế Mèn của con. Lạy trời!

Đức sùng sộ:

- Anh làm gì vậy? Hại cổ chưa đủ sao?

Nam Hoa mặc kệ, tay anh từ từ nắm tay Hoài, miệng run run thì thầm:

- Nam Hoa đây! Dế Mèn ơi!

Hoài nằm, mắt nhắm nghiền, cô không thấy gì hết, chỉ thấy cơn đau ngày càng nhiều, cơ thể ngày càng lả đi, cô không ăn được. Hôm nay, cô trở lại phòng này để truyền đạm và theo dõi. Mơ hồ như sương khói cô nghe tay mình ầm lại, và giọng ai văng vẳng. Nam Hoa đây, Dế Mèn ơi! Mình sắp chết, chẳng lẽ anh ấy cũng đã chết nên gọi mình. Lại nghe một lần nữa. Không, dường như là sự thật, bởi tay cô đang được hôn rất dịu dàng. Tâm linh Hoài vùng lên, gọi cầu tha thiết cô đã bao đêm âm thầm.

- Nam Hoa! Anh ở đâu? Dế Mèn của anh đây. Anh ở đâu?

Như một tiếng sét ngang tai, mọi người chết sững, bởi Nam Hoa gào lên, ôm chầm lấy Hoài, hôn túi bụi vào mặt mũi cô.

- Dế Mèn! Dế Mèn! Mở mắt ra em, mở ra nhìn anh, anh đây! Nam Hoa của em đây. Dế Mèn ơi! Nước mắt Nam Hoa tuôn như suối lên mặt Hoài, nước mắt như dòng nước hồi sinh, lời nói như tiếng chuông rót vào tai Hoài đánh thức tâm linh cô gái. Hoài mở bừng mắt nhìn Nam Hoa, thều thào:

- Là... anh ... sao?

Nam Hoa òa khóc to, đòi con trai, anh chỉ khóc duy nhất cho một người đó là Dế Mèn của anh. Anh bế xốc Hoài trên tay, nức nở:

- Anh đây! Bạch Nam Hoa đây! Anh tìm em khắp nơi, té ra Dế Mèn lại là Hoài. Trời già cay nghiệt, suýt nữa anh giết chết em rồi Dế Mèn ơi!

Hoài đã tỉnh, thật tỉnh để biết mình không mơ, cô cắn mạnh môi đến bật máu, mọi người kêu lên, máu chảy mẩn miệng, cùng lúc Hoài nhìn rõ mặt Nam Hoa. Đau lắm, không phải giấc mơ, sự thật mà. Cô gái gọi yếu ớt.

- Ông Cường! Bạch...

- Anh ta tên Bạch Nam Hoa lấy họ làm tên thăm cô vì chẳng thể ngờ cô là Dế Mèn. Hoài buốt đau lồng ngực, càng lúc càng đau, mắt cô mờ đi, lung linh gương mặt Nam Hoa đầy nước mắt, cảm giác hạnh phúc và đau khổ tràn ngập ở cô. Hoài thều thào:

- Anh Nam ... Hoa... Dế Mèn... đã gặp... được... anh... nhưng cha... chết.. r... ồi.... Cô ngoẹo đầu vào ngực anh bất tỉnh. Nam Hoa gào to, cả khu cấp cứu náo loạn tiếng chân chạy rầm rầm. Điện tâm đồ, dưỡng khí, thuốc chích, dịch truyền và bất kể cơ thể Bạch Hoài. Cả ông Cường, Đức, Toàn dùng sức mới lôi được Nam Hoa ra khỏi phòng. Ông Cường quát:

- Nam Hoa! Bình tĩnh lại, cô ấy chỉ xúc động quá ngất đi thôi, anh cố gắng lên như vậy, làm sao người ta tỉnh táo lo cho cô ấy được?

- Cô ấy không chết đâu. Không chết đâu phải không? - Nam Hoa như điên. Ông Cường ghì chặt cứng vai chàng:

- Không! Cô ấy nhất định sống lại, tôi cam đoan với anh, làm sao có thể chết được khi đã gặp lại người yêu sau chừng ấy năm thương nhớ, đợi chờ. Nam Hoa! Bình tĩnh lại nhé! Nam Hoa gục đầu vào vai ông Cường, anh thì thầm nghẹn ngào:

- Tôi suýt giết Dế Mèn của tôi. Tôi thật điên và ngu xuẩn, tại sao không hiểu ngay từ thuở gặp nhau chớ?

Ông Cường vỗ vỗ vào vai Nam Hoa:

- Làm sao nói trước được Nam Hoa. Tôi tin vào số phận... dù tôi là người cộng sản, thương để đã thử thách tình yêu anh lần cuối, trước lúc trả lại Dế Mèn của anh. Tin tôi đi, cô ấy sẽ bên anh

đến bạc đầu.

Ông nói, mắt dừng lại ở Đức, chàng trai với vẻ đau khổ cùng cực đang gục đầu vào tường. Ông thở dài... Làm sao lý giải được tình yêu. Có bóng áo trắng bước ra.

- Ai là Nam Hoa?

- Tôi - Nam Hoa phóng theo người y tá vào như một tia chớp, bất kể tiếng gọi yêu cầu anh khoác áo choàng và đeo khẩu trang. Đôi mắt Hoài ràn rụa, đôi tay gầy đưa lên, Nam Hoa ghi lấy, hôn bất kể.

- Dế Mèn! Dế Mèn! Anh yêu em.

Nước mắt chàng trai đầm lên tay cô gái, nhỏ xuống cả ngực áo. Hoài nhoẻn miệng cười, nước mắt cũng rơi đầm, nói yếu ớt, thì thầm.

- Anh nói lại đi, Nam Hoa!

Căn phòng đã vắng, không còn một bóng người qua lại, cái khoát tay của chính viên giám đốc viện. Ông biết, cô gái sẽ không chết.

Nam Hoa để Dế Mèn nằm gọn trong lòng, nước mắt chưa khô, môi anh đã cười, đôi tay anh bưng gương mặt người yêu kề sát vào mình

- Dế Mèn của anh! Bạch Hoài của anh! Anh yêu em. Yêu vô cùng, yêu mười sáu năm rồi em ạ. Màu hồng trở lên môi, má Bạch Hoài, rèm mi cô khép lại, cô ôm tay Nam Hoa đặt vào ngực mình, nói miên man:

- Nam Hoa! Em cũng thế, đã yêu trong suốt mười sáu năm, qua kỷ niệm thời thơ ấu. Nam Hoa! Dế Mèn, hay Bạch Hoài đã yêu anh, yêu đến chết, Nam Hoa. Môi cô hé nở nụ cười mê đắm, ôi hạnh phúc quá ngọt ngào. Đôi kẻ yêu nhau lại nhìn sưng nhau. Nam Hoa không nhớ gì nữa cả, trong lòng anh chứa đầy hạnh phúc và nỗi niềm ao ước được trao cho người yêu nụ hôn trọn vẹn.

Anh cúi xuống, Bạch Hoài mở to đôi mắt, hai gương mặt sát nhau.

- Đừng anh!

- Dế Mèn! Sao thế em? - Anh thì thầm.

- Em sẽ lây bệnh cho anh.

- Nếu lây, đã lây từ hôm ấy, Bạch Hoài! Anh chia với Hoài nỗi đau khổ này. Hơi thở hai người trộn vào nhau, môi Nam Hoa ấm dịu, nong nân hôn Hoài nhẹ nhẹ. Và rồi mạnh hơn, mê đắm hơn, cuốn hút cô gái vào niềm hạnh phúc quá lớn lao, đôi tay xanh gầy cô gái quấn lấy cổ Nam Hoa, qua từng nụ hôn, là những lời mật ngọt.

- Dế Mèn! Mười sáu năm anh gặp em không thiếu một ngày ở những giấc mơ.

- Nam Hoa! Dế Mèn cũng vậy.

- Anh yêu em quá, cô bé của anh.

- Nam Hoa! Ôm em thật chặt, đừng rời xa em, ba bỏ em rồi, anh đừng bỏ em nữa. Nam Hoa không để ý bóng tối tràn lan, đèn phòng bật sáng, với anh đêm hay ngày chẳng có nghĩa lý gì, bởi nàng đã ngủ trên tay anh, giấc ngủ êm đềm sau mười sáu năm khắc khoải, bờ môi hồng màu con gái thấp thoáng nụ cười.

Dế Mèn ơi! Từ nay mình không còn xa nhau nữa. Nam Hoa thề suốt đời còn lại không để em gặp bất cứ nỗi buồn nào. Từ nay! Em chỉ cười thôi, không bao giờ khóc nữa. Dế Mèn! Ngủ đi em! Thật quá hạnh phúc cho anh được ru em, ôm em trong lòng, canh em tròn giấc ngủ đêm nay. Ôi em yêu!

- Nam Hoa!

Chàng cười với ông Cương, tay để ở môi suýt khế:

- Ông chưa về sao? Nói nhỏ thôi, Dế Mèn đang ngủ.

Người đàn ông khẽ lắc đầu, mái tóc đốm bạc rung rung.

- Nam Hoa! Để cô ấy xuống.

- Không! Cô ấy muốn tôi ru ngủ đêm nay.

- Nam Hoa! Còn nhiều thời gian, Hoài đang bệnh, sẽ ảnh hưởng sức khỏe của anh. Nam Hoa vuốt tóc người yêu, lắc lư đầu:

- Chẳng việc gì đâu, tôi có cách lo liệu. Ông Cương! Dường như khuya rồi, ông về đi. Trong lòng người đàn ông cô đơn trỗi lên niềm vui, ông cũng nghe ấm áp cả lòng khi thấy tình yêu của người thanh niên Trung Hoa dành cho Hoài. Ông nhìn mãi rồi mỉm cười nói điều cần nói:

- Thành diện cho tôi lần thứ ba rồi, nói nhóm cộng sự của anh và Diễm Quỳnh đang chạy cuống

cuồng tìm anh khắp thành phố. Tôi nói anh không có đây, nhưng chắc Diễm Quỳnh sẽ tới, anh cần điện cho họ để tránh điều đáng tiếc xảy ra với Hoài. Đúng thật! Nam Hoa cau mày và rất nhẹ nhàng anh đặt Hoài nằm xuống. Ông Cương rất nhẹ gỡ tay cổ quần trên cổ Nam Hoa xuống. Cô gái trở mình gọi:

- Nam Hoa!
- Anh đây! Nam Hoa phủ lên Hoài mấy lớp mền, thì thầm bên tai cô lời yêu thương dịu dàng. Cô gái lại ngủ say.
- Ông ngồi với Hoài! Tôi đi điện thoại.

Người nói bên máy là Thủy Tiên, cô rú lên, vui mừng:

- Anh Nam Hoa! Trời ơi! Anh ở đâu? Họ chạy tìm anh khắp nơi.
- Có ai ở Hotel, Thủy Tiên?
- Dạ có. Ông Thiếu Kỳ trực máy.
- Thủy Tiên cảm máy dùm tôi. Cảm ơn.
- Thiếu Kỳ! Nam Hoa đây!

Thiếu Kỳ văng tục, bất kể đang nói trong điện thoại. Đợi Kỳ nói đã Nam Hoa mới từ tốn:

- Thiếu Kỳ! Cậu nghe nhé! Gọi Diễm Quỳnh về, cô ta đang ở đâu vậy?
- Ở nhà ông Thành, mới gọi điện cho tôi nói sẽ mượn xe đi Hội An. Cậu đang ở đó sao?
- Phải. Thiếu Kỳ, cắt điện với tôi, gọi Diễm Quỳnh về mười phút sau tôi gọi lại cậu, nhờ giúp tôi mấy việc.
- Có chuyện gì? Cậu không sao chứ?
- Không. Chào cậu!

Đúng mười phút Nam Hoa gọi lại, nói ngắn gọn:

- Thiếu Kỳ! Tôi đã gặp Đế Mèn.

Giọng Thiếu Kỳ muốn bế ống nghe:

- Gì? Gì? Nói lại!
- Tôi đã gặp Đế Mèn, cậu nói với Diễm Quỳnh luôn đi, sáng mai khoảng tám giờ cậu vào đây, tôi muốn cậu giúp một việc quan trọng.

Nam Hoa định buông máy đã nghe giọng Diễm Quỳnh sắc bén.

- Thưa ông Bạch! Tôi đã nghe rõ, sáng mai có cần tôi đi cùng Thiếu Kỳ không?
- Không cần! Diễm Quỳnh! Cô gọi qua công ty du lịch, yêu cầu họ cho một hướng dẫn viên thay đổi đưa anh em đi chơi. Hẹn gặp lại.

Anh cắt máy ngay, trở vào phòng vừa kịp thấy ở ông Cương có cử chỉ thật lạ lùng. Ông hôn trán cô, tay vuốt hoài lên tóc. Nam Hoa chợt khó chịu:

- Ông Cương! Ông nghỉ đi, tôi sẽ ở bên Đế Mèn đến sáng.

Quả thật Nam Hoa thức đến sáng, mắt anh không rời gương mặt người yêu. Đêm nay, đêm hạnh phúc nhất đời của Bạch Nam Hoa.

Chương 25: Diễm Quỳnh - Thiếu Kỳ - Đức

Cô khuyu người xuống ghế salon khi Nam Hoa cắt điện thoại, cô chết cả cõi lòng. Bóng ma mười sáu năm đã trở về cướp đi Nam Hoa, trời ơi, cô đang mơ hay tỉnh? Thiếu Kỳ soi mói nhìn cô như muốn nuốt chửng, giọng anh khinh bạc, ngạo nghễ:

- Sao? Âu Dương tiểu thư? Đã tỉnh chưa? Có cần tôi gọi bác sĩ không?

Diễm Quỳnh khó nhọc:

- Không cần đâu.
- Thật chuyện không ngờ phải không? Đi Hội An thăm con nhỏ ho lao, lại gặp Đế Mèn, đúng là định mệnh.

Thiếu Kỳ vươn vai đứng lên:

- Sao tôi nghi con nhỏ ho lao là Đế Mèn quá! Ngu thật! Khi nãy không hỏi. - Đột nhiên Thiếu Kỳ cười phá lên, tiếng cười trêu chọc.
- Diễm Quỳnh! Cô đã thua một bàn nhớ đời, con nhỏ đổ rác trên đường phố, con nhỏ ho lao lại thắng tuyệt đối Âu Dương Diễm Quỳnh, tiểu thư duy nhất Âu Dương gia, thật chết cười.
- Anh im đi! Cô gào to.
- Tôi nói cho hết đã. Diễm Quỳnh! Cô thấy đó, tình yêu là sự đồng cảm trọn vẹn, ngay từ phút ban đầu, dù không nhận biết họ vẫn bị cuốn hút vào nhau. Còn cô! Thật ngu xuẩn, tình đơn

phương là cái gì? Cô xéo vào phòng, vắt tay lên trán mà suy nghĩ đi, nhưng nhớ đừng có tự tử chết nhé. Tôi để cho cô chết luôn, không đưa đi bệnh viện đâu. Hai tay thọc vào túi quần, Thiếu Kỳ huyết sáo một bản nhạc sôi động. Rồi phòng khách, đã nửa đêm, anh vẫn tỉnh táo. Anh trở mắt nhìn đám cộng sự đứng hết bên ngoài.

- Về rồi à? Yên tâm đi, ông giám đốc chẳng việc gì, đang ở lại chăm sóc cho người yêu. Sáng mai, cuộc du lịch vẫn tiến hành, đi ngủ thôi.

Anh nhìn đám cộng sự tản đi, Diễm Quỳnh lảo đảo về thư phòng, môi anh vẫn nụ cười nửa miệng.

Em cưng ơi! Cứ đau khổ đi, nhưng đừng để chết trái tim, nên để dành cho anh, và nhớ nhé! Không nên độc ác, anh đã nhìn thấy vẻ căm thù trên đôi mắt xéch tuyệt đẹp kia, nếu có, anh không tha cho em đâu.

Trong lòng Diễm Quỳnh không một tiếng khóc, cô lảo lộn, cào nát "ra" nệm trải giường, mắt trừng trừng nhìn lên, những móng tay nhọn hoắc bấm lút vào thịt ở lòng bàn tay. Tim cô gào thét, oán hận. Không bao giờ! Ta phải chiến đấu đánh gục kẻ tình địch. Ta không để ai cướp Nam Hoa của ta, tình yêu của tám năm đầy nhọc nhằn cay đắng. Nam Hoa! Chẳng thà em giết anh, giết nó rồi em chết theo, em không thua, người họ Âu Dương không bao giờ thua. Cô gái nằm bất động, không còn lảo lộn, mắt cô chết mọi sinh khí, chỉ rực lên ngọn lửa ma quái xuyên thủng màn đêm chờ sáng. Đôi bàn tay cô, thông trên mặt nệm, máu vẫn rỉ chảy. Bàn tay trắng, móng tay nhọn dài dầm máu đỏ, như tay ác quỷ tâm thần.

oOo

Thiếu Kỳ đến Hội An khá sớm, tặng Nam Hoa nụ cười nửa miệng, anh hất bàn tay ngăn cản nói:

- Để tôi nhìn kỹ cô ấy một tí, hôm trước mới phớt qua.

Thiếu Kỳ đứng xa, nhìn Hoài khá lâu rồi khoắc tay lên vai Nam Hoa ra ngoài:

- Tôi chẳng biết lây bao nhiêu vi trùng rồi. Ngài Giám đốc! Có chuyện gì sai khiến?

- Anh về Hồng Kông thay tôi, tôi ở đây chờ anh qua lại.

Vào công việc là Thiếu Kỳ cẩn thận cẩn nhắc.

- Tôi không đủ sức thay anh đâu, Hội đồng quản trị công ty ăn sống tôi ngay.

- Thiếu Kỳ! Đừng từ chối, anh nghe này nhé!

Nam Hoa nói rất rõ ràng nhanh chóng những điều anh yêu cầu, tuyệt chuyện công ty anh không nhắc tới. Lúc ra về Thiếu Kỳ nói:

- Anh không có gì dặn tôi về công việc sao?

- Thiếu Kỳ! Anh hơn tôi nhiều, chỉ thua chuyện không là ông chủ công ty nào đó. Thiếu Kỳ rất hài lòng về câu nói của Nam Hoa. Anh thuộc mẫu người tự tin vào bản lãnh mình. Nam Hoa trao anh tình bạn, anh đền trả bằng tình bạn và cả tấm lòng trung thành.

- Nam Hoa! Tôi đem Diễm Quỳnh về luôn.

- Đồng ý!

Thiếu Kỳ nói thêm khi bắt tay từ giã:

- Chẳng có mấy người như Nam Hoa, thì người như Hoài cũng chẳng có mấy. Cô ấy rất tuyệt.

Thiếu Kỳ ra về, Hoài vẫn chưa thức giấc. Điều bất ngờ là viên giám đốc bệnh viện mời cả anh và ông Cương lên gặp. Ông ta không trẻ, nhưng cũng chưa già, nói với Nam Hoa thẳng thừng:

- Anh là thứ thuốc điều trị phối hợp, cô ấy sẽ lành, nhưng đến phiên anh vào viện thì phiền.

Nam Hoa hiểu điều ông ta muốn nói:

- Tôi khỏe lắm, đã ngửa lao rồi.

- Anh có ngửa hàng chục lần đi nữa, mỗi ngày anh hôn cô ấy cả ngàn lần như vậy thuốc ngửa cũng vô dụng.

Nam Hoa đỏ mặt, ông Cương giấu vội nụ cười.

- Vậy bác sĩ muốn sao?

- Một là hạn chế gần gũi, hai là thử nghiệm thường xuyên, ba là chụp phim theo dõi, bốn là cần qua một đợt điều trị phòng ngừa ngăn ngừa. Ông Cương cũng vậy, anh chàng Đức kia cũng vậy.

Nam Hoa nhanh nhẹn:

- Đồng ý! Nhưng đừng để cô ấy biết.

Lúc trở ra, Nam Hoa hỏi ông Cương:

- Đức, Toàn về khi nào?

- Hồi hôm, giờ tôi cũng phải về, có cần tôi cho người đem đồ đạc cho anh?
- Khỏi cần! Chiều tôi phải về để gọi điện báo tin gia đình biết. Ông Cương! Nói với anh Đức tôi rất mến anh ấy.
- Anh ta là người con trai tuyệt vời. Tiếc thay Hoài là Dế Mèn. Nam Hoa! Tôi có một yêu cầu.
- Ông nói đi!
- Dò xem Dế Mèn nhớ gì về thời thơ ấu không?
- Để làm gì?
- Tôi nghi Hoài là con gái tôi.
Ông Cương đi rồi, Nam Hoa nhìn theo sững sờ. Nếu đúng thì sao nhỉ?
Nam Hoa trở về, Hoài vẫn chưa dậy, cô bác sĩ trẻ tuổi chẳng hiểu sao nhìn Nam Hoa đỏ mặt, khi anh hỏi với vẻ lo lắng Hoài ngủ nhiều như vậy có sao không? Cô bác sĩ trả lời nhỏ xịu, mặt nhìn mãi xuống đất:
- Thưa ông! Điều ấy rất tốt, một tháng nay, đêm nay là đêm đầu tiên cô ấy ngon giấc, có lẽ hoàn toàn nhờ ở ông.
Nam Hoa vui sướng, có điều hơi ngạc nhiên. Cô bác sĩ này tìm gì dưới đất mà chẳng đổi mặt anh chuyện trò nhỉ?
Hôm nay anh thấy mình vui sướng, hạnh phúc nhất đời, đến độ muốn chia sẻ cho mọi người. Anh định nói với cô bác sĩ đỏ mặt lời nói dễ thương nhất, nhưng tiếng gọi của Hoài vang lên bất ngờ.
- Nam Hoa!
- Anh đây! - Nam Hoa chạy vào, lại quên cả khoác áo choàng và bịt khẩu trang. Hoài tỉnh giấc, cứ ngỡ chuyện hôm qua là mơ, cổ bấu cứng tay anh.
- Thật phải không anh? Em không mơ đâu hả anh?
Nam Hoa ôm choàng người yêu, màu hồng ửng lên gương mặt gầy của nàng nhờ đêm ngủ ngon khiến Nam Hoa mừng rỡ. Anh hôn nhẹ má nàng, cười tươi hơn bao giờ hết.
- Không phải mơ đâu em. Là thật đó. Em nằm đây nhé. Anh lấy nước cho em làm vệ sinh. Yên chí đi, Đức chăm sóc em mười, anh phải hai mươi, em ráng cho mau lành bệnh, anh đưa đi thăm mộ ba.
Cô gái chột buồn thiu. Nam Hoa hiểu ngay, anh tự trách mình vô ý, nhưng vẫn cố gắng để Hoài chìm vào suy tư. Anh lấy bàn chải đánh răng, kem, khăn lông và một thau nước ấm để trên ghế nhỏ, một chiếc ly, rồi đi ra ngoài. Đợi Hoài gọi, Nam Hoa mới trở vô. Cô có vẻ tươi tỉnh, thay bộ đồ vải hoa và đang lấy lược chải tóc.
Nam Hoa đón lược từ tay người yêu, giọng ấm dịu thấm đượm ý tình.
- Em nhớ không? Ngày mình gặp nhau, anh đã chải tóc cho cô bé Dế Mèn bằng đôi tay cậu con trai mười một tuổi. Hoài! Ngày gặp lại cho anh được chải tóc mây xua. Mắt Hoài nhật nhòa vì yêu, vì quá hạnh phúc. Nam Hoa đứng, Hoài ngồi ở phòng. Chàng trai chải tóc người yêu tay không còn vụng về, bởi đôi tay ấy bây giờ đủ sức bảo vệ nguồn hạnh phúc mình từng ao ước suốt mười sáu năm.
Bên ngoài cửa kính, những bóng người qua lại mỗi lúc một nhiều. Chuyện một chàng trai Trung Hoa giàu có về lại Việt Nam tìm người yêu sau mười sáu năm, giờ gặp nhau ngay tại bài lao đã lan truyền ngay trong đêm. Người ta bàn tán, dòm ngó coi thử anh chàng ấy ra sao? Đời có người chung tình đến thế? Họ liếc qua cửa, họ thấy quả là người đàn ông có phong độ tuyệt vời. Cứ như trong phim, khi anh ta chải tóc cho cô gái, chải rất nhẹ nhàng, có lẽ sợ tóc người yêu đau, mắt anh ta nhìn đắm đắm vào cô gái bệnh hoạn ấy tràn đầy yêu thương. Chiếc lược rời mái tóc cô gái, là lúc cô gục đầu vào vòng tay anh, chàng trai ôm chặt người yêu, cảm tựa lên mái đầu cô, tay dong đưa nhẹ nhẹ thân hình người yêu, dường như anh đang an ủi cô điều gì.
Người ta nhìn, người ta ao ước giá phải chỉ một trong hai kẻ kia là mình. Bên ngoài cửa kính, những đôi mắt ngày một đông. Nam Hoa - Hoài chẳng hề hay biết, thế giới bây giờ chỉ thu gọn trong đôi mắt hai kẻ yêu nhau. Bác sĩ trưởng ra lệnh giải tán đám người tò mò, họ tản ra, xôn xao bàn tán. Bên trong, Nam Hoa đang sung sướng nhìn Hoài ăn hết phần ăn sáng. Ở phòng bác sĩ điều trị, qua ô kính nhỏ, cô bác sĩ trẻ nhìn sững hai người, rồi cúi mặt, lén giấu nỗi buồn không tên vào tận đáy tim mình.

Ở đội xe của công ty vệ sinh thành phố, Toàn kể lại, sùi cả nước bọt, đến lần thứ mấy mươi chuyện "ông anh kết nghĩa" đã gặp Hoài thế nào.

- Trời đất! Chị Liên biết không? Anh khóc, đàn ông mà khóc nhé. Ôm cứng chị Hoài, hôn lu bù kèn, còn chị Hoài biết sao không? Chết giắc! Chết vì quá xúc động chớ sao nữa. Chỉ đã chờ anh Nam Hoa 16 năm.

Bà Lành đứng bên Liên, vừa cài nút áo công nhân vừa hỏi:

- Sao mi biết mà lâu nay không nói, để thằng Đức hằn khổ sở rứa? Cái thằng! Liên buồn bã:

- Anh có biết cũng đeo đuổi mà. Dì Lành nè! Anh chàng Nam Hoa ni hôm trước có rao trên đài tìm Tài bảo vệ kho Chấn Hưng ai dè là ba chị Hoài, nếu biết sớm chắc ba chỉ không chết đâu hỉ?

Bà Lành gật đầu:

- Ủ! Nhưng tao nghi con người có số Liên nợ, mi nghĩ coi, số thằng Đức nó khổ lụy vì con Hoài, mi khổ lụy vì hần. Còn con Hoài! Hần đã qua rồi những ngày đau khổ, hần gặp lại người yêu vẫn chung thủy chờ đợi. Mi nói không có số rằng được, nó chết xủ ngay trong lòng người yêu của nó mà không biết đó là Nam Hoa.

Toàn nắm tay Liên nói điều thực tế nhất.

- Chị Liên! Chị Hoài có anh Nam Hoa rồi, chị tấn công anh Đức mạnh vô, có tụi em ủng hộ, nhưng mà...

Cậu chàng nhăn mặt, bà Lành lừ mắt:

- Nhưng mà cái gì thằng quý con?

- Nhưng mà chị Liên phải sửa tính mới được, em biết anh Đức lắm, anh thích con gái dịu dàng, ít nói, không lờn loẹt.

Liên ứa nước mắt, cô chưng diện chỉ vì yêu Đức, cô điêu ngoa cũng vì yêu Đức mà thôi. Bà Lành an ủi cô gái:

- Toàn nó nói phải, mi đừng buồn. Kiên trì sẽ được, thôi sửa soạn đi, thằng Đức tới rồi kìa!

Chiếc Honda Đức queo vào cổng, mấy phút sau anh đã có mặt ở đội xe, anh không nói chuyện với ai, leo lên buồng lái, đóng sầm cửa, nói cộc lốc:

- Đi!

Cả bọn ngó nhau rồi lặng lẽ lên xe. Đến chợ trung tâm, khác mọi ngày, Đức hùng hục xuống làm với tổ, anh xúc rác như điên cuồng. Liên muốn khóc nhìn anh, Đức môi mím chặt, mắt sâu. Bà Lành ái ngại, kéo Đức lại, trong tổ bà lớn tuổi nhất, lại đàn ông ai cũng nể.

- Đức à! Nghỉ tay đi nhờ chút.

Đức đi lại gốc cây phía trước, tim anh nhói đau, gốc cây này nơi Hoài thổ huyết lai láng. Bà Lành hỏi anh:

- Con chăm sóc Hoài cả tháng sao không nghỉ vài bữa cho khỏe hãy đi làm? Đức rên rỉ, trút nỗi lòng:

- Con không chịu nổi, muốn tìm quên trong công việc.

- Đức! Duyên nợ trời định, con đừng buồn nữa. Con nghĩ coi, con đau khổ chừng nào, Liên cũng đau khổ chừng ấy theo con. Đời ai cũng có chuyện để khổ đau không điều này thì điều khác. Ráng quên mà giữ gìn sức khỏe.

- Cô ấy có người ta là quên con ngay!

- Hoài không phải là đứa bạc nghĩa đâu, con biết mà.

Đức đau khổ gật đầu:

- Cô ấy nói nếu không gặp lại người yêu xưa sẽ ở vậy suốt đời để con không buồn. Giờ thì...

- Nay nó qua cơn bĩ vận. Con là đứa con trai cao thượng, hãy mừng cho nó. Đức ôm gốc cây gục đầu vào. Bà Lành đi ra làm hiệu với Liên, cô lấy chiếc áo lạnh Đức bỏ ở xe lại gần, khoác vào cho anh nói trong tiếng ghen ngào.

- Anh Đức ơi! Đừng buồn nữa.

oOo

Đôi mắt sắc như dao của Thiếu Kỳ nhìn chằm chập vào Diễm Quỳnh.

- Cô nhất định không về?

- Thưa ông Lưu! Tôi là thư ký riêng của giám đốc Bạch.

Diễm Quỳnh mặt lạnh lẽo.

Thiếu Kỳ cười nửa miệng.

- Bây giờ tôi quyền giám đốc, cần phải về lại tổng công ty trình đồ án, duyệt ngân sách, cô là

thư ký riêng cũng phải về. Còn ông Bạch hiện nay đã rời chức giám đốc. Người ở Hội An chỉ là Bạch Nam Hoa, kẻ đang yêu và đang hạnh phúc.

Cầu nói quyết định, kèm theo lời châm chọc khiến Diễm Quỳnh muốn điên, cô bật dậy:

- Tôi không về, cho dù ông có trình lên Tổng giám đốc sa thải tôi.

Lại một lần nữa, Thiếu Kỳ nhìn chăm chăm vào Diễm Quỳnh. Cô ta mới đẹp làm sao, những lúc giận dữ cứ như một con sư tử cái, giương móng vuốt. Nếu ngày nào con sư tử cái này ngoan ngoãn nằm yên cho mình vuốt ve, ngày ấy là ngày vui nhất đời mình. Thiếu Kỳ huýt một tiếng dài. Tại sao không cho cô ta đi đến chạng đường chiến đấu cuối cùng nhỉ? Cô ta sẽ tự nhìn lại bản thân, rồi đắm hào quang hư ảo. Giữa mình và cô ta lại thêm một trận độ sức thầm lặng.

Diễm Quỳnh! Để xem trí tuệ con sư tử cái đó có hơn sư tử đực này không?

Thiếu Kỳ rời ghế, tay rút một đóa hồng vàng cắm vào túi áo veston, đi ra cửa, Diễm Quỳnh nói:

- Ông chưa trả lời tôi, bằng lòng?

Chàng trai tựa lưng vào cửa, nheo mắt nhìn Diễm Quỳnh từ trên xuống dưới một cách rất ư là..

Diễm Quỳnh chịu không nổi cái nhìn đó, cô đỏ mặt tay khép nhẹ vạt áo dài Thượng hải xẻ tận đùi, nhưng rồi cô lại quắc mắt lên thách thức.

- Ông Lưu! Ông nhìn hơi kỹ đó, xưa nay người ta bảo luật sư tim lạnh mà. Thiếu Kỳ tặc lưỡi:
- Trước khi tôi bảo đồng ý hoặc không, tôi cần nhìn kỹ cô. Quả thật, trái tim chì của tôi cũng nóng lên khi gặp nhan sắc cô đó Diễm Quỳnh ạ.

Diễm Quỳnh hét:

- Thôi đủ rồi! Ông muốn gì?
- Cái chủ yếu là cô muốn gì? Cô muốn ở lại Việt Nam để đánh trận cuối cùng, nếu cô không có Nam Hoa thì không ai có thể được Nam Hoa phải vậy không?

Diễm Quỳnh mặt trắng nhợt:

- Ông từng nói với tôi hãy chiến đấu và chinh phục một cách quang minh chính đại. Hôm nay tôi yêu cầu ông làm trọng tài, tôi hứa sẽ rất quang minh chính đại.

Thiếu Kỳ đi lại, tay anh nâng cằm cô gái, nhìn thật lâu vào mắt cô, đôi mắt xé không hề nháy.

- Cô chiến đấu khi đối thủ đã được rào chắn giữa trận tuyến tình yêu. Cô phá trận tuyến bằng cách nào mà nói rằng quang minh chính đại? Nên nhớ, cô gái có vỏ bọc của tình yêu che chở chứ không có một tí sức chiến đấu nào. Nếu cô giở trò, đừng trách Thiếu Kỳ này phá nát danh tiếng Âu Dương gia.
- Tôi hứa. - Diễm Quỳnh nói chắc.

Thiếu Kỳ thả tay:

- Vậy được. Tôi cho cô ở lại nhưng để thuyết phục Bạch Nam Hoa đồng ý, tôi cần cô trao đổi một điều kiện. Chẳng ai làm công không bao giờ.
- Ông muốn gì tôi cũng bằng lòng.

Thiếu Kỳ tạo một bộ mặt đáng ghét nhất đời, khi cười khẩy nói với Diễm Quỳnh.

- Nếu tôi nói rằng muốn cô ngủ với tôi một đêm?

Diễm Quỳnh giật nảy người:

- Ông ... ông...
- Đó! Thấy chưa? Đừng nói những lời gì mình chưa nghĩ kỹ. Nhớ nhé! Cô yên tâm đi, cái trình tiết cô định dành cho Nam Hoa, tôi không muốn lấy, tôi muốn được trả ơn bằng một nụ hôn thôi, lần này cô phải hôn tôi, chứ không như lần trước tôi hôn cô đâu nhé. Diễm Quỳnh đỏ mặt, thân thể cô như có hàng trăm con rắn nhỏ chui vào, da thịt nhột nhột, nóng bừng, hương vị nụ hôn hôm trước như còn đọng lại ở ký ức cô, cô yêu Nam Hoa điều đó hẳn nhiên nhưng nụ hôn với Nam Hoa có ngọt ngào mê ly như thế không thì cô chưa biết. Còn với Thiếu Kỳ, anh đã từng bắt cô ham muốn anh. Điều đó cô đâu thể chối cãi.

Thiếu Kỳ nháy mắt, môi vẫn nụ cười giễu cợt, không trợn.

- Sao?

Diễm Quỳnh không chịu nổi ánh mắt ấy, cô cúi mặt lí nhí:

- Mình về phòng đi!

Mắt Thiếu Kỳ lóe lên tia sáng lạ kỳ:

- Cần gì? Nhóm cộng sự đi du lịch chưa về mà, ở đây ai nhìn đui mắt người đó, chứ về phòng, tôi không bảo đảm nổi tay tôi không lột trần cô.

Bao năm Diễm Quỳnh biết Thiếu Kỳ, cô chỉ đánh giá anh là một người có máu Ấng Lê chính

cống, những ngày ở Việt Nam cô thấy ở anh một bộ mặt thứ hai, bộ mặt trơ tráo, đều cáng. Cô căm ghét và cô sợ. Cô không muốn theo anh, nhưng cô luôn luôn là người thua cuộc. Cô nghiêng rằng. Được, Thiếu Kỳ! Rồi có một ngày anh phải quỳ dưới chân tôi van xin... Cô đứng lên, tay vuốt lại vạt áo dài kim tuyến nhưng đen lấp lánh, đôi mắt xéch đột nhiên mờ màng, môi hé mở khiêu gợi gọi mời. Rồi tay cô quàng lên cổ anh, ép sát gò ngực nửa kín nửa hở vào ngực anh, khuôn ngực rung lên, mềm mại phập phồng. Môi cô mở ra, ngậm vào môi Thiếu Kỳ, cô hôn rất điệu nghệ, chiếc lưỡi nhỏ, mềm mơn man lưỡi anh, nụ hôn càng lúc càng vũ bão, môi gắn chặt không rời. Tay họ quấn lấy nhau, chân đan chéo với nhau. Thiếu Kỳ chột bút môi mình khỏi môi Diễm Quỳnh vào lúc cô không ngờ, anh tỉnh bơ lấy khăn tay chùi miệng, rồi chụp đôi tay Diễm Quỳnh, lật ngửa lên nhìn vào lòng bàn tay được băng kín. Anh cười nhạt, nhìn thẳng vào mắt cô gái, không nói với cô thêm lời nào, anh bỏ đi. Diễm Quỳnh thần thờ nhìn theo. Đầu óc cô mông lung không còn cảm nghĩ nào.

Chương 26: Cao thượng

Thiếu Kỳ đứng ở chân cầu thang nhìn vào quầy tiếp tân. Không có Thủy Tiên anh hỏi một cô gái đi ngang.

- Cô Thủy Tiên có địa chỉ ở đây không thưa cô?

Cô gái duyên dáng cười:

- Thưa ông địa chỉ không có, nhưng điện thoại thì có, ông cần gọi cô ấy à?

- Vâng! Làm phiền cô!

Cô gái nói số điện thoại, Thiếu Kỳ cảm ơn rồi đến bàn tiếp tân gọi ngay, tiếp điện là giọng một gã con trai, hần nói như sợ ai cướp lời:

- Kiêu hả cưng? Đợi anh chút, chưa tới giờ mà làm gì gọi liền vậy?

Thiếu Kỳ nín tràng cười, giọng nghiêm lạnh:

- Pacific Hotel đây. Phòng tiếp tân yêu cần gặp cô Thủy Tiên.

Thiếu Kỳ nghe tiếng gã con trai lâu bầu trong miệng rồi nói "chờ một chút". Một chút của hần mất gần năm phút, nhưng Thủy Tiên trả lời khiến Thiếu Kỳ đỡ bức.

- Thủy Tiên nghe! Xin lỗi, ai ở đầu dây?

Cái giọng này, một là đã khóc suốt, hai là đau ốm. Cô ta khóc hay ốm cũng vì Nam Hoa. Thiếu Kỳ nghĩ bụng, nhưng giọng vẫn vui vẻ:

- Cô Thủy Tiên! Lưu Thiếu Kỳ, luật sư của Bạch Nam Hoa đây! Cô có khỏe không vậy? Một thoáng im lặng đầu dây:

- Tôi khỏe. Ông có việc gì cần tôi?

- Thế này, cô Thủy Tiên, phải nhờ đến cô tôi thật ái ngại, nhưng vì Bạch Nam Hoa tôi không còn cách nào, cô có thể cho tôi cái hẹn tối nay không?

Giọng cô gái nhanh chóng không ngờ:

- Được! Hẹn ông mười chín giờ, địa chỉ... số...

- Tôi sẽ đến đúng hẹn, cảm ơn cô.

Thiếu Kỳ trở lên, gặp Tử Giang đi xuống, anh chàng kỹ sư đo đạc này, mặt hớn hờ:

- Ông Lưu! Ông nói để tôi ở lại chờ đoàn kỹ sư giám sát qua à? Nhưng tại sao lại giấu cô Quỳnh?

- Cậu thích chứ? - Thiếu Kỳ không trả lời mà hỏi lại.

Tử Giang vui mừng xoa tay:

- Được vậy còn gì bằng. Việt Nam trong mắt tôi thật bí hiểm, quyến rũ như một cô gái đẹp...

- Cậu sẽ thích hơn nếu tối nay tôi đưa cậu đi chơi với Thủy Tiên chứ?

Tử Giang trở mặt, cái gương mặt đẹp như con gái của anh ta đỏ lên:

- Ông lại chọc quê tôi rồi.

Thiếu Kỳ nhún vai, bước lên cầu thang:

- Tôi không biết đùa đâu, cậu cứ diện keng vào, nhưng tuyệt đối không được hở môi với ai chuyên này. Nếu không, dù cậu là một tay đệ nhị đẳng, tôi cũng bẻ cổ cậu, hiểu chưa? Mười tám giờ, đám cộng sự của Chấn Hưng - Hồng Kông công ty, ồn ào, vui nhộn lên hai chiếc xe phóng về Dancing Quê Hương. Diễm Quỳnh đóng cửa nằm trong phòng. Mười chín giờ kém mười lăm, một chiếc Toyota dừng ở cửa khách sạn, Thiếu Kỳ, Tử Giang sang trọng và trang nhã không chệ vào đâu được với bộ veston dạ phục mùa thu bước ra, người tài xế giao chìa khóa.

- Thưa ông Lưu, giám đốc tôi nói ông tùy tiện xử dụng cho đến lúc về Hồng Kông. Thiếu Kỳ nói

lời cảm ơn, đặt vào tay người tài xế già một gói thuốc, ông ta nhả nhặn từ chối rồi quay đi. Đúng mười chín giờ, Thiếu Kỳ có mặt ngay nhà Thủy Tiên. Cô đón ở cửa, quần jean áo pull gọn gàng, mặt trang điểm hơi đậm.

- Ông Kỳ! Ông chính xác đến từng giây.

Thiếu Kỳ nịnh đầm:

- Với cô gái Việt Nam xinh đẹp, không người đàn ông nào dám đến trễ, giới thiệu với cô, đây là Tử Giang, kỹ sư đo đạc của Chấn Hưng.

- Chúng tôi có biết nhau rồi, ông Kỳ. Chúng ta đi đâu vậy?

- Xin phép tùy phái đẹp.

Cô gái lưỡng lự, ngược nhìn ánh trăng khuyết thấp thoáng sau mây. Cô nhớ đến điên lên ngày nào cùng Hoa Nam đi biển.

- Hôm nay trời nắng cả ngày, tôi có ý thích la kỳ, muốn nhìn biển đêm.

- Cô có những thú vui thanh nhã, tôi rất thích. Đêm cuối ở Việt Nam được nghe tiếng thì thào của biển rất hay, chúng ta đi.

Thiếu Kỳ lái xe, Thủy Tiên với Tử Giang ngồi băng sau, cô gái chỉ đường cho Thiếu Kỳ chạy qua bãi du lịch. Từ lúc gặp Thủy Tiên, Tử Giang chưa nói lời nào. Anh cứ nhìn mãi đôi bàn tay như con gái của mình.

Bãi du lịch về đêm vắng lặng, chỉ có tiếng gió thổi, thông reo và sóng đập rì rào. Hai thanh niên bảo vệ thấy Thủy Tiên liền tươi cười chào:

- Cô Thủy Tiên! Hôm nay trăng chưa tròn, ngoài biển khá lạnh.

- Không sao! Cảm ơn hai anh.

Cô gái thọc tay vào túi quần, cúi đầu, đếm những bước chân trên cát, dường như cô không thấy lạnh. Một người đàn ông đi ra vác theo mấy chiếc ghế xếp, nói với cô:

- Cô Thủy Tiên! Hôm nay cô ra sớm, trăng chưa tròn mà. Để ghế vào rừng thông bên kia chắc đỡ lạnh hơn.

- Cảm ơn chú Hai!

Cả bốn người lẳng lẳng đi dọc bờ biển, ngược lên vào rừng thông. Người đàn ông mở ghế để kê gốc thông rồi đi mất. Thủy Tiên vẫn nhìn ra biển, miệng nói:

- Ông Kỳ! Có điều gì ông cứ nói.

Thiếu Kỳ ngần ngừ, anh biết cô gái Thủy Tiên làm tiếp tân khách sạn qua hình thức bên ngoài xinh đẹp và bạo dạn. Đêm nay anh biết cô gái có gia thế thuộc hàng lớn ở Đà Nẵng Việt Nam qua ngôi nhà. Và tâm hồn cô ta ở nơi đây, trên bãi biển đêm, có trăng non mờ ảo. Cô ta đắm mình trong vẻ đẹp bao la của đất trời, bất kể thời tiết, mọi người nói chuyện với vẻ kính trọng và yêu mến. Cô ta là người con gái có tâm hồn, anh cảm nhận tiếng sóng vỗ của biển dù dữ dội hay êm đềm cũng khiến tâm hồn cô gái trải rộng ra chấp nhận và hòa mình.

- Cô Thủy Tiên! Câu chuyện hơi dài, cô ngồi nhé, đỡ mỏi chân, tôi sẽ nói bằng tiếng Anh để Tử Giang cùng hiểu.

Cô gái đồng ý. Ngồi ba ghế vây tròn, Thiếu Kỳ châm thuốc hút sau khi xin phép rồi nói:

- Tôi muốn kể cô nghe một chuyện tình, trước khi có yêu cầu cô giúp đỡ. Thủy Tiên mặc tóc bay phủ môi, mặt Tử Giang, cổ thẳng thắn dù buồn tẻ tái.

- Câu chuyện của Nam Hoa phải không? Đã Nẵng chỉ hai ngày đã đồn dậy lên rồi. Ai ngờ anh ấy lại có một mối tình lãng mạn và thủy chung đến vậy. Thôi được, ông Kỳ cứ kể đi. Trong tiếng sóng biển vỗ vào bờ, tiếng thông reo với bốn bề gió lồng, dưới ánh trăng mờ ảo giữa sương khuya. Thiếu Kỳ kể hết cho Thủy Tiên và Tử Giang nghe chuyện đời của người con gái tên Đế Mèn và mối tình vượt thời gian của Nam Hoa. Khi anh kể dứt, mặt Thủy Tiên đầm đìa nước mắt, nhưng vai cô ấm vô cùng bởi chiếc áo veston của Tử Giang phủ kín người cô. Thủy Tiên nức nở:

- Tại sao trên đời có người khổ đến vậy? Cao thượng, dũng cảm đến vậy? Mà chỉ là một cô gái với tấm thân gầy yếu, mong manh? Ông Kỳ! Anh Nam Hoa không yêu chị ấy thì yêu ai được nữa chứ?

- Nhưng tôi sợ giông tố sẽ còn phủ xuống cô gái bất hạnh đó.

- Có phải ông biết bất trắc sẽ xảy ra? Và đêm nay, ông kể tôi nghe vì muốn nhờ tôi điều gì phải không?

- Cô rất thông minh, Thủy Tiên ạ.

Cô gái cho tay vào túi lấy khăn, cô bỏ quên nên có vẻ lúng túng. Tử Giang lẳng lặng đưa khăn mình cho cô, cô lau vội nước mắt, nói giọng quả quyết.

- Họ xứng đáng được hưởng hạnh phúc, Thủy Tiên sẽ làm tất cả những gì ông cần vì tình yêu của họ.

Tử Giang đến giờ mới mở miệng.

- Dường như mọi cô gái Việt Nam đều có một tấm lòng cao thượng.

- Ông Tử Giang! Đó không phải là sự cao thượng mà là nhân cách làm người.

- Tôi muốn xin tiếng ông của Thủy Tiên bỏ vào biển cả. Tôi mới hai mươi sáu tuổi, nhỏ thua anh Nam Hoa ba tuổi, là em họ của anh, cũng họ Bạch.

Thiếu Kỳ giấu nụ cười, anh em nhà họ Bạch đều phong nhã, chú nhỏ yêu thích Thủy Tiên nên dù tính hơi con gái vẫn biết "mở máy" đúng dịp. Hoan hô chú nhỏ, tấn công mạnh vô. Chú có thời gian tôi cho đấy.

Thủy Tiên thẹn thùng, nhưng rồi cũng nói.

- Tùy anh!

Cô quay sang Thiếu Kỳ:

- Ông Kỳ! Ông cần gì ở tôi?

- Nhờ cô và Tử Giang gác cổng thiên đường cho đôi người yêu nhau ấy khoảng mười ngày.

Diễm Quỳnh nhất định giở trò, mà Nam Hoa - Đế Mèn không ngờ tới. Tử Giang cau mày:

- Cô ấy dám làm gì? Giết người ư? Không đâu.

Thiếu Kỳ cười nửa miệng:

- Đừng có lầm, cậu thấy đôi tay cô ấy băng kín vào sáng nay không? Dấu vết thề rửa hận tình đó, tôi đoán không sai bao giờ đâu. Cô ấy đã dồn lửa ghen vào những móng tay nhọn hoắt, bấm lủng thịt da mình, thật ghê thay cho một thứ tình si dại.

Thủy Tiên rùng mình, Tử Giang bực:

- Sao anh không cho cổ về theo anh?

- Cô ta không chịu về, tuyên bố dù bị Tổng công ty sa thải, cô ta hứa với tôi chiến đấu trận cuối cùng trong danh dự, nhưng tôi e cô ta sẽ không giữ lời hứa.

- Bây giờ Thủy Tiên phải làm gì?

- Tử Giang có bốn phen theo dõi Diễm Quỳnh, anh ta không tiện làm khách ở Danamexco vì Diễm Quỳnh hay đến đó. Trên danh nghĩa, ngày mai anh ta vẫn về Hồng Kông, cô có vui lòng để anh làm khách nhà cô mười ngày?

Cô gái giấu mặt vào tóc, nhưng gạt đầu rất nhanh đầy quả quyết.

- Được! Cha mẹ tôi rất thoải mái.

- Cũng nhờ cô theo dõi Diễm Quỳnh khi tiện, nhất là những cú điện thoại về những chuyến đi đêm.

- Thủy Tiên hứa làm hết sức mình!

Tử Giang buột miệng:

- Anh Kỳ! Ngó bộ giống chuyện trong phim. - Thiếu Kỳ đứng lên nghiêm mặt:

- Tử Giang! Cậu nên biết, người họ Âu Dương rất ngạo mạn, Diễm Quỳnh càng yêu, hận càng sâu. Khi người đàn bà ghen, không từ bất cứ thủ đoạn nào.

- Anh biết vậy, sao không nói thẳng cho anh Nam Hoa đề phòng?

- Tôi muốn danh dự Bạch gia trọn vẹn khi Nam Hoa cưới Đế Mèn. Tử Giang! Cậu biết rồi, điều tiếng chỉ là thứ bẩn thỉu, nhưng nó có thể lòi toàn gia Nam Hoa xuống bùn vì những điều Diễm Quỳnh tung hô ra. Tôi để Diễm Quỳnh ở lại vì muốn cô ta đánh trận cuối cùng và cậu nắm bằng chứng, nếu đó là điều tồi tệ.

- Nghĩa là nếu cô ta phạm pháp, dù ở đất nước nào, mọi lời nói của cô ta không còn có giá trị.

- Đúng vậy! Cậu thông minh không kém gì Thủy Tiên. Và nhớ nhé. Câu chuyện đêm nay ta chôn chặt vào lòng. Hãy để cuộc đời thương đau của Đế Mèn chìm vào dĩ vãng, cho Bạch Hoài trong trắng được hạnh phúc nửa đời còn lại.

Nước mắt Thủy Tiên lại rung rung, cô lẳng lẽ đi xuống biển, hai người đàn ông đi theo. Cô gái đi những bước chân chậm chậm, đầu hơi cúi xuống, hai tay siết chặt áo vest của Tử Giang rất chặt. Cô nói giọng đều đều:

- Ngày ấy trên bờ biển này, anh đã lang thang như kẻ mất hồn, tôi chạy theo và có cảm giác mình sẽ không bao giờ vượt kịp để cùng anh sóng bước. Quả vậy! Cô bé tên gọi Đế Mèn ấy,

mười tuổi, chịu chết thể anh ấy, mười một tuổi chịu đánh đòn để anh ấy được biết bơi. Sống đời lao khổ để chờ đợi mười sáu năm cho một tình yêu không hò hẹn. Tôi không thể so sánh với chị ấy được, một cô gái dũng cảm, thủy chung, hiếu đạo có một trên đời. Cô gái dùng bước, nhìn ra biển đêm mênh mông với những lượn sóng khổng lồ, thốt như lời thề.

- Nhưng tôi sẽ cố gắng để làm một con người. Tôi sẽ quên tình yêu của tôi để nhìn chị ấy không hổ thẹn. Tôi sẽ cố hết sức mình để bảo vệ hạnh phúc hai người. Ông Kỳ! Tôi hứa với ông. Đôi giọt nước mắt cuối cùng của cô gái lăn xuống đọng lại ở gò má. Tử Giang thấy cay mắt, anh không còn vẻ sắc bén, nó tỏa ra tia sáng ấm nồng, đầy cảm phục, mến thương.

- Thủy Tiên! Em là một cô gái tuyệt vời, lòng cao thượng, nhân hậu trong em khiến Thiếu Kỳ thấy mình nhỏ bé. Thay mặt Nam Hoa, Bạch Hoài, anh cảm ơn em, cô gái Việt Nam anh vô cùng mến phục.

Tử Giang không nói một lời, chiếc khăn anh một lần nữa lau nước mắt cho cô gái, rồi cất cẩn thận vào túi. Trời sắp nửa đêm, rất lạnh nhưng Tử Giang không thấy lạnh chút nào, bởi anh nắm tay cô gái dịu lên bờ cát mà cô không phản đối. Bởi chiếc áo lạnh phủ kín thân cô, mùi hương con gái đọng lại chiếc áo sẽ ở bên anh mãi mãi... suốt đời.

Chương 27: Đối mặt - Cạm bẫy

Diễm Quỳnh với bó lay-ơn màu tím, hoa đã nở rộ, xuất hiện ngay trước mặt Hoài khiến Nam Hoa giật mình. Anh không ngăn cô thư ký nhưng sợ Hoài buồn nếu Diễm Quỳnh giả trò như đêm nào.

- Chào Diễm Quỳnh! Cô không về với Thiếu Kỳ sao? Giới thiệu với cô đây là Bạch Hoài, còn đây, cô Diễm Quỳnh họ Âu Dương, thư ký của Chấn Hưng công ty. Câu giới thiệu của Nam Hoa khiến Diễm Quỳnh mừng thầm, anh ấy không giới thiệu vợ chưa cưới, lại tránh né câu thư ký của anh. Hay lắm!

Diễm Quỳnh cười duyên dáng, nghiêng đầu dùng phép lịch sự, trao bó hoa tận tay Hoài nói rất ngọt ngào.

- Thưa cô, Diễm Quỳnh rất hân hạnh làm quen, bó hoa này là của ông Thành, giám đốc Danamexco tặng và chúc cô chóng bình phục.

Hoài bối rối trước những cử chỉ đầy vẻ quý phái của cô. Nét đẹp rực rỡ, kiều sa, áo quần lộng lẫy của cô ta lại càng khiến Hoài choáng ngợp. Hôm nay cô mới có dịp nhìn kỹ Diễm Quỳnh, cô gái đã một lần tự xưng là hôn thê của Nam Hoa. Hoài thấy mình thua sút đủ điều, cô đáp lời được hoàn toàn nhờ cái quãng vai âu yếm người yêu dành cho.

- Cảm ơn cô. Nhờ cô gởi lời cảm ơn ông giám đốc gì đó.

Diễm Quỳnh ngồi xuống hơi xa, cô khen một câu đúng sự thật để mở đầu câu chuyện.

- Hôm nay cô rất tươi tắn so với hôm đầu gặp cô.

Nam Hoa âu yếm nhìn Hoài, quả thật tình yêu có phép diệu kỳ, giúp Hoài hồi phục mau chóng, màu hồng đã ửng lên gương mặt, cô ăn ngon, ngủ được. Mới hai hôm, cô đã có thể cùng Nam Hoa đi dạo quanh. Ông Thành vào thăm cũng khen, nói rằng cô sẽ mau chóng lành bệnh. Nam Hoa nắm tay người yêu vuốt nhẹ, ra dấu khuyến khích cô chuyện trò. Bạch Hoài bẽn lẽn:

- Gặp lại Nam Hoa, tôi thấy mình không còn bệnh tật gì nữa.

- Tình yêu giúp cô đẩy lùi bệnh tật ở ý nghĩ, nhưng thân xác hãy còn. Cô ráng uống thuốc để mau chóng bình phục.

Câu nói của Diễm Quỳnh rất đúng, nó khiến Hoài chạnh lòng. Nam Hoa mang lại cho cô cả trời hạnh phúc, với cô, anh một bước không rời, càng không thể cấm cản anh những nụ hôn bất ngờ đầy mật ngọt. Cô rất sợ mình lây bệnh cho anh. Diễm Quỳnh vẫn "vô tình" khuyên nhủ:

- Ông Bạch! Ông nhớ đi kiểm tra phổi theo định kỳ. Ông cần có sức khỏe tốt để lo cho cô Hoài.

Nam Hoa bực bội. Thằng quý Thiếu Kỳ để cô ta ở lại, thật là khó chịu. Nam Hoa nói thẳng, bằng vẻ mặt ông giám đốc.

- Cô Diễm Quỳnh! Chắc cô cũng không muốn một ngày nào đó, mình bệnh hoạn mà người bạn đời lại bỏ rơi mình. Mai này cô có người yêu, việc đầu tiên, phải đưa đến tôi để học chuyện yêu và chung thủy. Bạch Hoài bị lao, với tôi chẳng có gì quan trọng, khi tôi đã yêu thì yêu cả nắm mồ. Cô vào thăm chúng tôi hay có chuyện gì?

- Thưa ông Bạch, tôi vừa nhận điện thoại Tổng giám đốc phu nhân hỏi tại sao ông không gọi

điện về. Tôi nghĩ rằng ông đích thân báo tin cho Tổng giám đốc phu nhân, chắc bà vui lòng hơn, nên đến báo tin cho ông.

Diễm Quỳnh hai lần nhấn mạnh câu Tổng Giám đốc phu nhân bằng vẻ mặt cung kính, trang trọng để Hoài lưu ý và quả nhiên điều ấy khiến Hoài thêm lần nữa chạnh lòng so sánh bản thân. Hoài thiếu học, nhưng không thiếu thông minh, làm gì không hiểu? Và Nam Hoa cũng hiểu, anh gay gắt:

- Chuyện ấy chẳng liên quan đến cô, chúng tôi sắp đi viếng mộ ba Hoài bây giờ và sẽ ghé qua bưu điện. Thiếu Kỳ đi chưa?

- Thưa ông Bạch! Đã đi sáng nay, ông ấy không cho tôi đưa tiễn.

Nam Hoa nghiêm mặt nói với cô thư ký:

- Tôi không về Pacific, cô ở trên đó có một mình, lại là phụ nữ, thật bất tiện, tại sao cô không về bên ấy rồi hãy trở qua? Cô thật cứng đầu.

Diễm Quỳnh vẫn thản nhiên:

- Thưa ông Bạch! Trước lúc đi, tổng giám đốc phu nhân đã đích thân dặn dò chăm nom sức khỏe cho ông, tôi hứa, nên không yên tâm về khi ông ở nơi này.

Hoài buồn lắm, nhưng cố gượng cười nói với hai người :

- Cảm ơn cô Diễm Quỳnh! Cô thật hết lòng với anh ấy. Nam Hoa! Đưa em đi thăm mộ cha về, anh nên ở khách sạn để bảo vệ sức khỏe, em đã đỡ nhiều, anh lâu lâu vào thăm là được rồi.

Nam Hoa lắc đầu, cương quyết:

- Để Mèn! Anh không rời em giây phút nào đâu. Nào, sửa soạn đi, anh đưa em về thăm mộ ba.

Đó là lối đuổi khách kém lịch sự nhưng Diễm Quỳnh vẫn tươi cười:

- Thưa ông Bạch! Vậy tôi xin phép về. Cô Hoài! Lúc trước vì muốn ông chủ nhất dạ chung tình với Để Mèn, tôi có nói bậy vài điều, nay biết Để Mèn với cô là một, tôi vui lắm, cô tha lỗi cho tôi nhé.

- Dạ, tôi đâu dám.

- Chào ông Bạch! Chào cô!

Cô bác sĩ trẻ vào phòng, thấy Hoài nhìn sưng bó hoa tím trong tay, còn Nam Hoa đang cầm tay Hoài, nói:

- Em đừng suy nghĩ vẩn vơ, bác sĩ đến rồi, ngoan nhé! Anh đưa em đi thăm mộ ba. Cô bác sĩ trẻ khám bệnh xong, khuyên Hoài bận nhiều áo ấm khi đi, còn nói với Nam Hoa cô sẽ cho y tá đi theo, lỡ Hoài xúc động có điều kiện giúp đỡ. Từ lúc đến, tới lúc về, và cả khi nói chuyện với Nam Hoa, cô bác sĩ trẻ chẳng hề nhìn mặt anh. Điều ấy Hoài thấy được.

Nam Hoa lái chiếc Toyota của ông Thành cho mượn, cô y tá ngồi băng sau, Hoài ngồi băng trước với anh, quay kín cửa, anh lao vút xe về Đà Nẵng, đường vào nhà Hoài qua nhiều kiệt, xe phải để ở ngoài. Nam Hoa dìu Hoài đi cả cây số đường mới đến nhà, thấy cô mệt, anh lo quýnh. Bà con lối xóm thấy Hoài về, ùa ra vây kín, người người tranh nhau hỏi thật loạn xạ, cô gái chỉ dạ không nói được gì, nước mắt như mưa.

Vào đến nhà thấy Đức đang đứng sưng ở bàn thờ, Hoài gào tiếng cha ơi, ôm bàn thờ ông Tài khóc tắt tiếng. Nam Hoa cũng quỳ xuống, nước mắt ròng ròng. Người đàn ông này ngày xưa khi còn bé, anh từng thương mến như cha, nay ông chết trong cơ cực không thấy mặt con, không đợi được anh đến ngày gặp lại, anh đã có lỗi với họ suốt bao năm. Nam Hoa bất chợt cũng bật gọi cha ơi, khiến hàng xóm chung quanh nháo nhác. Đức lặng nhìn Nam Hoa ôm Hoài trong tay khuyên dỗ, lòng tê tái buồn. Anh ta yêu Hoài mười sáu năm, ta yêu mới ba năm, thật chẳng thể so sánh nổi. Đức bước tới nói:

- Anh để Hoài lên giường nằm nghỉ, chút nữa cô ấy khỏe lại thôi.

Hàng xóm tản ra theo lời yêu cầu nhỏ nhẹ của Đức. Đặt Hoài nằm lên chiếc giường tre, nghe giường kêu kẽo kẹt, Nam Hoa xót xa lòng. Trời ơi! Để Mèn của anh cực khổ như vậy đã mười sáu năm, làm gì không mang bệnh ngặt.

Tiếng khóc Hoài rồi cũng tắt, cô y tá khuyên:

- Cô khóc nhiều mệt lắm, làm sao đi thăm mộ?

Đức hỏi:

- Anh định đưa cô đi thăm mộ bác Tài à?

- Phải, tôi cũng muốn đi, lúc về, cô ấy sẽ an tâm điều trị. Anh đi với chúng tôi nhé? Đức ngần ngừ rồi gật đầu, anh qua gọi bác Tư hàng xóm nhờ gọi nhà, bác Tư ngó Nam Hoa liền nói:

- Có phải anh nhắn tin trên truyền hình tìm chú Tài không? Tui nghe người ta kể, lặn lội ra tận xóm ngoài coi thử đúng không, ai dè ngay đêm đó ổng qua đời. Ha! Anh qua sớm chút, không chừng ổng không chết.

Nam Hoa trào nước mắt, ôm choàng lấy Hoài. Lúc anh dìu cô ra cửa, Toàn chạy xe đạp vào, chú vút đại xe, nắm tay Hoài liền thoảng:

- Chị đi với anh Nam Hoa thăm mộ thầy hử? Cho em đi với.

Lúc mọi người đứng bên mộ ông Tài, thấy mộ xây hàng hoàng, Hoài lại khóc ngất, Nam Hoa ôm cô an ủi:

- Em đừng khóc nữa, ba mãi được ấm cúng là nhờ anh Đức hết lòng, trước mặt cha, em cảm ơn anh đi em.

Bốn mắt nhìn nhau, lòng đều xót xa cay đắng mỗi người một ý nghĩ, Hoài quỳ thụp xuống đất, bêu bạo:

- Tình nghĩa anh sâu nặng, Hoài chẳng thể đáp đền, xin được làm em gái, bởi xưa nay tiền bạc không mua hay trả được thâm ân.

Đức đỡ cô gái dậy, nói nhẹ nhàng:

- Anh rất vui. Em ráng uống thuốc cho mau lành bệnh, ngày nào theo chồng đi xa, anh sẽ tiễn, còn việc hương khói đã có anh lo.

Câu nói của Đức khiến Hoài sững sốt, cô quá sung sướng nên quên chuyện Nam Hoa ở tận Hồng Kông. Cô buột miệng nói không suy nghĩ:

- Không! Hoài không đi đâu hết, sống chết gì cũng ở đây thôi.

Mọi người ngó nhau, Toàn nói ngay:

- Chị lấy anh Nam Hoa phải về bên chớ? Ảnh đâu thể vì chị ở lại đây?

Hoài ngơ ngác nhìn Nam Hoa, anh bối rối bởi biết người yêu nặng lòng với quê hương, bèn nói:

- Chuyện đó bỏ đi, tôi còn ở đây lâu lắm.

Anh quần lại khăn quàng cho Hoài, đợi hương tàn, gọi người đến cho hết đồ cúng. Đức nhờ người chăm sóc mộ, rồi cùng nhau ra về.

Xe về đến bưu điện đã khá trưa, Nam Hoa nói với Hoài:

- Vào nói chuyện với mẹ anh nhé.

Chẳng hiểu sao Hoài sợ, cô lắc đầu lia lịa, Nam Hoa năn nỉ mấy cũng không được. Đức nói:

- Đợi cổ khỏe lại đã, Nam Hoa!

Nam Hoa đành vào một mình, anh nói chuyện với bà Ngọc Mai:

- Mẹ! Con tìm gặp chú Tài và Dế Mèn rồi, nhưng chú mới qua đời, con đến trễ. Bà Ngọc Mai la trời một tiếng:

- Còn Dế Mèn sao con?

- Cô ấy chờ con không lập gia đình, hiện đang bị bệnh, con phải ở lại săn sóc.

- Nó bệnh nặng không con? Nhớ chăm sóc kỹ nhé.

Nam Hoa giấu mẹ, anh biết bà rất sợ bệnh.

- Bệnh không nặng, mẹ yên tâm. Mẹ ơi, chiếc vòng mẹ trao cho Diễm Quỳnh khiến con khó xử, mẹ làm việc gì cũng tùy tiện, con thật khổ tâm.

Bà Ngọc Mai rầu lòng:

- Tại con bao năm không hờ môi, Nam Hoa! Con liệu sao cho ven đôi hàng đi. Nam Hoa quá bức mình, anh nhớ thái độ, lời nói của Diễm Quỳnh ban sáng liền nói gay gắt với mẹ:

- Mẹ định bảo con cưới hai vợ một lần à? Mẹ ơi! Pháp luật bây giờ không cho phép đâu. Cầm máy cho con nói chuyện với ba đi.

Với ông Chấn Hưng, bao giờ cũng là công việc. Nhưng lần này ông phá lệ, vừa cầm máy đã hỏi ngay:

- Tại sao chú Tài chết?

- Chú chết vì trúng gió, vì quá nghèo cực.

Nam Hoa nghẹn lời, anh nhớ lại quang cảnh ngôi nhà của ông Tài và người yêu:

- Ba! Dế Mèn bị lao tâm, lao lực vì quá cực khổ lo nuôi chú Tài. Hiện nằm ở Hội An. Ba chuyển gấp cho con một khoản tiền để lo cho cô ấy, còn nữa, Thiếu Kỳ và nhóm kỹ sư đã đi thành phố Hồ Chí Minh, sáng mai sẽ về đến Hồng Kông. Công việc con giao cho anh ấy, để toàn tâm ý lo cho Dế Mèn. Việc ở hội đồng quản trị công ty, anh ấy đủ sức gánh vác.

- Ba biết! Nam Hoa, ba sẽ về Việt Nam khi xong việc. Nói với Dế Mèn, ba rất vui sướng có nó

lầm con dâu.

- Cô ấy đã có một cái tên rồi ba ạ. Hồ Thị Bạch Hoài.

- Nghĩa là nhớ người họ Bạch, hãy lắm, chúc hai con hạnh phúc. Tạm biệt con.

oOo

Đêm ấy, Hoài thao thức không ngủ, từng lời nói của Diễm Quỳnh và Đức hiện ra ở đầu cô, khiến cô buồn lặng. Gần nửa đêm, Nam Hoa tỉnh giấc, thấy gió lớn bèn qua phòng Hoài nằm, định đóng cửa, đắp thêm mền cho cô. Anh thấy mắt cô mở trừng nhìn lên đỉnh mùng thì hết vía, ôm mặt cô năn nỉ.

- Dế Mèn! Em làm sao vậy? Giấc ngủ rất quan trọng cho sức khỏe của em. Sao không ngủ? Hoài giấu suy nghĩ của mình. Vả lại, lúc nào Nam Hoa gọi cô tên gọi ngày xưa là tim cô run lên vì sung sướng.

- Nam Hoa! Em nhớ thời thơ ấu nên không ngủ được.

Nam Hoa áp đầu người yêu vô ngực khuyên dỗ.

- Ban ngày, anh sẽ cùng em ôn kỷ niệm ấu thơ, còn giờ phải ngủ, Dế Mèn của anh! Ngoan nhé! Hoài như mọi cô gái đang yêu, rất muốn được người yêu âu yếm. Nhưng cô sợ lây bệnh cho Nam Hoa nên cúi mặt chẳng dám nhìn anh, bởi gặp ánh mắt anh, là cô khao khát được hôn, được nằm trong lòng người mình yêu, má tựa vai kề. Nam Hoa không thấy Hoài trả lời, nâng cằm người yêu đối mặt, âu yếm hỏi:

- Sao em không nói gì? Dế Mèn! Ngủ nhé!

Cô đành gật đầu, Nam Hoa cười, phòng bệnh có mỗi mình Hoài, Nam Hoa bạo dạn nói:

- Anh dỗ ngủ nhé!

Hoài đỏ mặt, đến bây giờ, cô vẫn còn ngây ngất khi nhớ lại ngày gặp nhau, anh đã hôn cô mê mải, cho đến khi cô ngủ giấc bình yên.

Nam Hoa thương quá lối đỏ mặt của người yêu. Anh cúi xuống hôn má nàng, thì thầm:

- Nếu bé yêu không cấm, anh hôn thay lời ru ngủ. Dế Mèn! Anh yêu em quá. Bao giờ câu nói ấy cũng khiến Hoài rớt nước mắt vì xúc động vui sướng. Mỗi Nam Hoa uống cạn giọt tình, thay lời ru là những tiếng êm đềm anh kể cô nghe chuyện mình thương nhớ. Và Dế Mèn yêu dấu đã bình yên ngủ trên tay anh.

.....

Một tuần lễ điều trị tiếp theo Hoài giảm bệnh thấy rõ. Cô ăn ngon, ngủ yên không còn nghe tức ngực, mỗi lưng, những cơn sốt ban chiều cũng biến mất, cơ thể khô ráo mồ hôi. Nam Hoa mừng vô hạn, khi viên giám đốc bệnh viện chỉ anh coi hai tấm phim lồng vào giá.

- Bệnh giảm thấy rõ, sự thoải mái tinh thần và tình yêu của anh giúp cô ấy rất hữu hiệu.

- Đó là nhờ sự tận tâm của toàn bệnh viện, thưa bác sĩ.

- Đừng khách sáo nữa, giờ thế này nhé! Cô ấy đã đến giai đoạn không cần sự theo dõi của bệnh viện. Chỉ cần lãnh thuốc về điều trị tại nhà. Bệnh viện là nơi hạn chế tới lui, anh đã hiểu tại sao, hãy tìm một nơi nào đó thoáng mát cho cô ấy ở, anh tiện việc chăm sóc mà cô ấy cũng quên dần mặc cảm bệnh hoạn.

Nam Hoa rạng rỡ:

- Thật không bác sĩ? Cô ấy được về nhà?

- Được! Tôi làm thủ tục cấp phát thuốc định kỳ, và cho cô ấy điều trị ngoại trú. Nam Hoa nắm tay viên bác sĩ lắc lia lịa:

- Cảm ơn! Cảm ơn nhiều lắm.

Anh chạy ù về phòng Hoài nằm, vừa lúc ông Cương từ xe bước xuống, anh ôm ông xoay tròn hết văng:

- Hoài bớt nhiều rồi, cho điều trị ngoại trú. Ông Cương, chúng tôi cần một căn nhà. Ông Cương cũng quá mừng. Cả hai đi vào lúc Hoài đang chải tóc, cô gái thấy ông Cương thì thả lược nhoeo miệng cười trong khi ông đứng ngó sững. Trời ơi! Đến lối chải tóc cũng giống, và bây giờ Hoài đã khá nhiều, má đầy đặn, hồng hào, mắt long lanh nên trông càng thêm giống vợ ông. Hoài và Nam Hoa đều thấy vẻ sững sờ của ông Cương. Hoài nhớ những lời Nam Hoa nói với nàng cả tuần nay, bất giác ngại ngùng, hồi hộp nhưng cô cũng nói:

- Thưa ông! Mời ông ngồi chơi, ông từ Hà Nội vào à?

Ông Cương để lên tủ một xách tay khá nặng, thông thả ngồi xuống trả lời:

- Tôi mới vào tối qua. Hoài! Cô khá lên nhiều lắm, tôi rất mừng.

Cô gái rạng rỡ:
- Nhờ anh Nam Hoa với ông hết lòng chăm sóc.
Nam Hoa quàng tay qua vai Hoài, nháy mắt với ông Cương, mở giọng dụ khị:
- Thiệt sao? Hoài nè! Nếu giờ anh đem đến cho em một tin vui, em thưởng anh cái gì? Cô gái liếc ông Cương, mặt đỏ rần, cố tránh vòng tay Nam Hoa.
- Nam Hoa! Thả tay anh ra, ông Cương cười kìa!
- Em trả lời đã.
Cô gái ngại ngùng:
- Em có cái gì mà thưởng? Nói đại đi.
Nam Hoa ồm ờ:
- Có đó, khi nào anh đòi phải trả, được chưa?
- Được! - Cô gái nói cho xong chuyện.
Nam Hoa cười hết cỡ ngồi xuống bên Hoài:
- Hoài! Bác sĩ cho em về nhà, điều trị ngoại trú.
Cô gái mắt mở to, tay chận ngực:
- Anh! Anh không đùa với em đâu phải không?
Ông Cương tiếp lời:
- Thật đó Hoài! Nam Hoa không đùa đâu.
Hoài mừng đến nghẹn ngào, gục đầu vào vai Nam Hoa:
- Vậy là em lành bệnh rồi hở anh?
Nam Hoa nâng mặt người yêu:
- Em bớt nhiều, nhưng bệnh này điều trị theo chu kỳ từ sáu tháng đến một năm, em về nhà như thường nhưng phải uống thuốc. Hoài! Ráng lên em nhé.
Cô gái gật đầu không nói thêm, rồi đứng dậy hối hả?
- Vậy mình về giờ đi anh.
Nam Hoa hiểu cô nói về nhà nào, anh lựa lời giải thích:
- Bác sĩ cho em về nhà, với điều kiện, căn nhà thích hợp với việc điều trị cho em. Anh đã nhờ ông Cương tìm dùm, ráng đợi đôi ngày đã.
Hoài ngó ông Cương. Ông gật đầu:
- Nhà có đó, để tôi về nói với Thành, căn nhà của Danamexco mua, dự định xây dựng lại làm nhà khách, giờ chưa sử dụng. Nó nằm cuối đường Bạch Đằng, rất yên tĩnh, thoáng mát và nhiều phòng.
Nam Hoa hớn hờ:
- Ông nói với ông Thành dùm, tôi trả tiền thuê một năm sông phẳng.
Ông Cương lắc đầu:
- Chuyện đó tính sau. Nam Hoa! Anh hỏi Hoài dùm tôi chưa?
- Rồi! Giờ ông nghe cô ấy trả lời đi.
Ông Cương ngó sững Hoài, tim ông như bị ai bóp lại khi thấy cái cúi đầu của cô, ông ngập ngừng:
- Hoài nè!
Cô ngó lên, mắt buồn hiu hắt:
- Ông Cương! Tôi không hề dối ông điều gì, ai không muốn mình có một người cha ruột thịt? Nhưng tôi quả thật không nhớ gì ngoài cảnh bom đạn trên một dòng sông, nhiều người chết và nhiều tiếng thét gào. Tôi không nhớ được bóng dáng mẹ, bà tên gì và cái tên Thu Thủy với tôi hoàn toàn xa lạ. Nghe anh Nam Hoa nói rằng nhà ông Cương cũng ở trên dòng sông ư?
Ông Cương tê tái lòng:
- Phải! Chiến tranh thật tàn nhẫn, cô có thể là con tôi mà chẳng chứng cứ gì nhìn nhận. Bởi đất Quảng Nam có biết bao nhiêu căn nhà cất bên dòng sông? Nhưng Hoài nè! Cô rất giống vợ tôi.
Hoài cúi đầu ngẫm nghĩ rồi nói:
- Ông Cương! Dù sao cũng cần có thời gian, tôi nghĩ rằng nếu tôi gặp ông thường, biết chừng đâu sẽ nhớ ra điều gì từng bị ký ức lãng quên.
Ông Cương nặng nề đứng lên:
- Cô nói đúng. Nam Hoa! Đợi một ngày nữa, để dọn dẹp nhà khách hãy đưa Hoài về.

Thủy Tiên nhìn sững Hoài, tay cô nắm chặt tay người con gái chưa từng quen, lòng dâng lên nỗi niềm thương mến, cô nói rất dịu dàng:

- Chị đáng được anh Nam Hoa yêu và chung thủy, anh ấy từng đau khổ, thương nhớ chị xiết bao, em thật lòng mong anh chị hạnh phúc.

Câu nói của Thủy Tiên làm hai người có mặt nhói lòng. Đức và Diễm Quỳnh. Đức cam chịu vì tấm lòng cao thượng. Diễm Quỳnh thì sôi sục căm thù.

Hoài nhìn vào mắt Thủy Tiên, cô gái này cũng yêu Nam Hoa. Hoài thấy cảm động, có chút ngậm ngùi. Bao người xứng đáng yêu anh ấy. Còn mình...

Nam Hoa ngồi ở giường. Hôm nay hầu hết những chương ngại trong tình yêu của hai người đều có mặt, anh sợ nhất là Hoài so sánh rồi buồn. Anh nói với Hoài dịu dàng, âu yếm:

- Hoài à! Thủy Tiên chúc mừng cho chúng mình đó em. Thủy Tiên! Cô thấy Hoài của tôi thế nào?

Thủy Tiên lựa lời:

- Chị Hoài rất xứng đôi với anh. Anh ráng mà bảo vệ và chăm sóc chị ấy nhé. Chẳng có hạnh phúc nào dễ dàng có được và đường hai người đi có nơi tràn bóng tối, có nơi đầy gai chông. Hoài nhìn Thủy Tiên, cô là cô gái thông minh, cô hiểu Thủy Tiên đang dằn dò. Diễm Quỳnh ư? Hay gia đình Nam Hoa? Nghĩ đến những lời "vô tư" của Diễm Quỳnh, Hoài lại thấy buồn. Nam Hoa! Quả thật chúng ta bất xứng nhiều mặt.

Nam Hoa nói chắc nịch:

- Mọi đau khổ chúng tôi đã trải qua mười sáu năm rồi, không còn nỗi đau khổ nào hơn nữa. Từ nay tôi quyết đem hạnh phúc lại cho Dế Mèn yêu quý của tôi. Thủy Tiên an tâm. Đêm hôm ấy, lần đầu tiên Hoài đề cập đến Diễm Quỳnh với Nam Hoa:

- Cô ấy đối với em rất dễ thương, nhưng chẳng hiểu sao, đôi mắt làm em thấy sợ.

- Em có anh, tại sao phải sợ? Nhưng em đừng lo, xong hợp đồng với Danamexco, cô ấy sẽ nghỉ việc.

Hoài có chút ngập ngừng:

- Cô ấy nói chuyện đính hôn có thật không anh? Em biết cô ấy yêu anh lắm. Nam Hoa sững người, té ra vì vậy mà mấy hôm nay Hoài thường thao thức. Hoài ơi! Em thật khủng! Nam Hoa gạt phắt:

- Không có chuyện đó, đừng nghe cô ta nói bậy!

Ánh mắt Hoài thoáng nét buồn xa xôi, từng lời nói Diễm Quỳnh cứ in sâu vào tâm trí cô, cô tự tin và tự hào trong kiếp nghèo của mình, nhưng nhớ tới Diễm Quỳnh với những câu nói "vô tình", cô thường so sánh bản thân và thấy mình với Nam Hoa có quá nhiều cách biệt. Hoài nhẹ thở dài. Nam Hoa bối rối, anh nắm tay người yêu vuốt ve, thủ thủ:

- Dế Mèn! Em chỉ cần nhớ duy nhất một điều thôi, chúng ta đã có một tình yêu cách trở suốt mười sáu năm, và cả hai ta đều trọn thủy chung. Không có một mảnh lực nào chia lìa ta được nữa.

Hoài rung rung niềm xúc cảm. Cô ngả đầu vào vai Nam Hoa thay lời yêu thương muốn nói. Trong tim cô bây giờ chỉ có lời nguyện cầu duy nhất. Trọn đời được có Bạch Nam Hoa.

oOo

Cô gái ngỡ ngàng nắm chặt tay Nam Hoa nhìn quanh. Cô chưa từng nghĩ mình ở một nơi đẹp như vậy, mà lại có cả người yêu bên cạnh. Mặt cô đỏ lên, tái lại, nhột đi, rối rắm cả lòng. Cô cứ nghĩ đây chỉ là giấc mơ thôi, không phải là sự thực.

Nam Hoa yên lặng, theo dõi người yêu qua diễn biến trên gương mặt. Dế Mèn yêu dấu của anh chẳng có vẻ gì vui thích trong căn nhà này, dường như cô khiếp sợ. Nam Hoa lo lắng, anh ôm nhẹ bờ vai gầy guộc của cô gái, nhỏ nhẹ nói:

- Em thích không Hoài?

Cô lúng túng đến tội nghiệp trong cái lắc đầu, rồi vội vã gạt đầu. Nam Hoa ngậm ngùi dìu cô ngồi xuống ghế, vuốt tóc người yêu, thủ thủ:

- Chưa phải nhà mình đâu em. Ông Cương mượn của Danamexco để chúng mình sống đỡ một thời gian cho đến ngày em lành bệnh. Anh hứa sẽ không để em sống trong căn nhà to lớn này khi chúng ta kết hôn.

Cô gái ngập ngừng:

- Em chỉ ao ước một căn nhà nhỏ, có khoảng sân và vài chậu kiểng. Nhà rộng em không thể thu vén hết, nhà lâu em đi thấy mỏi chân.

Nam Hoa thương quá lời nói người yêu, đầy mộc mạc và chân thật tận đáy lòng, anh hôn trán cô dịu dàng, rồi nắm tay cô bước đi. Đến một căn phòng, anh xoay nắm cửa, đưa cô vào.

- Chỗ đó là phòng khách, đây là phòng em, phòng anh kề bên. Khi nào có Thiếu Kỳ và đoàn kỹ sư xây dựng trở qua, họ sẽ ở luôn đây. Lúc ấy anh có thời gian tìm mua một căn nhà nho nhỏ cho chúng mình.

Hoài ngược mắt nhìn Nam Hoa:

- Vậy còn căn nhà của em?

Nam Hoa dìu Hoài ngồi xuống giường, mân mê bàn tay cô, thông thả nói:

- Căn nhà đó, anh biết với em rất thân thương và đông đầy kỷ niệm, anh sẽ cho sửa sang lại đáng hoàng để thờ phượng ba nếu em muốn. Chỗ ở thì không được em à. Em thấy đó, căn nhà mỗi bề bốn thước, sát ngay đường xe lửa, mai này chúng ta có con cái làm sao sống?

Hoài biết những điều Nam Hoa nói rất chân thành và đúng sự thật. Nó ngoài một kỷ niệm về đời cô với người cha yêu quý, thật ra không có chút giá trị nào. Cô cũng không nghĩ sẽ sống ở đó khi gặp lại Nam Hoa, điều cô cảm động là người yêu rất tế nhị và trân trọng với những gì về cô. Hoài hôn tay Nam Hoa với lòng biết ơn và yêu mến, cô nói dịu dàng:

- Ngày nào chúng ta có một ngôi nhà, em sẽ đưa bàn thờ ba về hương khói. Căn nhà cũ em tặng cho bất cứ ai nghèo khổ trong xóm, được không anh?

Nam Hoa cười vui sướng, anh đứng lên, tay vuốt má người yêu:

- Từ bệnh viện Hội An về, chắc em mệt lắm rồi, nằm nghỉ một lát cho khỏe, rồi anh đưa em đi giới thiệu người đầu bếp tạm thời.

Thấy Hoài nhìn mình như muốn hỏi, Nam Hoa giải thích:

- Anh qua đây ăn cơm ở nhà hàng, giờ có em không tiện đi. Vả lại, em cũng không thích, nên nhờ cô Thủy Tiên tìm dùm người nấu ăn trong vài tháng.

Hoài hiểu tất cả là vì mình. Với bản thân anh, căn bệnh của cô anh không coi trọng nhưng anh vẫn tôn trọng những qui tắc của ngành y tế đề ra trong việc phòng ngừa. Đôi mắt cô nhìn anh thay lời cảm ơn. Cô không nói, nằm xuống giường. Kéo mền đắp cho người yêu xong, đi ra cửa, anh gặp Diễm Quỳnh ngay trong phòng khách, cô nói ngay khi thấy mắt anh nhìn mấy valy dưới chân cô.

- Ông Bạch! Ông nói đúng, con gái ở một mình trong khách sạn thật bất tiện. Nhà khách Danamexco chắc không từ chối cô thư ký của ông đến ở.

Nam Hoa lạnh lùng:

- Tôi nghĩ là không. Cô tùy tiện chọn phòng nhé!

Anh bỏ đi. Diễm Quỳnh căn môi, đến mấy chiếc valy, Nam Hoa cũng không muốn xách dùm cô. Với cô, anh không còn chút lịch sự hào hoa nào. Tất cả chỉ vì con nhỏ ho lao đó. Dể Mèn! Bạch Hoài! Được rồi, hãy chờ xem Diễm Quỳnh.

Nửa giờ sau, Diễm Quỳnh gõ cửa phòng Hoài, Hoài mở ra, thấy Diễm Quỳnh, cô có vẻ ngạc nhiên. Diễm Quỳnh tươi cười nói:

- Tôi đến ở đây, chờ Thiếu Kỳ và đoàn kỹ sư qua, chúng ta lại có dịp gần gũi nhau hơn. Diễm Quỳnh thản nhiên nắm lấy tay Hoài đi lại giường ngồi. Cô nhìn quanh rồi nói với Hoài.

- Sao cô đóng cửa ban ngày vậy? Bệnh cô cần ánh nắng và không khí mới mau lành. Ông Bạch khác cô lắm. Ngủ không bao giờ đóng cửa phòng, không bao giờ đắp mền dù trời lạnh cách mấy. Hôm rồi nằm viện mấy ngày cũng vì vậy. Ông Thiếu Kỳ than với tôi, có hôm phải qua đắp cả mền cho ông Bạch.

Hoài lo ngại:

- Mùa này Đà Nẵng về đêm lạnh lắm, dù ngày nắng không mưa, anh ấy sẽ bệnh đó. Diễm Quỳnh gật đầu:

- Bây giờ cô đã khá nhiều, nên bỏ chút thời gian lo cho ông ấy, lúc xưa, tôi theo ông Bạch đi nhiều nơi vẫn thường chăm sóc sức khỏe cho ông. Nay có cô rồi, tôi không nên làm vậy.

Hoài nhìn cô thư ký quá xinh đẹp của người yêu tỏ vẻ cảm ơn. Diễm Quỳnh nói tiếp:

- Chiều nay hai giờ, ông Bạch qua Danamexco. Cô có muốn đi chơi với tôi cho khuây khỏa không?

- Đi đâu?

- Tôi phải gọi điện thoại về Hồng Kông cho bà Tổng giám đốc, báo tin về sức khỏe của cô và ông Bạch, được biết mẹ chồng tương lai nghĩ gì về mình cũng là điều hay phải không?

- Tôi ngại quá!

Diễm Quỳnh tươi cười:

- Không sao đâu, ông Bạch chẳng biết gì, nếu ta giấu kín, vả lại cuộc điện đàm ngắn thôi. Nam Hoa đi vào, làm ngắt quãng câu chuyện. Diễm Quỳnh tế nhị đứng lên chào đi ra, Nam Hoa cầm tay Hoài, nói:

- Cô ấy nói gì với em vậy?

Hoài lắc đầu:

- Không có gì, cô ấy chỉ hỏi thăm sức khỏe của em mà thôi.

Nam Hoa cảnh giác người yêu:

- Cô ấy rất thông minh, quý quyết, em đừng tin quá nhé. Anh đã nói rồi, em phải lưu tâm, cô ta yêu anh, nên rất ganh ghét với em dù không lộ ra mặt.

- Anh có quá thành kiến về cô ấy không? Em thấy Diễm Quỳnh với anh vẫn giữ đúng cương vị là một thư ký.

- Em ngây thơ lắm, mà thôi bỏ qua đi, có anh bên em, thái độ dứt khoát của anh khiến cô ta nghĩ lại. Thiếu Kỳ thật gây cho anh chuyện bực mình khi để Diễm Quỳnh ở lại đây.

- Chùng nào Thiếu Kỳ qua?

- Phải một tuần nữa là nhanh nhất.

Vừa nói, Nam Hoa vừa soạn thuốc từ những lọ bỏ ra chiếc đĩa con, nhìn những viên thuốc to, Nam Hoa buồn, biết bao giờ Hoài mới không còn uống những viên thuốc này, nó to và nhiều quá.

- Em uống thuốc đi!

Hoài uống những viên thuốc bằng vẻ thản nhiên để Nam Hoa khỏi ái ngại cho mình. Cô biết, anh rất yêu cô nên căm thù cả những viên thuốc ấy.

oOo

Buồng điện thoại quốc tế, Diễm Quỳnh gọi cho mẹ Nam Hoa, cô ta để Hoài nghe máy phụ. Hoài hiểu Diễm Quỳnh cố ý nhưng cô cũng muốn biết người mẹ có thiện cảm gì với mình không.

Mười sáu năm biết bao nhiêu xa cách, người mẹ của chú bé ngày xưa này là bà Tổng giám đốc, biết có dành cho cô tình mến thương trọn vẹn? Diễm Quỳnh nói ngay bằng tiếng Việt với bà Ngọc Mai khi nghe bà lên tiếng hỏi:

- Bác ơi! Hôm nay anh Nam Hoa bận không gọi cho bác được, con biết bác trông nên điện về, hôm nay bác cháu mình ôn tiếng Việt bằng cách nói chuyện nhé. Giọng bà Ngọc Mai đầy vẻ trù mến:

- Diễm Quỳnh! Biết con vui vẻ, bác bằng lòng lắm nè! Tiếng Việt, bác nói giỏi lắm, con theo không kịp đâu.

Diễm Quỳnh nũng nịu:

- Bác ăn gian, anh Nam Hoa không khen con nói giỏi, anh nói, cô thư ký vừa thông minh lại vừa xinh đẹp như con, anh cứ sợ người ta bắt cóc con mất.

Bà Ngọc Mai cười xòa trong máy:

- Chớ sao nữa, Nam Hoa có con bên cạnh mọi thành công đều được nhân lên hai lần. Diễm Quỳnh đổi giọng buồn:

- Nhưng con sắp xa ảnh rồi, hoa viên Bạch gia chắc không có dịp để con còn đặt chân tới cùng bác chuyện trò.

Bà Ngọc Mai giật giọng trong máy:

- Tại sao vậy con? Bộ con định bỏ sở làm, từ luôn nhà bác sao? Diễm Quỳnh! Con nên nhớ, dù gì bác cũng quý thương con, vòng gia bảo họ Bạch bác tặng cho con nghĩa là bác muốn con làm dâu út của bác, nay có sự như vậy, bác cũng rầu lòng lắm. Diễm Quỳnh! Thằng Nam Hoa nó bạc tình với con, nhưng Bạch gia ai cũng yêu quý con, đừng có đại dột nhé.

Diễm Quỳnh ghen ngào:

- Dạ, tại con bạc số thôi. Sắc mọn tài hèn.

Bà Ngọc Mai hối hả:

- Diễm Quỳnh! con đừng có khùng. Thằng Nam Hoa có mắt như mù, gì ở con lại không hơn Để

Mền chó? Nhan sắc, học thức, địa vị, gia thế con đều xứng đôi với Nam Hoa, chẳng qua thằng con bác nó ngu muội, vì ơn nghĩa ngày trước đã cột đời mình chung thân với con nhỏ đó. Trời ơi! Nghe tin nó chẳng những quá nghèo đói còn hờn ra máu bác thiệt rầu lòng, cứ sợ mai sau nó về lây bệnh cả nhà. Thằng Nam Hoa độ rầy sao con? Nó chẳng gọi về, bác lo quá!

- Anh phải ở mãi trong bệnh viện chăm sóc cho cô Hoài. Anh độ rầy hơi ốm, cháu có khuyên anh ấy đi chụp hình phổi và thử máu để ngừa bệnh. Hôm nay thì Danamexco cho mượn tạm nhà khách, anh đưa Hoài về đó ở.

- Diễm Quỳnh! - Giọng bà Ngọc Mai ghen ngào - Bác thương con quá! Hoài không thể nghe tiếp được nữa, cô cố nén dòng nước mắt muốn tuôn rơi và tiếng gào thét của lòng, cô buông thống máy lão đảo bước ra khỏi cabin telephone. Đi loạng choạng xuống khỏi bưu điện thì Diễm Quỳnh rượt kịp. Cô ta ân cần dìu Hoài ngồi vào xe, an ủi.

- Là bác gái nói vậy để an ủi em thôi. Chớ em biết anh Nam Hoa yêu chị, không dám tranh dành gì về tình cảm của anh. Chị an tâm đi.

Hoài không nói một lời, mặt tái nhợt trong cảm nín chịu đựng. Hôm nay trời khá đẹp, khô ráo, có nắng dù hơi se lạnh, nhưng cả người Hoài đầm mồ hôi. Ôi, Nam Hoa! Giá em chết đi và đừng gặp anh.

Có tiếng xe thắng rít và tiếng gọi rối rít:

- Chị Hoài! Chị Hoài!

Có tiếng mở cửa xe, Hoài mắt lạc thần nhìn, Thủy Tiên lo lắng nhìn cô:

- Chị sao vậy? Chị còn mệt đi bưu điện làm gì?

Diễm Quỳnh tươi cười:

- Thấy cô Hoài bệnh nằm miết thật buồn, sẵn tôi có chuyện cần đi bưu điện chở cô ấy đi cho thoải mái một chút, ai dè cổ than mệt.

Thủy Tiên sờ trán Hoài, trán đầm mồ hôi, cô muốn hỏi Hoài chuyện gì xảy ra nhưng ngại Diễm Quỳnh nghi ngờ. Bấy lâu nay, Tử Giang theo dõi sát Diễm Quỳnh, anh gọi cô khi thấy Diễm Quỳnh đưa Hoài vào bưu điện. Cô đến ngay và biết tại bưu điện đã có chuyện để Hoài đau buồn.

- Chị Hoài! Về nhà ngay, em mời bác sĩ.

Hoài nhìn cô, vu vơ lời nói:

[thiếu 2 trang]

- Ông có lỗi gì? Ông là giám đốc, có quyền trách mắng, đuổi xua.

Nam Hoa ngồi vào ghế, nói mà không nhìn cô gái:

- Diễm Quỳnh! Tôi chẳng có gì trao cô, thật đáng tiếc, tôi coi cô như em gái, mong rằng ngày sau cô gặp được hạnh phúc khác đền bù.

Diễm Quỳnh im lặng. Bên ngoài trời đổ mưa, hai người ngồi đối diện nhau mỗi người theo đuổi một ý nghĩ. Chẳng biết bao lâu Diễm Quỳnh đứng lên.

- Thưa ông Bạch! Ngày mai tôi lấy vé vào thành phố Hồ Chí Minh về thẳng Hồng Kông. Ông có cần nhắc gì cho ông bà Tổng giám đốc không?

Nam Hoa chăm chú nhìn Diễm Quỳnh:

- Diễm Quỳnh! Cô đã quyết định?

Cô gái ứa nước mắt:

- Em đã thua cuộc, nơi đây chẳng còn gì để em ở lại, em đi cho anh và Hoài hưởng trọn niềm hạnh phúc bên nhau.

Nam Hoa đứng lên, đặt đôi tay lên vai Diễm Quỳnh:

- Diễm Quỳnh! Cảm ơn em, chiếc vòng họ Bạch coi như là lễ nhận em gái nuôi được không?

- Em không dám mơ ước nhiều hơn.

- Hay lắm! Ngày mai anh báo Hoài tin vui này, anh sẽ đích thân cùng Hoài đi chọn quà tặng để em đem về nhà biểu. Diễm Quỳnh! Khuya rồi, em về ngủ đi nhé. Diễm Quỳnh giữ tay Nam Hoa lại:

- Khoan đã Nam Hoa. Ngày mai ta không còn giây phút nào cho nhau nữa. Em muốn uống với anh ly cà phê sau cùng, đêm nay anh phải vì em thao thức.

Nam Hoa nhìn đồng hồ lưỡng lự. Đã gần mười hai giờ đêm.

- Diễm Quỳnh! Để sáng mai, khuya quá rồi.

Diễm Quỳnh lại ứa nước mắt:

- Em không muốn có cử chỉ gì để chị Hoài nghi ngờ sinh buồn rầu. Anh chiều em lần đầu tiên cũng là lần cuối.

Nam Hoa ngồi lại ghế, gật đầu. Diễm Quỳnh hơn hở nói anh chờ một lát, cô chạy xuống bếp, lúc trở lên, tay bưng khay nhỏ có hai phin cà phê, đi ngang cửa phòng Hoài, cô gỡ chiếc giấy gỗ mạnh vào kính cửa sổ, kính vỡ vụn rớt xuống đất phát ra tiếng động. Diễm Quỳnh đi nhanh về phòng mình. Trong giây phút, cả hai ngồi đối diện nhau bên hai ly cà phê bốc khói. Nam Hoa uống từng hớp cà phê, hút thuốc. Ly cà phê vừa cạn, anh thấy khác lạ trong người. Cơ thể anh khó chịu, nóng ran lên một cảm giác khát khao. Nam Hoa cố đè nén, anh đứng lên nói hơi khó khăn.

- Diễm Quỳnh! Em ngủ đi.

Anh quay gót, Diễm Quỳnh níu tay anh lại, đứng sát vào anh, giọng êm đềm:

- Anh sao vậy? Nhức đầu à?

Nam Hoa cố tránh ánh mắt Diễm Quỳnh, nhưng mũi anh nghe mùi thơm của nước hoa từ cô phả vào, cơ thể càng nóng bừng khó chịu, anh gắng nói:

- Anh nhức đầu! Phải về nghỉ!

Diễm Quỳnh sẵn đón:

- Anh ngồi đây! Để em bắt gió cho, chắc tại anh không đóng cửa, gió nhập vào coi chừng bệnh. Lúc khác Nam Hoa đã thẳng thừng từ chối nhưng bây giờ cơ thể anh cứ bừng lên nổi khao khát được gần cô, anh nghe hương thơm từ cô quyến rũ mình. Anh ngồi xuống theo đôi tay Diễm Quỳnh dìu, cô ngồi theo sát anh, tay mềm mại xoa đều ở hai bên màng tang, mơn man lên trán, hơi thở cả hai trộn vào nhau.

- Anh mở nút áo, em xoa dầu cho.

Nam Hoa muốn nói không, mà đầu lại gật. Anh mở hai nút áo ngực. Diễm Quỳnh xoa dầu lên vùng ngực rộng của anh. Nam Hoa đã đến tận cùng sự chịu đựng. Anh vùng lên:

- Diễm Quỳnh! Anh... anh phải về....

Diễm Quỳnh bị cái hất của Nam Hoa, chẳng hiểu sao ngã chúi vào lòng anh, đôi tay cô bắt giắc ôm lấy người anh, mùi hương từ người cô càng tỏa ra nồng nàn quyến rũ. Mọi cố gắng của lý trí Nam Hoa đã rời bỏ anh, tay anh run bần bật ôm siết Diễm Quỳnh, hổi hả cúi xuống, môi gần vào môi cô nụ hôn chiếm hữu, Diễm Quỳnh rướn lên đón nhận.

- Anh yêu em không Nam Hoa?

Nam Hoa không còn lý trí, nói qua từng nụ hôn nồng cháy Diễm Quỳnh.

Những mảnh kiếng vỡ rơi xuống gây ra tiếng động khiến Hoài giật mình. Cô nắm kéo mền đắp kín ngực, cố nhìn tiếng ho. Mưa gió quá lớn, làm bể kính cửa, cô nghĩ vậy. Hoài không ngủ được, cô thao thức nhớ về quá khứ, xót xa cho hiện tại. Dường như có bóng người lướt qua phòng cô. Hoài trở mình. Chắc người bảo vệ đi kiểm tra cửa nẻo. Hoài nằm thêm một lát. Cô chợt bồn chồn. Chẳng là cô nhớ tới lời Diễm Quỳnh kể. Nam Hoa thường không đóng cửa sổ, không đắp mền ban đêm. Hoài ngồi dậy khoác thêm áo len, chiếc áo màu xanh mây trời, được Nam Hoa mua lúc về đây, kèm theo một đồng vải do Thủy Tiên lựa, để may thêm áo quần cho cô. Áo quần may chưa xong, chỉ có áo len được đan sẵn, Hoài bận vừa y, đêm đêm cô thường ôm áo, ngủ mà nhớ đến Nam Hoa.

Có bóng người lướt qua lại phòng cô, Hoài mang dép vào, đi ra cửa, vẻ cương quyết. Cô nghĩ bụng phải đắp mền lại cho Nam Hoa và khép cửa phòng. Hoài bước ra ngoài, gió quất mạnh, mưa ào ạt. Hoài rùng mình vì lạnh, cô đi nhanh qua phòng Nam Hoa, quả nhiên cửa phòng chưa khép. Cô đi rón rén vào buồng ngủ, chợt sững người vì không thấy Nam Hoa ở giường. Anh ấy đi đâu? Sự nhớ tới bóng người qua lại trước phòng mình hai lần, Hoài nghĩ rằng Nam Hoa có việc phải ra ngoài. Nhưng cô lại bàng khuâng, việc gì trong lúc gió mưa này? Phải đi tìm anh ấy. Nghĩ vậy, cô trở ra, mưa hắt vào lan can lầu. Hoài sức nhớ tới Diễm Quỳnh, cô ấy có bộ áo mưa, có thể nhờ cô ấy tìm Nam Hoa. Hoài đi tới phòng Diễm Quỳnh, cửa phòng cô thư ký cũng không khóa, Hoài đẩy nhẹ, định bước vào... Hoài chết sững, mắt mở trừng nhìn vào cảnh tượng trước mặt cô, xé nát tim cô, lồng ngực cô dội lên từng hồi đau xé. Hoài ôm ngực, máu khắp người cô như trời ngược lên cổ. Giữa phòng, Nam Hoa bỗng xốc Diễm Quỳnh vào giường. Ngọn đèn phòng tắt lịm theo tay cô gái Trung Hoa. Ngọn đèn giường tỏa ra màu hồng mờ ảo. Nam Hoa của Dế Mèn ôm chặt Diễm Quỳnh hôn say đắm...

Mắt Hoài tối sầm, cô ráng lê bước chân đi, ráng nuốt ực cái đang muốn trào ra từ lồng ngực cô.

Cô gái không bước được bước nào, cô hộc một tiếng, máu từ miệng trào ra xối vào cửa, loang xuống nền gạch. Cơ thể cô muốn gục xuống, nhưng lý trí và trái tim gào thét, hãy đi... đi khỏi nơi này, chết trước tình địch và kẻ phản bội là điều không thể được. Hoài nuốt ực cái cảm giác ầm, ậm, tanh tanh vào bụng, lê từng bước xuống lầu, mặc kệ gió mưa gào thét, mặc kệ thịt da tê cứng, mặc kệ nước mắt xối xả theo mưa. Cô gái đi giữa đêm khuya lảo đảo như hồn ma bóng quế và mất dần ở cuối đường.

Chương 28: Điên cuồng tìm kiếm

Nam Hoa tỉnh giấc, anh giật nảy người khi đụng phải tấm thân nóng hổi của Diễm Quỳnh. Cô gái trở mình quàng tay ôm cứng anh. Nam Hoa chết điếng, anh tung mền ngồi dậy, những gì của đêm qua mang máng trong trí não anh, và những quần áo rơi vung vãi khắp nơi từ salon xuống nền gạch, vào giường, tổ cáo với anh, mình không mơ. Trời lạnh mà mồ hôi Nam Hoa tuôn giọt, anh lập cập bận nhanh y phục, lay gọi Diễm Quỳnh.

Cô gái mở mắt nhoén miệng cười với anh. Nam Hoa hỏi nghẹn ngào, hỏi như trong mộng.

- Tôi đã làm gì?

Cô gái hất chiếc mền, tròng vội áo ngủ vào người, giọng oán hờn:

- Đêm qua anh làm gì lại không biết? Anh đã yêu em rồi...

Nam Hoa gầm lên:

- Cô nói láo! Cô bỏ gì vào tách cà phê?

Nam Hoa đã nhớ, anh điên cuồng xáng thẳng vào mặt Diễm Quỳnh hai bạt tay như trời giáng, rồi xô mạnh cô chúi xuống giường. Anh muốn gào lên, muốn bóp cô gái chết trong tay mình, nhưng nhớ đến Hoài, anh bình tĩnh lại. Tim anh đập loạn trong lồng ngực. Vái trời, Hoài vẫn còn say ngủ. Đêm qua mưa gió lớn chắc cô không biết gì. Nam Hoa tuôn ra khỏi căn phòng tội lỗi, không kịp mang giày, chân anh đạp vào một chất gì nhèm nhẹp ướt dính, anh nhìn xuống kinh hoàng... Máu! Máu đầy cửa, đầy nền gạch hoa, máu đông lại nhưng có chỗ còn loang bởi nước mưa... Nam Hoa hét lên:

- Dế Mèn!

Đáp lời anh là hai bóng người từ phòng Hoài chạy ra. Thủy Tiên mặt xanh ngắt, không chút phần son, day lấy Nam Hoa:

- Chị Hoài! Chị Hoài đâu? Trời ơi!

Nam Hoa khụy xuống, người con trai đi với Thủy Tiên, giật anh lên:

- Anh Nam Hoa! Đi tìm chị ấy mau!

Đầu Nam Hoa không chút cảm tính gì, đau khổ khiến anh tê liệt ý chí, anh ngửa mặt gào lên một tiếng không rõ nghĩa, đâm bổ vào phòng Hoài, chặn gối lạnh tanh, người con gái anh yêu vắng bóng. Nam Hoa đập đầu vào tường. Đêm qua... Trời ơi! Khi anh đang vui thú thì Dế Mèn của anh đứng ngay cửa phòng thổ huyết lai láng, trả lại anh tình yêu mười sáu năm chờ đợi để ra đi. Dế Mèn! Là anh giết em! Là anh giết em!

Tử Giang, Thủy Tiên vất vả lắm mới giữ được Nam Hoa, Thủy Tiên khóc bệu bạo:

- Đừng!... Đừng!... Em biết... anh uống phải thuốc... đi... đi... tìm... chị Hoài... mau. Nam Hoa mắt ngầu tia máu, vung mạnh tay, Tử Giang, Thủy Tiên té nhào, anh chạy như điên qua phòng Diễm Quỳnh, trong khi Tử Giang, Thủy Tiên chết điếng nhìn máu loang lổ khắp nơi, Nam Hoa chụp cổ áo Diễm Quỳnh, lôi xềnh xệch ra cửa, anh động đầu cô vào cửa, vào nền nhà, gào thét điên cuồng.

- Cô! Cô là kẻ sát nhân! Là quân giết người. Uống đi! Liếm sạch dòng máu người con gái cô muốn giết đi... Trời ơi!

Diễm Quỳnh mặt dính đầy máu, quá khiếp đảm đến líu lưỡi, chỉ ú ớ, bấu cứng lấy Tử Giang.

Thủy Tiên khóc òa, Tử Giang la:

- Anh Nam Hoa! Tỉnh lại đi! Phải kiếm chị Hoài về, chị ấy sẽ chết...

Nam Hoa sực tỉnh, anh buông Diễm Quỳnh chạy xuống cầu thang. Tử Giang chân lại:

- Anh Nam Hoa! Bình tĩnh, bình tĩnh, chúng ta chia nhau đi kiếm, trước nhất, điện thoại khắp nơi quen biết, sau đó báo công an. Sau đó tìm ở khắp bệnh viện. Anh phải bình tĩnh, nếu không sẽ ân hận suốt đời.

Nam Hoa tay run bắn, bấu chặt cầu thang, mắt nhắm nghiền, một lúc anh mở mắt ra gạt đầu:

- Tử Giang! Cảm ơn em!

Thủy Tiên mừng rỡ:
- Giờ em gọi công an, anh Giang gọi qua Danamexco, chúng ta chia nhau đi ba ngã tìm. Cả ba chạy xuống lầu, ba chiếc xe lao ra cổng rẽ ba hướng. Lúc ấy mới 7g30phút.
Mọi người náo loạn lên về tin cô gái của người thanh niên Trung Hoa mất tích. Ông Cương, ông Thành phái tất cả các phương tiện Danamexco có, đi tìm Hoài. Cô gái biệt vô âm tín.
Chiều đến, nhà khách Danamexco đủ mặt mọi người, đội một công ty vệ sinh thành phố gồm mười người không sót một ai. Tất cả nhìn nhau rồi lắc đầu.
Đức như kim châm muối sắt trong lòng, nhưng nhìn Nam Hoa như một xác chết, anh gượng nói:
- Không đâu! Hoài rất quý trọng sinh mạng mình, cô ấy lại quả cảm, không làm điều rồ dại đâu.
Toàn mắt đỏ hoe, gằn giọng:
- Quả cảm gì chỉ cũng chết cả thể xác lẫn linh hồn, làm sao có thể chịu nổi. Ông Cương hỏi ông Thành.
- Nhấn lên truyền thanh và truyền hình chưa?
- Dạ rồi.
Ông Cương nói với mọi người:
- Vẫn tiếp tục tìm đi, Hoài thổ huyết vậy không đi xa nổi đâu.
Ông Cương cũng ruột xót gan bào. Hoài! Con gái yêu quý của ông (bao giờ ông cũng tin như vậy dù Hoài không thừa nhận), giờ sống chết ra sao chưa biết, nhưng ông vẫn bình tĩnh lo lắng cho Nam Hoa.
- Nam Hoa! Ăn chút gì lấy sức mai tìm tiếp. Hoài lẫn trốn chứ không sao đâu. Nam Hoa này giờ ngồi như tượng đá, hình cây, giờ ôm đầu giật tóc gào lên:
- Tại tôi! Tại tôi giết Hoài!
Tử Giang lắc đầu, nói với Nam Hoa:
- Không phải tại anh, Diễm Quỳnh bỏ thuốc kích thích với liều lượng khá lớn vào cà phê, em đã có bằng chứng, em chỉ không ngờ chị Hoài lại đến để nhìn thấy cảnh đó. Vì chính em khi biết vậy đã chụp nốt tấm hình rồi về ngay. Đợi ảnh Thiếu Kỳ qua, em trao cho ảnh giải quyết.
Thủy Tiên hỏi:
- Anh gọi anh Thiếu Kỳ rồi à?
- Rồi! Anh có dặn trước mà.
Dì Lành bấy giờ mới hỏi:
- Còn con "Võ Hậu" kia đâu? (Dì Lành gọi Diễm Quỳnh là Võ Hậu).
Thủy Tiên nhú mày:
- Bỏ đi đâu mất rồi, tụi cháu về không thấy nữa.
Toàn nghiêng răng:
- Trốn đó. Không thoát đâu. Tôi mà gặp sẽ rạch nát mặt đó.
Bà Sang, mẹ Toàn, này giờ ngồi bên Nam Hoa, thấy anh hốc hác, gương mặt không chút sinh khí, bà thương xót nắm tay anh, lựa lời an ủi.
- Nam Hoa! Hoài nó yêu con lắm, nó cũng biết con rất yêu nó, có sự như vậy chẳng phải do con, trong lúc bức xúc Hoài bỏ đi, nhưng tình yêu và sự thông minh sẽ khiến Hoài nghĩ lại. Nó sẽ quay về thôi, con à.
Nam Hoa một chút niềm tin cũng không còn, những vết máu ở cửa đã giết chết hy vọng trong lòng anh, lảng vảng trước mắt Nam Hoa, gương mặt Hoài nhợt nhạt bóng tử thần, chẳng hiểu sao hình dáng Hoài ngày nào trên chiếc cầu cử hiện về trong trí anh. Nam Hoa trào nước mắt gục đầu vào lòng bà Sang.
- Dì ơi! Hoài đã một lần muốn chết ở chiếc cầu.
Bóng tối tràn vào phòng, bên ngoài trời lại chuyển mưa. Hàng mấy chục con người ngồi bất động, nghĩ đến người con gái bất hạnh đó, giờ đã chết hay về đâu trong muôn vạn nẻo đường.

Chương 29: Lưu Thiếu Kỳ - Diễm Quỳnh

Anh buông máy, rồi hồi hải nhắc lên, bấm liên mấy chữ số, gọi ngay:
- Lâm Khải phải không?
Lâm Khải vừa dùng xong bữa trưa. Nghe tiếng Thiếu Kỳ, anh reo lên:
- Kỳ hả? Chào luật sư? Chừng nào qua lại Việt Nam?

- Ngay chiều nay, Lâm Khải! anh đi với tôi.
- Làm gì?
- Nam Hoa gặp chuyện không ngờ. Anh là bác sĩ riêng của anh, cần có mặt lúc này. Lâm Khải lo ngại:
- Chuyện gì vậy? Có ghê gớm không?
- Có liên quan đến Diễm Quỳnh, Nam Hoa có thể điên lên lắm. Sao? Anh đi không? Nghe tới Diễm Quỳnh, Lâm Khải chau mày, anh trả lời:
- Tôi đi. Nhưng vì Diễm Quỳnh thì không đúng đâu. Tôi là bác sĩ của Nam Hoa. Vì gì cũng được. Anh đi lấy hộ chiếu khẩn vì công vụ đi, tôi ra hàng không nhận vé. Thiếu Kỳ sau lời dặn Lâm Khải không nên thổ lộ chuyện này cho bất cứ ai, buông máy. Anh với tác phong nhanh nhẹn, quả quyết, gọi người làm sắp xếp hành lý. Đầu anh như một cái máy tính điện tử chia bao nhiêu công việc phải làm trong hai giờ đồng hồ trước lúc lên máy bay. Anh hoàn toàn bình tĩnh từ lúc Tử Giang gọi về, và giờ nhanh chóng lái xe hướng về nhà riêng của ông Bạch Chấn Hưng. Hai giờ sau đó, Thiếu Kỳ cùng Lâm Khải bước chân lên máy bay.
Đêm ấy, họ nghỉ tại khách sạn năm sao trên bến Bạch Đằng của thành phố Hồ Chí Minh. Sáng hôm sau vào lúc mười giờ, cả hai có mặt ngay tại nhà khách Danamexco. Đón Thiếu Kỳ và Lâm Khải là Tử Giang, anh nói không kịp thở.
- Suốt hôm qua, ngày nay, anh chưa ăn uống gì, điên cuồng lái xe đi khắp nơi, khi nãy ngất đi, em mới đưa về, có bác sĩ trong đó.
- Có tin gì về Hoài và Diễm Quỳnh không?
- Diễm Quỳnh, em không tìm, Hoài bắt tin.
Họ đã vào đến chỗ Nam Hoa nằm. Có ông Thành và người bác sĩ đứng tuổi đang chích thuốc cho anh. Thiếu Kỳ đi nhanh lại. Nam Hoa thấy anh nhồm dầy, Thiếu Kỳ đẩy bạn năm xuống.
- Nằm nghỉ đi và hãy an tâm, tôi sẽ đem Hoài về cho anh. Lời hứa danh dự một người bạn và một cộng sự trung thành.
Lâm Khải không biết tiếng Việt Nam, nên dùng tiếng Anh chào ông Thành và người bác sĩ. Anh giới thiệu mình là bác sĩ riêng của Nam Hoa và xin phép được hỏi thăm sức khỏe thân chủ mình. Ông Thành đích thân tiễn viên bác sĩ Việt nam ra tận cổng. Lâm Khải nắm tay Nam Hoa bắt mạch, khám anh rất kỹ, kết luận ngắn gọn.
- Cơ thể và tinh thần suy nhược. Không sao.
Nam Hoa cười nhợt nhạt:
- Làm phiền anh quá đây. Thiếu Kỳ! Tôi vì lo cho Hoài quá thôi.
- Tôi biết! Anh phải giữ gìn cho tinh thần mạnh mẽ, mới có thể tìm Hoài. Nam Hoa! Anh làm tôi thất vọng, còn đâu là viên giám đốc trẻ của Chấn Hưng công ty nữa chứ?
- Nếu Hoài chết! Tôi không thiết sống.
Thiếu Kỳ huýt gió:
- Yên chí! Tôi đã coi tướng số cô ta rồi, không thuộc dạng chết yếu đâu.
Nghe lời Thiếu Kỳ như đùa, Nam Hoa càng đau đớn, anh gượng hỏi điều thiết yếu:
- Công việc ra sao? Ba má tôi có hay gì không?
Thiếu Kỳ gật gù, giọng nửa giễu cợt, nửa thân tình:
- Còn quan tâm đến công việc là tốt, đừng lo, anh đã giao phó, tôi không để anh thất vọng. Còn chuyện này, tôi không cho ba má anh biết.
- Cảm ơn.
Ông Thành trở vô. Thiếu Kỳ hỏi chuyện, ông nói cho anh nghe những điều đã làm trong việc tìm Hoài. Thiếu Kỳ bắt tay ông:
- Cảm ơn ông đã hết lòng với chúng tôi.
- Những ai biết Hoài đều yêu mến cô ấy.
Thiếu Kỳ nói với Nam Hoa:
- Việc đầu tiên tôi làm là tìm Diễm Quỳnh về đây.
Nam Hoa hét:
- Tôi không muốn gặp con người đó.
Thiếu Kỳ điềm tĩnh:
- Anh phải gặp. Tôi cần trả sự công bằng. Anh đau khổ, Hoài đau khổ thì cô ta phải đau khổ gấp mười lần để đền bù.

Lâm Khải lo ngại:

- Anh định làm gì cô ấy?

Thiếu Kỳ lạnh lùng:

- Cô ta đã hứa với tôi chiến đấu và chinh phục quang minh chính đại. Cô ta không giữ lời, cô ta phải trả giá.

Lâm Khải cảnh giác:

- Thiếu Kỳ! Anh là luật sư, hãy nhớ nhé, đừng làm gì phạm pháp.

Thiếu Kỳ cười khô khốc:

- Khi tôi đã làm gì thì không thể phạm pháp. Tôi có lỗi với Nam Hoa, giá ngày ấy đừng cho cô ta ở lại.

Tử Giang đưa Thiếu Kỳ một phong bì to, nói:

- Em làm đúng lời anh dặn, chỉ không ngờ một điều... - Tử Giang nín ngang, mặt buồn hiu.

Thiếu Kỳ vỗ vai chàng trai an ủi:

- Chừng ấy đã quá cực cậu rồi, đừng tự trách, chẳng lẽ cậu xông vào? Chẳng lẽ đứng đó suốt đêm nhìn và canh Hoài hay đóng cửa nhốt cứng cô ấy ở bên trong? Rồi quay sang hỏi Lâm Khải, giọng nửa đùa nửa thật:

- Tôi đem Diễm Quỳnh về trừng phạt cô ta, liệu trái tim yêu của anh có chịu nổi không khi thấy những gì cô ta phải chịu.

Lâm Khải tránh đôi mắt Thiếu Kỳ, nhưng không tránh né sự thật, dù lòng anh tê tái buồn.

- Tôi yêu một Diễm Quỳnh kiêu sa, nhưng trong sáng. Diễm Quỳnh ở đây là hiện thân cho tội lỗi. Tôi, thằng đàn ông rất người, cũng muốn đòi hỏi sự công bằng. Thiếu Kỳ đứng lên:

- Hay lắm! Ông Thành! Ông vui lòng cho chúng tôi làm khách ở Danamexco. Người bạn tôi cần nghỉ ngơi, phiền ông cho người giúp đỡ. Tôi có việc phải đi, hẹn gặp nhau giờ ăn trưa.

oOo

Buổi chiều Thiếu Kỳ nói Lâm Khải ở bên Nam Hoa, những người khác tiếp tục cuộc tìm kiếm, còn anh lái xe đi.

Khắp các Hotel trong thành phố lần lượt in dấu chân anh, vẫn không thấy bóng dáng Diễm Quỳnh. Nơi cuối cùng anh đến là một Hotel mới khai trương chưa lâu. Gặp cô gái tiếp tân, Thiếu Kỳ trở hết tài phong nhã, lịch thiệp chào hỏi, sau đó đưa hình Diễm Quỳnh ra.

- Cô ấy hiện ở tầng mấy hả cô?

- Dạ, tầng ba, phòng 36.

- Cảm ơn cô.

Thiếu Kỳ bước vô khi Diễm Quỳnh ngồi hút thuốc ở ghế, thấy anh mặt cô không đổi sắc.

- Mời ngồi! Tôi ngờ phải chờ anh vài hôm nữa.

- Đúng ra là vậy, nếu có trở ngại.

Thiếu Kỳ vẫn đứng, giọng nói vẫn bình thản.

- Chúng ta về.

Diễm Quỳnh dụi thuốc vào gạt tàn, mắt quắc lên:

- Đủ rồi! Trả hộ chiếu cho tôi. Từ nay tôi không còn làm việc cho Chấn Hưng công ty nữa.

- Cô sẽ được toại ý, nhưng phải về để gặp mặt Nam Hoa.

Mặt Diễm Quỳnh hiện rõ niềm đau khổ lẫn cảm hận.

- Tôi không về đó, tôi căm thù hẳn.

Thiếu Kỳ lạnh tanh:

- Không về cũng không được. Nếu cô muốn có hộ chiếu trở lại Hồng Kông, cần giải quyết những rắc rối tình cảm còn sót lại.

- Tôi không về.

Thiếu Kỳ thản nhiên móc từ túi áo vest ra một tấm hình, đưa cho Diễm Quỳnh, cô cầm lấy nhìn, mặt cô biến sắc, lắp bắp:

- Anh... anh...

- Nếu cô muốn Âu Dương gia còn nguyên vẹn danh dự, thì đừng có mà cãi lời tôi.

Đúng 18 giờ. Ngay phòng khách của nhà khách Danamexco, Diễm Quỳnh ngồi giữa vòng người đông đảo không ngờ. Toàn đội 1 công ty vệ sinh thành phố và những ai liên quan đến Hoài, Nam Hoa đều có mặt. Ông Cương ngồi bên anh, miệng nhai nhai tẩu thuốc nhỏ, chứng tỏ ông đang lo lắng, bồn chồn.

Thiếu Kỳ mở đầu "phiên tòa trừng phạt" theo lời anh nói:
- Mọi việc làm tội lỗi đều phải bị trả giá. Diễm Quỳnh! Cô hứa với tôi, chiến đấu và chinh phục trong danh dự, cô đã sai lời hứa. Tôi thay mặt công lý đòi hỏi sự đền trả. Cô có lời gì nói không? Diễm Quỳnh cười chua chát:
- Không có phiên tòa nào xử chuyện vô lý này, tôi hiến thân cho Nam Hoa vì tôi yêu. Tôi thiết thời đòi con gái mà không đòi hỏi gì, tôi không chịu trách nhiệm về Hoài, dù cô ta sống hay chết.
Thiếu Kỳ gật gù:
- Nói hay lắm! Nam Hoa! Nghĩa là cô ta thừa nhận anh không hề cưỡng bức cô ta, ở đây có nhiều người làm chứng, anh đừng lo gì về chuyện Hoài. Nhưng cô Diễm Quỳnh! Cô thừa nhận đã bỏ thuốc kích thích vào ly cà phê của Nam Hoa chứ?
- Tôi không thừa nhận. Bằng chứng đâu?
Tử Giang đứng dậy:
- Bằng chứng là tôi đây! Cô Diễm Quỳnh! Cô không ngạc nhiên khi thấy tôi xuất hiện ở nhà khách Danamexco sao? Luật sư Thiếu Kỳ đã nhờ tôi để mắt tới cô, trong tay tôi có cả tấm hình chụp cô bỏ thuốc vào ly, miếng giấy bọc loại thuốc đó có tên, hiệu và cả vân tay cô, được tôi gìn giữ cẩn thận, cô muốn xem tôi cho cô xem.
Tấm hình từ tay Tử Giang đi vòng quanh hết mới tới tay Diễm Quỳnh, cô ta coi xong xé nát.
Thiếu Kỳ cười khẩy:
- Tôi có hàng trăm tấm như vậy, cô xé chỉ mỗi tay thôi. Bây giờ tôi hỏi cô chuyện khác. Tại sao cửa kính phòng Hoài lại bể đúng lúc Nam Hoa bị thuốc làm mờ lý trí?
- Tôi không biết.
Nam Hoa mặt tái xanh khi nghe Thiếu Kỳ hỏi, anh đứng dậy, chỉ tay vào mặt Diễm Quỳnh, lắp bắp:
- Là... cô... Thì... ra... là... cô!
- Chớ sao nữa! Cô Diễm Quỳnh! Cô thật hết biết, muốn hại Hoài bằng phương pháp này không một tòa án nào buộc tội được cô. Nhưng cô lầm rồi! Lưu Thiếu Kỳ này sẽ bắt cô trả giá.
- Anh muốn gì? - Diễm Quỳnh run run hỏi.
- Muốn sự công bằng. Cô nghe nhé! Tôi có tất cả những cuộc nói chuyện của cô với Hoài bằng ghi âm. Tôi có tất cả những hình ảnh cô làm với Hoài và Nam Hoa trong suốt thời gian tôi về Hồng Kông. Tôi có cả người làm chứng cô đi mua thuốc gì ở đây. Thôi, tôi không muốn mất thời gian với cô. Tóm lại, là thế này, ngay bây giờ cô có thể bị tổng giam điều tra.
Diễm Quỳnh trợn mắt:
- Anh dám! Bạch gia sẽ chẳng hơn gì đâu.
Thiếu Kỳ cười ngạo nghễ:
- Khi tôi tung ra hết mọi bằng chứng thì Nam Hoa chỉ là nạn nhân, cô thừa biết, tai tiếng cô theo đuổi Nam Hoa cả Hồng Kông ai cũng biết, còn thanh danh Nam Hoa suốt bao năm vẫn không tỳ vết.
Diễm Quỳnh giận và sợ run người, vẫn ương ngạnh:
- Hay ho gì cho Bạch gia, khi rước một con ăn mày lại ho lao về nhà, cha mẹ không biết là ai, có thể là con của một con diêm và thằng ma cô nào đó.
Nam Hoa bật dậy, nhanh như chớp xáng Diễm Quỳnh một bạt tai chúi nhủi, anh la lớn:
- Tôi cấm cô xúc phạm đến Hoài! Một con diêm mặt hàng cũng hơn cô nhiều. Diễm Quỳnh ba lần bị bạt tai đều do một tay Nam Hoa. Cô nhục nhã và căm thù đến mờ lý trí. Cô gào lên, lăn xả vào Nam Hoa như con hổ cái. Nhưng Tử Giang hai tay như đôi gọng kềm sắt giữ chặt lấy cô, kéo lại đặt ngồi vào ghế.
Thiếu Kỳ nhìn cô một lúc rồi thở dài:
- Tôi không tưởng nổi một Diễm Quỳnh tôi yêu say đắm lại như vậy.
Câu nói của Thiếu Kỳ khiến mọi người sững sốt, cả Thủy Tiên và Lâm Khải ngồi tí ở góc phòng làm kẻ bàng quan cũng giật nảy mình.
Diễm Quỳnh trừng mắt ngó Thiếu Kỳ.
- Anh yêu tôi?
- Cô ngạc nhiên à? Ai buộc cô thuộc loại phụ nữ thông minh nhỉ? Cô chưa bao giờ hỏi tại sao tôi mở cho cô cả chục con đường để chinh phục Nam Hoa sao? Cô ngốc ời! Là vì tôi muốn cô mở

mất ra, hết vọng tưởng về một khối tình đơn phương vô lối. Tôi muốn cô nhìn thấy tôi! Nhưng cô không nhìn thấy. Và bây giờ tất cả đã muộn rồi.

- Anh định làm gì?

- Cô có hai con đường phải chọn, một là chịu sự trừng phạt một mình cô, hai là họ Âu Dương mãi mãi chịu nhục vì có đứa con làm điểm, là kẻ sát nhân, là loài cầm thú không nhân tính!

Diễm Quỳnh gào lên:

- Im đi! Tôi không giết người!

- Vậy cô làm gì ở phòng Hoài, đêm đầu ở bệnh viện Hội An? Tôi kể cho cô nghe nhé! Cô định hại Hoài chết, cô không làm gì sức tỉnh ra khỏi cơn ghen điên cuồng, cô biết người ta sẽ truy ra kẻ giết người, mà cô thì không muốn ở tù, cô muốn Nam Hoa thôi. Cô muốn Hoài chết chẳng có dấu vết gì liên quan đến cô phải không?

- Tôi không giết người!

Thiếu Kỳ nhún vai:

- Tôi biết, giết danh dự Âu Dương gia thì cô không dám, đúng không?

Diễm Quỳnh rã rời. Thiếu Kỳ nói đúng. Cô không thể giết chết danh dự dòng họ Âu Dương, nghĩ đến cha mẹ phải sống trong nhục nhã cho đến chết, Diễm Quỳnh hãi hùng.

- Thiếu Kỳ! Được, tôi nhận sự trừng phạt của ông.

Đến bây giờ thì Lâm Khải không thể nào làm kẻ bàng quan, anh hỏi giắt giọng:

- Thiếu Kỳ! Anh định làm thật sao? Tôi thấy nổi nhục hôm nay đã đủ đền bù rồi. Thiếu Kỳ cười nửa miệng:

- Nổi nhục hôm nay chỉ trả đủ cho cuộc nói chuyện với mẹ Nam Hoa ở bưu điện mà cô ta cố ý đem Hoài đến nghe. Lâm Khải! Anh là thầy thuốc, anh thử đặt mình vào địa vị Hoài thử xem, tai phải lắng nghe mẹ của người yêu gọi Diễm Quỳnh là con dâu, nghe bà chê bai mình là con ăn mày không cha mẹ, con ho lao, sợ đem bệnh về cho Bạch gia, thì anh nghĩ thế nào? Nổi đau đó lớn hơn nổi nhục ngày hôm nay.

Nam Hoa chết cả lòng, anh hỏi Thiếu Kỳ:

- Thật mẹ tôi nói vậy sao Thiếu Kỳ?

- Miệng nói mà lòng không nói. Nam Hoa! Anh biết mẹ anh mà, bà đâu có ngờ Hoài đứng một bên Diễm Quỳnh, bà cố ý để dụ lòng Diễm Quỳnh, bà muốn biến chiếc vòng đính ước thành vòng nhận con gái nuôi. Mà Diễm Quỳnh thì quá biết để lợi dụng điều đó. Nếu không, sao cô ta yêu cầu mẹ anh suốt buổi điện đàm nói bằng tiếng Việt để Hoài nghe?

Diễm Quỳnh phờ phạc:

- Cái gì anh cũng biết hết, được rồi, anh muốn làm gì tôi cứ làm.

Giọng Thiếu Kỳ khinh bạc, ngạo nghễ:

- Trời sinh tôi để khắc chế cô mà! Cái gì cô làm tôi không biết. Nhưng bây giờ chưa phải lúc tôi ra tay trừng phạt. Sẽ có lúc nào đó, cô nên nhớ! Nếu Nam Hoa và Hoài đau khổ một, cô phải trả mười. Nếu tôi không tìm ra Hoài, thì cô ráng mà nhận hậu quả. "Phiên tòa" đã kết thúc, cô về lại phòng cô đi.

Diễm Quỳnh như người mộng du, lão đảo đi về căn phòng tội lỗi. Những vết máu còn đọng nguyên ở thềm nhà, cửa phòng khiến cô rùng mình. Cô biết người ta cố ý để lại làm chứng tích. Trong phòng khách, mọi người ôm Thiếu Kỳ thân thiết. Kẻ ra về, người ở lại. Thiếu Kỳ đưa mắt cho Tử Giang, anh hiểu ý đến bên Nam Hoa:

- Anh Nam Hoa! Em đưa anh về phòng nghỉ.

Đợi hai người đi rồi, ông Cương lên tiếng hỏi:

- Thiếu Kỳ! Thật sự anh muốn trừng phạt à?

- Phải. Tôi cũng muốn qua "phiên tòa" này, nổi dằn vặt trong lòng Nam Hoa giảm bớt. Lâm Khải! đó cũng là cách chữa tâm bệnh phải không?

Lâm Khải gật đầu:

- Anh ấy đau khổ lắm, nhưng gương mặt bớt đi nét u ám. Nếu anh tiếp tục cho Nam Hoa hy vọng anh ấy sẽ lấy lại tinh thần.

Ông Cương dăm chiêu:

- Liệu có bao nhiêu tia hy vọng? Anh có biết không, tôi hồi hộp từng giờ chờ tin báo tử ở một nơi nào đó gởi về, nói đến một cô gái đã chết không tên tuổi.

Thiếu Kỳ khoát tay:

- Ông đừng bi quan. Nam Hoa và Hoài đã bất hạnh suốt bao năm, trời không đoan mệnh Hoài đâu. Vả lại, ở trong tấm thân gầy ốm mong manh ấy là một tâm hồn cứng cỏi, can trường.

Lâm Khải nhận xét:

- Qua những gì biết về Hoài từ anh, tôi công nhận điều đó. Nhưng Thiếu Kỳ nè! Phải nhanh chóng trong việc tìm kiếm, bởi cô ấy đang trở bệnh vì quá uất ức, còn Nam Hoa, anh ta là một người tuyệt vời trong mọi điều, trừ khoản tình cảm, anh ta rất sâu nặng và yếu đuối với Dế Mèn.

- Anh là bác sĩ riêng của Nam Hoa vì điều ấy à?

- Đúng vậy! Trước lúc Nam Hoa ra trường đã kể với tôi những giấc mơ suốt bao năm về cô bé tên gọi Dế Mèn. Tôi bảo cho anh an lòng là không sao, nhưng tôi rất lo ngại, sợ rằng nếu tình yêu kia vô vọng, anh ta sẽ trở thành lãnh cảm với giới nữ. Từ đó, mặc nhiên tôi làm bác sĩ riêng cho anh ấy, giúp anh quân bình tinh thần. Công trình liên kết đầu tư với Danamexco Việt Nam, một phần có liên quan đến tôi. Tôi khuyên anh ấy phải biết hy vọng và tìm lại hạnh phúc.

Ông Cương cảm động nhìn Lâm Khải:

- Tôi thay mặt Hoài cảm ơn tấm lòng của anh.

Họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh, và Lâm Khải rất thán phục lối nói chuyện lưu loát, trôi chảy của ông Cương. Ông ấy hẳn là một trí thức.

Thiếu Kỳ trở lại vấn đề chính:

- Ông Cương! Tôi muốn nhờ ông liên hệ với chính quyền giúp đỡ. Tôi có thêm giải pháp trong việc tìm Hoài.

Ông Cương nhanh nhẹn đứng lên:

- Tôi đưa anh qua công an. Họ sẽ giúp hết lòng.

oOo

Trong phút chốc, chuyện Hoài lan truyền khắp chốn, đâu đâu người ta cũng bàn tán đến lọt vào tai một thanh niên người Hoa trong đoàn du lịch đến Đà Nẵng. Anh ta xem truyền hình, nhờ dịch lại và khi thấy mặt Nam Hoa đọc lời nhắn tin, anh ta viết liền một bài báo gởi về nhật báo Hồng Kông. Anh ta là phóng viên.

Bài báo đến hôm sau nữa nằm trên bàn giấy Tổng giám đốc công ty sắt thép Chấn Hưng. Ông đọc xong, triệu tập cuộc họp khẩn cấp, yêu cầu đoàn kỹ sư giám sát thi công lên đường sớm vài ngày, yêu cầu hội đồng quản trị công ty duyệt tiền đầu tư chuyển giao ngân hàng khi ông qua tới Việt nam.

Hôm sau nữa, trên chuyến bay Hồng Kông - Thành phố Hồ Chí Minh, ông Bạch Chấn Hưng cùng vợ và một phân đoàn kỹ sư giám sát thi công qua Việt Nam. Trên máy bay, bà Ngọc Mai mắt đỏ hoe đọc đi đọc lại những dòng chữ trên báo.

.... Ông Bạch Nam Hoa! Người thừa kế tương lai của công ty sắt thép Chấn Hưng Hồng Kông chỉ còn là một hình hài gầy ốm. Ông mất hẳn phong độ ngày nào đã từng làm bao cô gái thể phiệt trầm anh Hồng Kông mê mết. Ông kêu gọi một cô gái Việt Nam có cái tên kỳ cục Dế Mèn bằng tất cả vẻ tuyệt vọng khổ đau, ông yêu cầu cô ta hãy trở về với ông.

Ông kêu gọi ai biết cô ta ở đâu hãy chỉ dùm. Ông ta nói trong nước mắt một câu nói mà khi người thông dịch kể lại đã khiến tôi sững sốt. "Bạch Hoài! Dế Mèn! Hãy trở về với anh. Không có em, anh không còn muốn sống."

Bức màn bí mật về đời sống tâm tình của người con trai út Bạch gia đã được vén lên, bây giờ, mọi trái tim yêu đều vỡ mộng. Bởi Bạch Nam Hoa chỉ yêu duy nhất một người con gái Việt Nam tên gọi Dế Mèn.

Chương 30: Dế Mèn

Cô tỉnh lại, trước mắt cô là một người đàn bà có dáng thôn quê, nhưng sạch sẽ. Người ngồi bắt mạch cho cô là một ông lão râu tóc bạc phơ dáng quắc thước. Thấy cô mở mắt, ông hiền hòa nói:

- Cháu tỉnh rồi!

Hoài gương ngồi dậy, ông lão ra dấu bảo đừng.

- Cháu nằm nghỉ đã!

- Đây là đâu? - Hoài khó nhọc hỏi.

Người đàn bà nói:

- Đây là một làng quê dọc bờ sông Thu. Cô đã mê man suốt một đêm ngày. Sao cô đại đột vậy? Bệnh thì chữa, chết có ích gì?

Hoài đã nhớ ra chuyện đêm ấy. Cô gieo mình xuống dòng nước sông Hàn, từ chiếc cầu bắc ngang sông...

Người đàn bà tiếp tục nói:

- May mà ghe tôi đang rước thầy về, vừa đi tới, vớt được cô lên. Số cô cũng may gặp thầy thuốc giỏi. Cụ Lê Hữu Hậu danh y đất Quảng hết lòng chữa cho cô.

Hoài ràn rụa nước mắt, số kiếp cô thật quá nỗi đoạn trường, đến chết cũng không được chết. Nhưng làm sao sống nổi khi cả thể xác, linh hồn cô đều bệnh hoạn. Cô nằm bất động, nước mắt thi nhau chảy, không một tiếng nức nở, không một lời rên xiết, cô muốn lịm mình trong cái chết cô mơ ước từ đêm ấy.

Người đàn bà bối rối ngó ông thầy thuốc, ông hiền hòa ra dấu bảo chị đi ra ngoài rồi ôn tồn nói với Hoài.

- Cháu vì lao tâm lao lực mới mang chứng bệnh này, nhưng cháu tìm cái chết không phải vì bệnh mà vì tuyệt vọng một điều gì đó phải không? Này cháu! Chết tuy dễ mà khó, có những cái chết người ta kính phục, có những cái chết người ta chê cười. Cháu còn trẻ, không nên vì một nỗi niềm đau khổ nào mà hủy thân mình, như vậy là có tội với ông bà, cha mẹ, có tội với mảnh đất nghèo đã nuôi cháu lớn khôn lên.

Hoài òa khóc nức nở:

- Cháu không có một người thân nào nữa?

Mái tóc bạc phơ cúi xuống bên Hoài, ân cần lời khuyên dỗ :

- Sống có nhiều nỗi đau nhưng cũng không ít niềm vui, miễn cháu đừng xem bị kịch đời mình lớn hơn tất cả. Cháu biết không, như ông đây, một phần tư thế kỷ rồi, tóc bạc khóc kẻ đầu xanh, con ông, cháu ông đều chết vì bom đạn, nhưng ông vẫn vui vẻ sống, lấy niềm vui người khác làm niềm vui cho mình. Này cháu! Cháu thấy không? Tóc ông trắng xóa, mỗi cọng tóc là mỗi nỗi niềm đau, ông bạc đầu không vì tuổi già mà vì quá nhiều đau khổ đến với ông. Hai mươi lăm năm trước, tóc ông đã thế này rồi.

Lời nói của danh y đã khiến Hoài ngừng tiếng khóc, cô quên đi nỗi đau của mình, hỏi ông:

- Ông buồn đến bạc đầu sao ông?

- Ừ, nhưng cháu thấy đó, rồi nỗi buồn nào cũng sẽ qua đi.

Hoài lại thấy như có kim châm muối sát trong lòng.

- Không đâu! Nỗi buồn ấy đeo mang theo cháu đến ngày mất.

Ông thầy thuốc cười rung hàm râu bạc:

- Cháu không chết dễ dàng đâu, khi đã gặp ông. Này nhé! Bây giờ cháu uống sữa, ăn cháo. Lúc khỏe dần hãy ăn cơm. Rồi cứ ở đây, ông trị bệnh cho, cháu biết không? Nắng gió sông Thu là một thầy thuốc thứ hai giúp cháu quên đi chuyện đau đớn trong đời. Tấm lòng cao cả của người thầy thuốc già khiến Hoài xúc động, cô ứa nước mắt. Cô biết mình không thể quên những gì đã làm tan nát trái tim, nhưng cô cũng biết mình sẽ không tự tìm cái chết từ hôm nay. Hoài ăn hết chén cháo, uống cạn ly sữa và một chén thuốc đặc quánh đen sì, xong cô thiếp ngủ.

Người đàn bà trở vào nói:

- Thừa thầy! Dưới Giao Thủy cho người lên mời thầy đi thăm mạch.

Người thầy thuốc kéo mền đắp cho Hoài rồi nói:

- Con Năm chăm sóc nó cẩn thận nghe. Thầy đi sẽ về ngay.

oOo

Hoài ngồi trên thảm cỏ, nhìn đắm đắm xuống mặt nước sông Thu. Hôm nay trời nắng ấm, cô gội đầu và hong tóc bằng sức nóng mặt trời. Tóc khô, vòn quanh mặt. Hoài soi bóng mình xuống nước, một gương mặt gầy ốm, với đôi mắt sâu thẳm trĩu buồn, đầm nước mắt. Tiếng lòng cô gào thét gọi Nam Hoa. Tại sao? Tại sao anh tàn nhẫn với em đến vậy? Tại sao anh lừa dối em. Nam Hoa! Chẳng thà anh đừng trở lại, để em ôm nỗi chờ đợi và chết trong nỗi mòn. Anh quay về, đưa em vào thiên đường tình yêu, cứu em ra khỏi bệnh tật, rồi cũng giết chết em bằng sự cuồng loạn đêm nào. Nam Hoa! Tại sao? Tại sao? Hoài đầm đìa nước mắt, ngực tức từng cơn. Cô ho rũ rượi rồi gục xuống bên thảm cỏ bật gào lên tiếng gọi nhức nhối của tim mình. Nam Hoa! Ông Hậu nghe rõ ràng hai tiếng ấy. Ông thấy lòng thương cảm bùi

ngủi. Con bé mắc bệnh ngặt, lại thêm tâm bệnh vương mang khó có thể trị lành. Đầu xanh tươi trẻ lụy tình đến vậy thật khổ cho nó. Ông Hậu đi lại gần, nhìn Hoài gục đầu xuống thắm cổ thân run rẩy nghẹn ngào, ông cũng muốn khóc. Người thầy thuốc tuổi ngoài bảy mươi ôm cô gái nhỏ vào lòng an ủi:

- Cháu ơi! Đừng khóc nữa, cháu cứ đau khổ thế này bệnh không dứt đâu. Hãy nghe ông, người bạc tình, vô hạnh thì đừng nhớ, quên thương, còn nó có nghĩa tình nhất định không quên cháu, ráng uống thuốc cho lành, ông đưa đi tìm nó.

Hoài hốt hoảng:

- Không. Không. Cháu không thể gặp lại anh ấy. Anh ấy không còn yêu cháu.

- Nếu vậy, tại sao cháu buồn hoài?

- Vì cháu không thể quên.

Người thầy thuốc ngẫm nghĩ, ông đỡ Hoài đứng lên:

- Ông muốn đưa cháu đến nơi này, cháu đi với ông.

Nơi ông Hậu đưa Hoài tới là một khoảng đất rộng đầy những mồ mả, mới có, cũ có. Ông dắt Hoài đến trước một ngôi mộ khá lớn.

- Ông kể cháu nghe một câu chuyện về mối tình thủy chung. Người nằm đây, gọi ông là bác ruột, nó có một người chồng nó rất yêu, anh ta không quê quán, nhận quê vợ là quê mình. Ngày đưa con đầu ba tuổi, đưa con thứ hai nằm trong bụng mẹ, thằng chồng đi làm việc nước nơi xa. Bom đạn xối xuống làng quê, ba mẹ con đều chết cả. Hòa bình lập lại, thằng chồng về khóc đến chết giấc bên mộ. Mười sáu năm rồi, nó bây giờ có chức, có quyền vẫn một lòng thương nhớ vợ con, không bước thêm bước nữa. Cháu thấy không? Thương nhớ có nhiều cách, hãy nghĩ xem mình thương nhớ có xứng đáng hay không? Thằng Cương, nỗi đau khổ rất xứng đáng, và người nó thương nhớ cũng rất xứng đáng, nhưng nó vẫn sống vẫn làm việc, không hề bi lụy như cháu. Hoài run người. Thằng Cương! Có phải người muốn nhìn Hoài là con ruột không? Và đây là mộ vợ con ông. Kia là dòng sông quê hương. Tim Hoài đập mạnh. Thật là một sự tẩu xảo lạ kỳ. Mấy hôm nay cô nhìn mãi dòng sông, cảm thấy nó rất quen thuộc với mình từ mạch nước đến cỏ cây. Chẳng lẽ... Hoài run run hỏi ông Hậu.

- Cháu nghe mồ mả qui về nghĩa trang, sao đây nhiều mả vậy ông?

- Đất này thuộc tộc họ Lê, bởi không canh tác được nên mồ mả cả tộc không dời. Hàng năm đến mùa chạp tộc, con cháu về đông lắm. Thằng Cương làm tận Hà Nội, đến ngày đó cũng về, bấy lâu nay nó không về vì vô công tác ở Đà Nẵng. Mỗi lần về, dù mưa hay nắng, nó ngồi bên mộ vợ con suốt ngày.

Trời ơi! Đúng là Lê Cương rồi, người có thể là ba Hoài, và người dưới mộ kia có thể là mẹ Hoài. Ngay từ khi biết nhận thức, chẳng hiểu tại sao mình biết bơi như rái cá. Hoài đứng lên, lòng rối rắm trăm nỗi, cô bật hỏi.

- Ông ơi! Chiến tranh có làm sông Thu, à những làng quê thay đổi không ông? Ông Hậu gật đầu:

- Thay đổi nhiều lắm cháu, lúc xưa thật tiêu điều, giờ đã mười sáu năm rồi, trên những hố bom là ruộng lúa xanh rờn, trên những hầm tránh pháo, nhà nhà lại mọc lên, cuộc sống ngày một khó khăn, nhưng măm sống vẫn vươn lên từ đất chết. Bây giờ sông Thu trở lại thuở thanh bình xưa.

Hoài nói thật khó khăn:

- Cháu muốn được ông đưa dạo dọc dòng sông được không ông?

- Được! Ông sẽ đưa cháu đi luôn tiện thăm nhà vợ thằng Cương, nhưng cháu phải bận thêm áo lạnh, và hứa với ông không buồn nữa.

- Cháu hứa!

oOo

Ông Cương cho xe chạy về hướng cầu Nguyễn Văn Trỗi. Ông thấy xe Nam Hoa đậu dưới chân cầu, ở một khoảng đất rộng, ông tắt xe vào, đi lên. Nam Hoa đang đứng giữa Lâm Khải và Thiếu Kỳ mắt đăm đăm nhìn xuống dòng sông. Ông Cương thật buồn phiền, nếu cứ thế này, ngày đoàn kỹ sư giám sát thi công của Chấn Hưng công ty qua Việt Nam, Nam Hoa sẽ không đủ sức và tinh thần làm việc.

Ông lại gần. Lâm Khải thấy ông mừng rỡ lao tới.

- Ông Cương! Khuyên Nam Hoa dùm, anh ấy đứng đây đã hai giờ đồng hồ. Ông Cương nghiêm mặt nói với Nam Hoa:

- Anh quên mình có mặt tại Việt Nam để làm gì sao? Nếu anh cứ thế này, mọi việc khoán trắng cho Thiếu Kỳ, anh làm sao ăn nói với cha anh và hội đồng quản trị Tổng công ty? Nam Hoa đưa bàn tay lạnh giá vuốt lấy mặt, gương cười nói với ông Cương.

- Tôi không sao đâu. Nhưng ở nhà không yên được, lạ thật. Tôi có cảm giác Hoài đang gọi tôi từ dưới lòng sông.

Thiếu Kỳ nổi khùng thật sự:

- Vậy thì cậu nháy mẹ nó xuống đi, sống làm gì vật vờ vật vường như hồn ma bóng quế. Nam Hoa! Tôi thật tiếc cho cậu. Chẳng xứng là người của Bạch gia chút nào, mới một tí đã tuyệt vọng đến vậy. Tôi nói cho cậu biết, Hoài yếu đuối hơn cậu nhiều, nhưng không đi tìm cái chết thế đâu.

- Sao anh biết? - Nam Hoa hỏi thật ngớ ngẩn.

Thiếu Kỳ quát to:

- Vì ba ngày rồi, nếu cô ấy chết, xác đã nổi lên rồi, và khắp Quảng Nam không có tin báo tử vô thừa nhận, hiểu chưa?

Lâm Khải thấy Thiếu Kỳ giận phát run thì lắc đầu, anh choàng vai Nam Hoa kéo đi dọc xuống cầu vừa đi vừa nói chuyện.

- Nam Hoa nè! Anh nói Hoài thông minh, nhân hậu lắm mà. Cô ấy sẽ suy nghĩ thôi, và hiểu ngay có chuyện hiểu lầm.

- Cô ấy trong trắng lắm, không thể hiểu hết mọi bí ối, bắn thiu ở ngoài đời.

- Cô ấy hai mươi tám tuổi rồi, dù gì cũng từng trải, lăn lộn giữa đời từ thuở nhỏ, chuyện gì lại không biết?

Nam Hoa xót xa:

- Tấm thân cô ấy lắm nỗi đau đày, nhưng tâm hồn ngây thơ lắm, anh biết không? Họ đi hết cây cầu đến bãi đậu xe. Lâm Khải ôn tồn:

- Giờ mình về nghỉ, sáng mai anh cần thật tỉnh táo chở tôi đi các vùng lân cận tìm Đế Mèn.

Hai chiếc xe về nhà khách Danamexco. Tử Giang, Thủy Tiên chạy ra đón, nói ngay:

- Có điện từ thành phố đánh về cho anh Nam Hoa, nói anh ra phi trường lúc 10 giờ sáng mai đón ba má anh.

Nam Hoa tỉnh táo ngay, anh chạy lên lầu, vồ lấy điện tín đọc nhanh nội dung. Thiếu Kỳ lên sau hỏi:

- Ông bả qua hả?

- Ừ, chẳng biết có chuyện gì.

- Còn chuyện gì ngoài chuyện này.

Nam Hoa nhíu mày:

- Ai nói nhỉ?

Thiếu Kỳ nhún vai:

- Đi đón thì biết ngay. Nam Hoa! Cậu đi ngủ sớm đi, uống thuốc vào, phải có bộ mặt tươi tỉnh đón ông bả, nếu không thì gay.

Thấy Nam Hoa lật đật vào phòng, ông Cương nhận xét:

- Anh ta rất hiểu thuận.

Thiếu Kỳ nổi lời:

- Cũng rất ương bướng, ông có tưởng nổi không? Mười sáu năm, căn phòng cậu ấy chưa ai dám đặt chân vào. Cậu ta cấm, và bà mẹ cũng đành chịu.

- Tại sao?

- Cậu ta vẽ hình Đế Mèn bằng trí tưởng tượng suốt mười sáu năm trên vách, mỗi năm một bức, bức sau lớn hơn bức trước, cậu ta không muốn ai nhìn Đế Mèn của mình, lạ một điều là cậu ta vẽ Đế Mèn lúc lớn lại giống Hoài bây giờ.

- Tại sao anh thấy?

- Tôi tò mò nên đã đột nhập vào.

Nói xong, Thiếu Kỳ ngó bằng quơ qua Thủy Tiên và Tử Giang, thấy hai người đứng sát nhau rì rầm trò chuyện thì mỉm cười hỏi ông Cương:

- Ông có thích một tách cà phê?

- Không! Tôi về nghỉ, sáng mai phải đi về quê sớm.

- Để làm gì? Có ai chờ ông ở đó à?

- Có. Nhưng là người đã chết.
- Vợ con ông à? Xin lỗi, tôi có nghe Nam Hoa nói.
- Vâng, vợ con tôi. Tôi về để xin bà ấy phù hộ cho tôi tìm ra đứa con lưu lạc hai mươi năm về trước.
- Là... - Thiếu Kỳ sững sốt há miệng.
- Hồ Thị Bạch Hoài! Con gái tôi và là người yêu của Bạch Nam Hoa.
Ông Cương đi rồi, Thiếu Kỳ còn há hốc miệng nhìn theo. Trời đất! Chuyện gì thế này? Hoài là con của người đàn ông này? Ôi! Trên đất nước này sao lắm chuyện lạ kỳ?

Chương 31 (chương kết): Tìm lại cội nguồn

Cây đông đồng xòe tán rợp một khoảng trời, bóng nó đổ dài xuống ven bờ sông. Hình ảnh ấy đập vào mắt khiến Hoài hồi hộp. Cô đưa mắt nhìn quanh, từ ký ức cho cô biết nơi đây rất quen thuộc, nhất là bóng đông đồng, dường như cô có biết nơi này, dường như cô đã từng sinh sống nơi đây. Quá khứ mơ hồ hiện về trong Hoài, căn nhà bên dòng sông, bóng đông đồng rợp mát, chiếc cầu nhỏ bắc ra sông, một người đàn bà ngồi giặt áo quần... Còn nữa... có một cây phượng... Cây phượng hoa đỏ rực, người đàn bà chặt nó thật vất vả, đứa bé gào khóc... Mẹ! Phượng của con... đừng chặt... Người đàn bà mơ hồ hiện ra... lúc đó sao nhỉ? Phải rồi, bà ta còn rất trẻ, ôm đứa bé dỗ dành. Cây phượng hoa đỏ quá, máy bay lấy làm mục tiêu bắn thì mẹ con mình chết hết làm sao gặp ba?

Hoài vẫn đứng, ngơ ngẩn giữa một cái gì vừa xa lạ, vừa thân quen. Mặt cô như mất hồn, bận bịu đồ di Năm bạc phếch, rộng thùng thình trông Hoài càng nhỏ bé lạc lõng. Ông Hậu thấy cô gái đứng chết trân nhìn sững cây đông đồng liền kể:

- Hồi đó cây đông đồng to lắm, bị bom đánh gãy ngay lúc mẹ con con Thảo chết, chỉ còn trơ lại gốc. Dân làng chôn xác cả ba dưới gốc cây này. Lúc thằng Cương về đây, đưa mộ qua bên nghĩa trang tộc Lê, trồng lại cây này, nói rằng để tưởng nhớ vợ con. Hà! Mới đó cây đã từng này, bằng y cây thuở trước.

Hoài buột miệng hỏi như trong mơ:

- Thế còn cây phượng? Sao không trồng lại?

Ông Hậu đang cúi xuống, nhổ đám cỏ mọc lan giữa đám ruộng nếp, nghe hỏi, ngó lên nhìn Hoài ngơ ngàng:

- Sao cháu biết đây có cây phượng? Cây phượng hồi đó ở chỗ này nè! Hoa nở mùa đầu tiên đã đổ một góc trời, pháo, bom, cứ nhằm cây phượng cán tới, con Thảo đành phải chặt bỏ, báo hại con Thủy, con nó, khóc một ngày trời miệng cứ gào "cây phượng của con, của con...". Thằng Cương cháu ông, nó không trồng lại cây phượng, nó nói màu phượng như màu máu của tim, nhìn thấy nó không chịu nổi.

Ông Hậu ngừng nói, bởi ông thấy Hoài gục xuống, ông hoảng hốt, xốc cô ngồi lên, lay lay:

- Hoài! Rửa rửa con? Hoài à! Hoài à!

Cô gái chột òa lên:

- Ngoại ơi! - Rồi ngất xỉu. Ông Hậu lính quính, bồng Hoài chạy về căn nhà đóng kín cửa. Ông đặt Hoài xuống chõng tre, giặt tóc gội, cô gái tỉnh lại... ông Hậu lính quính:

- Cháu là con nhà ai? Rửa biết nhà ni lúc xưa có cây phượng? Rửa gọi ông bằng ngoại? Hoài gục vào ông Hậu nức nở:

- Con là đứa bé khóc đến khan cả tiếng, van cầu mẹ Thảo đừng chặt cây phượng của mình.

Ông Hậu giặt mình, lập cập:

- Con là bé Thủy, giọt nước trên sông Thu? Trời ơi! Ông tỉnh hay mơ?

Hoài không trả lời được, ông Hậu cũng không hỏi thêm được, hai ông cháu ôm nhau, nước mắt tuôn tầm tã. Ông Hậu chột đứng lên, lính quính kéo tay Hoài, miệng rối rít:

- Đi cháu! Đi mau, ông đưa cháu... đi gặp ba... nó thường về... lắm... ở đây nè! Hoài hỏi trong nước mắt:

- Ba cháu thường ở đây hả ông?

- Ừ, tuần rồi nó về ở cả ngày, đi cháu!

- Ngoại ơi! Cháu không đi đâu!

- Rửa rửa con? - Ông Hậu ngạc nhiên.

Hoài chưa kịp nói, di Năm từ bến sông đã tắt tả đi vào, quần vo đến gối, tóc bết mồ hôi, tay

quạt nón lia lia, miệng thừa thầy khi chân chưa đến nơi, mắt cứ nhìn lom lom vào Hoài. Cô gái hỏi:

- Trời lạnh mà dì Năm chèo đến tháo mồ hôi chắc chuyện gấp. Bộ có ai bệnh nặng định mời ông sao?

Dì Năm ngồi phịch xuống chõng tre:

- Gấp chuyện cô chớ chuyện ai. Chà chà! Té ra cô to đến rứa, cả truyền hình, đài phát thanh thôn xã rao tìm cô. Nì! Đừng có trốn nữa, về cho lệ kéo chồng cô chết mất. Mặt Hoài xanh mét, ông Hậu ngắt:

- Con Năm! Mi nói chi đầu đuôi lộn xộn, chồng con hần là ai? Làm ông to bà lớn ở mô để vợ ho lao, ho tổn đến đi tự tử?

- Ui chao! Thầy biết không? Đêm hôm tui coi truyền hình, thấy đăng hình cô Hoài, còn anh chàng nó tên là Nam Hoa, bảo cô Hoài phải về, đừng vì chút hiểu lầm mà cả hai ôm hận ngàn đời. Ai chà! Anh ta nói, khóc, ngó thiệt tội, mặt như ma chết trôi. Ngó bộ bệnh hung rồi.

Hoài ôm mặt chạy đi, dì Năm kéo lại:

- Đi mô rứa? Bến sông ngõ ni, về cho lệ! Công an được lệnh, ai thấy cô phải đưa về, cái chi là... Da...na...mex...co đó.

Ông Hậu nhảy nhồm:

- Hoài! Ủa, Thủy! Chỗ đó ba con đang làm việc, thằng giám đốc Danamexco là em chí thiết với ba con.

Hoài vùng vẫy:

- Cháu không về. Không về đâu.

Ông Hậu ôm cháu:

- Cháu vì hận tình không chịu gặp ba răng? Ông nghe cháu mớ gọi Nam Hoa hoài, hay về coi thử chuyện hiểu lầm ra răng?

Hoài vẫn khóc, lắc đầu quày quạy. Ông Hậu thấy cháu khóc, ho rũ rượi, lật đật nói:

- Cháu không muốn về, ông không ép, đừng khóc nữa.

Ông Hậu ra dấu cho dì Năm, dì hiểu ý, lẳng xẵng một lúc rồi từ giã ra về. Hoài bết ho ngồi đã dưới, ông Hậu dắt cháu xuống ghe, chèo một mạch về nhà. Đợi Hoài uống xong chén thuốc, về mặt hồng hào lại, ông Hậu nói:

- Cháu năm nghe, ông ra mộ thắp hương, báo tin mừng cho mẹ và em cháu biết. Hoài lắc đầu:

- Để cháu đi, cháu phải đích thân thắp hương cúng mẹ.

Hai ông cháu đi ra gần đến nơi, chợt Hoài dừng lại, trước mộ mẹ cô có người đàn ông ngồi gục đầu xuống bia mộ, dáng người quen thuộc, mái tóc bạc bay bay. Ông Cương! Không! Ba Cương! Tim Hoài đập thình thịch trong lồng ngực, nửa muốn mừng cha, nửa muốn chạy trốn.

Ông Hậu bỗng gọi lớn:

- Thằng Cương! Mi đó phải không?

Ông Cương ngẩng đầu, ông mở trừng mắt. Trời ơi! Ông đang tỉnh hay mơ? Hoài đứng trước ông, bằng xương bằng thịt. Không phải ông Cương đi, mà là bay đến.

- Hoài!

- Ba!

Hai cha con ôm lấy nhau, và tiếng ba, Hoài gọi đầy tha thiết khiến ông Cương, người đàn ông tóc ngả màu, bật khóc. Ôi! Có phải hồn vợ hiền linh thiêng dun rủi cho Hoài về nơi chôn nhau cắt rún, nhớ lại cội nguồn? Hay đứa con yêu đã qua đời, bao nỗi đoạn trường, đây là lúc hưởng cảnh sum vầy hạnh phúc.

Thu Thủy con tôi! Ôi đứa con từng gặp, từng yêu thương, mà chưa dám nhận nhìn. Hoài nức nở trong lòng cha:

- Sáng nay, ông đưa... con đi... thăm... nhà cũ của mình, con nhớ lại... đúng hết, cây phượng... bị... mẹ chặt... cây đông đồng...

Ông Cương ôm siết con gái vào lòng, nước mắt hai cha con trộn lẫn vào nhau. Ông Hậu cũng khóc mừng cho chuyện sum họp cháu con. Hai cha con quỳ trước mộ thắp hương, cùng khóc, ông Cương khấn lớn:

- Hồn em có linh thiêng về chứng giám, anh đã gặp lại Thu Thủy con mình. Anh hứa với em, từ nay không để con chịu thêm một chút đau khổ nào nữa cả. Thảo ơi! Em có nghe anh nói không? Hoài ho một tràng dài, xé lồng ngực, cô đau đớn, và một mối gục đầu vào lòng cha. Ông Cương

hốt hoảng:

- Hoài! Hoài!

Cô gái gương cười:

- Con không sao đâu ba. Những tưởng mình không nguồn cội, nay có cha mẹ ông bà, con mừng quá nên mệt thôi.

- Hoài! Con phải về bệnh viện điều trị, bệnh tái phát nguy hiểm lắm con. Hoài lắc đầu:

- Không. Ông ngoại là danh y, sẽ chữa cho con, từ nay con không đi đâu nữa cả, có chết cũng chết ở đây.

Ông Hậu lắc đầu, râu phất phơ theo gió.

- Nó cứ rầu rĩ hoài, ba chữa đứt cơn thổ huyết, nhưng bệnh không lui được. Hoài quàng tay ôm cổ cha, lòng ứ đầy cả niềm vui lẫn nỗi sầu, gương cười:

- Cháu hứa không buồn nữa. Ông chữa bệnh cho cháu đi.

Hoài nắm tay cha thì thầm lời van cầu:

- Ba hứa với con một điều.

- Chuyện Nam Hoa phải không con? Nó chẳng khác gì con, tâm bệnh tàn phá con người. Hoài!

Nam Hoa không có lỗi gì cả.

Cô gái bịt tai:

- Ba đừng nói nữa!

Ông Cương đành im lặng. Đợi dịp khác vậy, nó đang bị kích động. Hoài nhắm mắt vờ ngủ, ông Cương nắm tay con mân mê những ngón xanh gầy. Ông nhớ đến hình bóng vợ hiền, nghĩ đến bao nỗi nhọc nhằn con thơ phải chịu suốt hai mươi năm, nước mắt ông lại lặng lẽ tràn ra.

oOo

Bà Ngọc Mai ôm con khóc ngay giữa nhà khách phi trường khiến Nam Hoa bối rối. Ông Bạch Chấn Hưng lắc đầu. Đàn bà đúng là đàn bà, lúc nào cũng nước mắt. Ông ngăn gọn, hỏi Nam Hoa ngay khi lên xe:

- Đã tìm ra Đế Mèn chưa?

- Dạ chưa!

Ông Bạch nhú mày:

- Thiếu Kỳ! Không có cách gì tìm ra nhanh hơn sao?

- Chính quyền tỉnh hết lòng giúp đỡ, tại Đế Mèn muốn tránh Nam Hoa.

Tử Giang hỏi chen vào:

- Sao bác biết mà qua đây?

Bà Ngọc Mai đưa cho Tử Giang tờ báo, khóc sụt sịt nói:

- Nó làm bác lo quá!

Tử Giang đọc xong đưa qua Nam Hoa, Thiếu Kỳ nhìn qua kính chiếu hậu nói:

- Báo nói gì?

- Phóng viên nhật báo Hồng Kông, thấy mình lên đài nhắn tin Đế Mèn, mới viết bài gởi về.

Hồng Kông muốn vỡ ra vì "xì căng đang" này.

Ông Bạch Chấn Hưng lên tiếng:

- Nam Hoa! Kể ba nghe chuyện gì xảy ra?

Xe chưa đến nhà, Nam Hoa đã kể xong mọi chuyện, bà Ngọc Mai than thở:

- Trời ơi! Ai mà ngờ con Diễm Quỳnh tệ quá đổi vậy? Cũng ăn học nọ kia, cũng danh gia vọng tộc....

Ông Bạch Chấn Hưng hừ mũi:

- Bộ có ăn học, con nhà danh giá là đàn ông sao? Đạo nghĩa ăn thua ở mỗi con người. Sao?

Bà còn muốn Diễm Quỳnh làm dâu út Bạch gia không? Nam Hoa! Diễm Quỳnh ở đâu?

- Thiếu Kỳ lấy hết hộ chiếu giấy tờ, gởi cô ấy ở nhà khách Danamexco.

Bà Ngọc Mai chép miệng:

- Con gái khôn ba năm dại một giờ. Tội nghiệp nó thất thân với con.

Nam Hoa rùng mình:

- Mẹ! Con lạy mẹ! Nhắc tới con muốn lộn mửa, con tởm chính bản thân con, nếu không vì Đế Mèn, con chẳng muốn sống.

Thiếu Kỳ cho xe vào cổng, anh thấy ông Thành vẻ nôn nóng, đi đi lại lại ở hành lang liền nói:

- Nam Hoa! Đừng như có tin Hoài.

Quả thật, ông Thành lao tới cùng lúc với Lâm Khải.
- Công an thành phố vừa điện qua, Hoài đang ở trong một căn nhà trên sông Thu qua khỏi Giao Thủy 3km, đó cũng là quê của ông Cương chúng ta đi mau.
Nam Hoa run lên nhào vào ghế lái, Thiếu Kỳ nói:
- Ông Thành! Ông lái đi, không cho Nam Hoa cầm vô-lăng, anh ấy sẽ gây tai nạn mất. Hai chiếc xe ngoặt nhanh ra cổng lao vút đi như tên bắn. Nam Hoa cắn môi muốn nát. Vái trời cho anh gặp lại em, Hoài ơi.

oOo

Ông Hậu vuốt chòm râu bạc nhìn đủ mặt người già, trẻ, hỏi:
- Ai là Nam Hoa?
- Dạ cháu! - Nam Hoa nắm tay ông cúi đầu. Ông Hậu nhìn khá lâu vào Nam Hoa - Nó yêu cháu mình thật tình. Tâm mạch và khí sắc hư tổn vì tâm bệnh. Ông vỗ nhẹ tay gã con trai.
- Nó yêu cháu lắm, ông chữa bệnh cho nó rất vất vả.
Ông quay sang nói với ông Thành:
- Thành ơi! Con đưa họ qua nhà cũ, cha con nó qua bến bằng xuồng. Con nhỏ cứ nặng nặc đòi đi Hà Nội.
Hai chiếc xe lại lao đi....
.....Trong căn nhà cũ, ông Cương lo lắng nhìn con, nó mới tươi tỉnh, đòi ông để nó đích thân trồng lại cây phượng sau nhà. Giờ nó rũ rượi nằm thiêm thiếp. Hai tay nó còn bết bết đất mà không rửa nổi. Nó không cho ông mở miệng nói một tiếng về Nam Hoa từ lúc gặp nhau đến giờ. Nhưng ông biết, con quá nặng lòng thương nhớ.
Ông Cương thở nhẹ. Nó mang dòng máu chung tình biết làm sao. Ông đi ra định múc nước vào rửa tay cho con. Ông khựng người. Tất cả đều đầy đủ. Hai người lớn tuổi quý phái kia hẳn là cha mẹ của Nam Hoa. Ông đi lại, Nam Hoa lao tới, quỳ xuống chân ông.
- Dế Mèn của con đâu ba?
Nó làm ông sững sốt, và rồi ông cảm động. Một tay ông bắt tay ông Chấn Hưng, khẽ nghiêng đầu chào bà Ngọc Mai, ông đỡ Nam Hoa đứng lên.
- Nó không cho ba nhắc tới con, Nam Hoa! Cố gắng nhé! Tất cả giúp con, và con hãy trả cho ba đứa con gái mạnh khỏe, hạnh phúc.
Họ đi vào nhà, Hoài mở mắt, thấy Nam Hoa cô cuống cuống hét.
- Không! Không!
Ông Cương nhào lại giữ chặt con trong lòng, trấn tĩnh cô:
- Thủy con! Hãy nghe ba giải thích.
- Không! Không! - Cô gái nhắm nghiền mắt giấu mặt vào ngực cha, ho từng cơn dài rũ rượi.
- Dế Mèn! cho anh giải thích, không phải lỗi do anh, là Diễm Quỳnh.
Hình ảnh đêm nào hiện lên trong đầu, Hoài tan nát tâm hồn, thều thào:
- Không! Không!
Chàng trai nghe cỗi lòng ngập tràn hạnh phúc, bật dậy ôm người yêu trong tay, anh thì thầm ngai ngùng:
- Em đã biết?
- Anh không có lỗi gì.
Nam Hoa gục đầu vào mái tóc Hoài:
- Dế Mèn!
- Cô ấy thật đáng thương. Nam Hoa! Yêu và hận cách nhau chỉ một đường tơ. Dế Mèn không trách gì Diễm Quỳnh.
Nam Hoa đỡ khuôn mặt người yêu trong đôi bàn tay. Anh nhìn kỹ gương mặt nàng thon thả xanh gầy, anh nhìn vào đôi mắt sâu thẳm giờ đây không còn nét rượi buồn, tất cả nói lên tấm lòng nhân hậu của người con gái đất Việt. Ôi! Dế Mèn của anh!
- Hoài! Em tha thứ, anh cũng cố gắng để tha thứ, nhưng Thiếu Kỳ không tha thứ! Cô gái mở to đôi mắt sâu thẳm nói rõ từng lời.
- Em sẽ nói với Thiếu Kỳ. Yêu và hận cách nhau chỉ một đường tơ. Trùng phạt và tha bổng cách nhau cũng chỉ một đường tơ.
Nam Hoa nghẹn ngào, anh nâng mặt Hoài gần sát vào mặt mình.
- Dế Mèn yêu quý! Hy sinh và độ lượng là tất cả của trái tim em. Còn gì cho anh không? Lời

Nam Hoa quá đổi ngọt ngào.
- Tất cả là của Nam Hoa đến hơi thở sau cùng. Nam Hoa! Điều ấy anh đã biết từ mười sáu năm xưa phải không?
- Phải! Dế Mèn! Anh yêu em, nếu có kiếp lai sinh, anh vẫn chỉ yêu mỗi mình em. Môi Nam Hoa đã gắn vào môi Hoài.
- Nam Hoa! Họ đang ở ngoài bờ sông.
Nam Hoa mơ màng, tay vẫn giữ chặt người yêu.
- Ai hả em?
- Mọi người, cả ba em và ba má anh.
Cô thoát ra khỏi tay người yêu, duyên dáng sửa lại mái tóc. Nam Hoa choàng tay qua vai người yêu đi ra cửa.
- Em không giận mẹ chứ?
- Không! Em đã hiểu.
Dưới gốc cây đông đông, mọi người ngồi trên chiếc chiếu, hướng mặt ra bờ sông. Giờ chiều nghe lạnh, Nam Hoa hiểu, tất cả đợi anh. Thấy cả hai ra, mọi người quay lại. Bà Ngọc Mai mắt còn sưng đỏ, Nam Hoa bối rối đến bên mẹ, những giọt máu còn dính trên áo anh, nước mắt mẹ anh cũng đã thấm ướt áo ba.
- Con xin lỗi mẹ.
Người mẹ cười mà mắt rung rung:
- Hai con tìm lại tình yêu bằng một giá rất đắt, hãy giữ gìn.
Thiếu Kỳ thở phào. Họ đã đến đích, anh mới nửa đường. Anh trở về với mục đích.
- Nam Hoa! Chờ anh thức dậy để về. Trong thời gian anh ngủ, mọi việc giải quyết xong chỉ còn Diễm Quỳnh. Sau đó là công việc với Danamexco.
Nam Hoa siết chặt tay Thiếu Kỳ.
- Đồng ý!
Hoài mân mê những cọng tóc, khẽ nói:
- Nam Hoa! Anh nói với Thiếu Kỳ điều em yêu cầu đi.
- Được, anh nói. Hoài ! Em về nhé!
- Không! Em không về, để tránh cho Diễm Quỳnh nổi ngại ngùng. Nam Hoa! Từ nay em ở hẳn đây dưỡng bệnh, trong căn nhà cha em dựng lại. Khi nào rảnh, anh về với em. Nhìn vào mắt người yêu, khá lâu anh gật đầu. Hoài vui sướng nở nụ cười, đặt hai tay vào tay ông Cương và ông Hậu.
- Anh yên chí! Em sẽ uống thuốc của bệnh viện cho mau lành bệnh, có thêm ông ngoại, ngoại nhất định trả anh một Dế Mèn khỏe mạnh.
Ông Bạch Chấn Hưng bây giờ mới trả lời:
- Nghĩa là trả cho ba một nàng dâu khỏe mạnh.
Lâm Khải nhìn ra mặt nước sông Thu:
- Nơi đây sẽ trả cho quý vị một con người toàn vẹn cả thể xác lẫn linh hồn. Hãy tin tôi.

Nắng cuối xuân trải khắp cỏ cây, phủ lên bờ sông Thu màu vàng nhạt lấp lánh. Có tiếng cười reo ở giữa dòng sông. Và giọng con trai cất lên:
- Dế Mèn! Em thua rồi. Con cá anh bự hơn.
Một cô gái bơi sải những sải dài vào bờ, áo bà ba, quần đen, tóc dài sưng nước, tay cô cầm một cái xiên cá, chú cá bằng cườm tay đang giãy cái cuối cùng rồi nằm yên. Cô bỏ xiên cá xuống, vắt khô tóc, rồi quay mình bước đi.
Dưới nước vọt lên một chàng trai thân trần cường tráng, quần "jean" sọc, anh la:
- Ê! Bỏ anh đi hả?
Cô gái quay lại phụng phịu:
- Con cá em to hơn con cá anh chớ bộ, ăn gian. Nam Hoa! Không thèm chơi với anh nữa. Nam Hoa phì cười, chạy lại ôm người yêu xoay tròn:
- Anh đùa chút xíu mà giận. Xin lỗi, xuống tắm với anh nữa đi. Lúc nãy lên thăm mộ mẹ, em nói về tắm suốt sáng mà?
Cô gái lườm chàng trai mắt có đuôi trong khi tay vẫn ôm cứng cổ người yêu.
- Em lạnh rồi! Hôm qua ngoại nói đừng tắm quá lâu sẽ nhiễm lạnh.

Nam Hoa tỉnh nghịch:

- Có anh sưởi ấm cho em nè!

Hoài đỏ mặt, xô anh ra:

- Anh quý nè! Đừng để ba với ngoại cười em.

Nam Hoa lì lợm:

- Ba cả tuần mới về, là muốn chúng mình tự do, ngoại cũng vậy. Em yêu! Anh nóng ruột quá.

Cô gái mở to mắt:

- Nóng ruột cái gì?

- Cưới em.

Cô gái đỏ mặt chạy ù vào nhà, Nam Hoa chạy theo gọi vang:

- Hoài! Hoài!

- Nam Hoa! Công trình xây dựng tới đâu rồi anh?

- Đổ bê tông rồi em ạ.

- Bao giờ xong hả anh?

- Giữa hè này. Để Mèn, lúc ấy mình cưới nhau được rồi hả em?

Hoài then thùng giấu mặt vào tóc. Nam Hoa say mê nhìn người yêu. Nắng đã lên cao trên đỉnh đầu, gió mơn man thổi, cây lá rì rào, dòng sông trong xanh êm đềm trôi. Đôi người yêu nhau vẫn nhìn sống nhau. Bên tai họ dường như có khúc tình ca ai dạo. Khá lâu, Bạch Hoài hỏi như trong mơ:

- Anh yêu em đến thế sao anh?

- Em đã biết rồi, em yêu dấu!

Cô gái buột miệng:

- Tội nghiệp Diễm Quỳnh! Nam Hoa! Xưa nay em không hỏi...

- Em muốn biết Diễm Quỳnh ra sao trong tay Thiếu Kỳ ngày ấy phải không?

- Anh đừng nói cô ấy bị trừng phạt nhé anh.

- Không đâu! Thiếu Kỳ trả hộ chiếu lại và đích thân đưa cô ta ra tận phi trường.

- Còn mẹ?

- Mẹ khóc, gọi Diễm Quỳnh là con gái, tặng luôn vòng gia bảo, khuyên Quỳnh hãy cố quên đi.

Chỉ có ba không nhìn mặt nhưng lại gọi tất cả dặn dò, chuyện này ai hở môi sẽ bị trừng phạt.

- Ba vẫn như thuở nào, ít nói nhưng tốt bụng như ông già Noel.

Cô gái tựa đầu vào vai người yêu, mơ hồ hình ảnh cô gái kiêu sa có đôi mắt xé đang thoát xa, thoát gần. Hoài chợt gọi:

- Diễm Quỳnh!

Nam Hoa không hiểu gì.

- Cô ấy không mất gì đâu em. Đó chỉ là cái giá phải trả. Bây giờ Luân Đôn đã đón nhận một Diễm Quỳnh.

Hoài thấy cay trong mắt.

- Không đâu. Cô ấy mất nhiều lắm anh, đau buồn cho cô ấy nhất là mất Lâm Khải và Lưu Thiếu Kỳ. Giá một trong hai người...

- Họ là những con người đều có lòng tự ái. Cả ba đều không thể nhìn lại mặt nhau. Nam Hoa đứng lên ôm vai Hoài bước đi, sức nhớ điều gì, anh nháy nhồm.

- Chết rồi!

- Gì nữa anh?

- Hôm qua mọi người nói trưa nay về đây ăn cơm với chúng mình, cả ba và chú Thành nữa. Đức và Thủy Tiên sẽ đích thân báo em tin vui.

Hoài chạy tuôn vào nhà.

- Trời ơi! Sao giờ anh mới nói?

Cô bưng ổ gạo chạy ra quỳnh quáng. Nam Hoa xách hai con cá dầm bồ theo.

- Tại em làm anh quên hết mọi việc trên đời.

Hoài phát khóc:

- Còn nói vậy? Chút nữa họ sẽ cười em.

Nam Hoa cười toe toét, giật giá gạo:

- Anh vo gạo em làm cá.

Cô gái nhìn hai con cá mặt méo xẹo:

- Tức anh quá đi. Cả chục người ăn, có hai con cá, bắt đền anh.
Thấy Hoài bỏ hai con cá xuống, mắt rơm rớm, Nam Hoa bùng nổ gạo quẩn quýt:
- Được, anh đền, cô bé đừng khóc nữa.
Môi Nam Hoa bất thần gấn chặt môi Hoài. Cô vùng ra. Có tiếng cười rộ lên. Cả hai quay lại, đều đỏ bừng mặt. Hơn chục người đứng dưới giàn bầu sai trái, là những người rất thân yêu của họ. Tất cả chỉ vào rá gạo trên tay Nam Hoa, hai chú cá tội nghiệp dưới chân Hoài, lần này họ cười phá lên. Ông Cương bước tới.
- Ba thua Thiếu Kỳ bàn tiệc mười lăm người.
Mắt Hoài tròn xoe.
- Tại sao?
- Nó cá với ba, tụi con thường hôn nhau trừ cơm và bữa nay nhất định cũng vậy.
- Ba! - Hoài chạy đến.
Tất cả lại rộ cười.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>